การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

THE DEVELOPMENT OF ENGLISH POTENTIAL FOR ENTREPRENEURS TO PROMOTE TOURISM BASED ON THE SUFFICIENCY ECONOMY AT HUAY SUA THAO VILLAGE IN PHA BONG SUBDISTRICT, MUANG DISTRICT, MAE HONG SON PROVINCE

ปัทมา รัตนกมลวรรณ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
พ.ศ. 2568

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัย ปัทมา รัตนกมลวรรณ

สาขาวิชา ศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นครินทร์ พริบไหว

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม รองศาสตราจารย์ ดร.ชาตรี มณีโกศล

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม อาจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร.เกียรติชัย สายตาคำ

คณะกรรมการสอบ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ ใจอารีย์)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(รองศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมชัย ปัญญาดี)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นครินทร์ พริบไหว)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชาตรี มณีโกศล)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร.เกียรติชัย สายตาคำ)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ โชติกเดชาณรงค์)
วันที่ 20 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2568

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

หัวข้อวิทยานิพนธ์ : การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัย : ปัทมา รัตนกมลวรรณ

สาขาวิชา : ศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นครินทร์ พริบไหว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

: รองศาสตราจารย์ ดร.ชาตรี มณีโกศล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

: อาจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร. เกียรติชัย สายตาคำ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 2) พัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และ 3) ประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ใช้ระเบียบผสมผสานวิธี เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามความสามารถ แบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ คู่มือภาษาอังกฤษแบบทดสอบ ประชากร ประกอบด้วย ผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแหล่งท่องเที่ยว เลือกแบบเฉพาะเจาะจง นักวิชาการระดับอุดมศึกษาด้านการศึกษา ด้านการท่องเที่ยว ด้านภาษาอังกฤษ ตัวแทนผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าสถิติพื้นฐาน ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผลการศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน

จังหวัดแม่ฮ่องสอน ด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึก และด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่ม อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการทักทาย การแนะนำร้านค้าชุมชน การแนะนำแหล่งท่องเที่ยว การแนะนำทิศทาง และการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับน้อย

2. ผลการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่า 1) การจัดทำคู่มือที่นำมาใช้พัฒนา มีจุดแข็งในด้านเนื้อหาพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการสื่อสารในธุรกิจท่องเที่ยว จัดลำดับเนื้อหาอย่างเป็นระบบจากง่ายไปยาก พร้อมคำอ่านและคำแปลที่ชัดเจน สอดคล้องกับบริบทการทำงานจริง 2) ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจต่อคู่มือการพัฒนาศักยภาพในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีความพึงพอใจสูงสุดด้านเทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียน รองลงมา คือ ด้านสื่อการจัดกิจกรรมการเรียน ด้านการจัดรูปเล่มและการออกแบบ และด้านความเหมาะสมกับผู้ใช้งาน และ 3) การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการโดยกระบวนการการสอนภาษาอังกฤษผ่านการบูรณาการคู่มือที่เน้นการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ส่งผลต่อการยกระดับขีดความสามารถในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ลดอุปสรรคทางภาษา และสร้างโอกาสในการนำเสนอสินค้าและบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่งผลให้เพิ่มโอกาสด้านการสร้างรายได้ในชุมชน

3. ผลการประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ในด้านทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน ร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหารและเครื่องดื่ม และร้านค้าชุมชน พบว่า ผู้ประกอบการมีผลการเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนในทุกด้าน

คำสำคัญ: การพัฒนาศักยภาพการใช้ภาษาอังกฤษ, ผู้ประกอบการ, การส่งเสริมการท่องเที่ยว, หลักเศรษฐกิจพอเพียง

The Title : The Development of English Potential for Entrepreneurs to Promote Tourism Based on the Sufficiency Economy at Huay Sua Thao Village in Pha Bong Subdistrict, Muang District, Mae Hong Son Province

The Author : Patthama Rattanagamonwan

Program : Science for Sustainable Local Development

Thesis Advisors

: Assistant Professor Dr. Nakarin Pribwai Advisor

: Associate Professor Dr. Chatree Maneekosol Co – advisor

: Acting Sub. Lt. Dr. Kiattichai Saitakham Co – advisor

ABSTRACT

This research aimed to 1) study the English proficiency for entrepreneurs to promote tourism based on the sufficiency economy at Huay Sua Thao village, Pha Bong subdistrict, Muang district, Maehongson province, 2) develop the English proficiency of entrepreneurs to promote tourism based on the sufficiency economy at Huay Sua Thao village, Pha Bong subdistrict, Muang district, Maehongson province, and 3) evaluate the English proficiency of entrepreneurs to promote tourism based on the sufficiency economy at Huay Sua Thao village, Pha Bong subdistrict, Muang district, Maehongson province. A mixed-methods approach was employed in this research. The data collection instruments comprised a competency questionnaire, an expert interview, an English handbook, tests. The population consisted of the entrepreneurs and stakeholders in tourist attractions, the experts with higher education scholars specializing in education, tourism, and English, and the entrepreneurs' representatives. The data analysis employed descriptive statistics, including frequency, percentage, mean, and standard deviation, while qualitative data were analyzed through content analysis.

The findings revealed that:

1. The entrepreneurs' English proficiency in promoting tourism based on the sufficiency economy at Huay Sua Thao village, Pha Bong subdistrict, Muang district, Maehongson

province indicated a moderate level of competency in souvenir shop recommendations and food and beverage recommendations. However, the English proficiency in greeting, community shop recommendations, tourist attraction guidance, directional guidance, and explanations of the sufficiency economy was at a lower level.

2. The development of entrepreneurs' English proficiency in promoting tourism based on the sufficiency economy at Huay Sua Thao village, Pha Bong subdistrict, Muang district, Maehongson province included 1) the development of a handbook had proved to be effective due to its systematically arranged content, covering essential communication aspects in tourism businesses. It provided clear pronunciation guides and translations, aligning well with real situations. 2) The entrepreneurs have had the highest level of satisfaction with the handbook. Among the various aspects evaluated, the highest satisfaction was observed in the presentation techniques and learning activities, instructional media, handbook format and design, and overall suitability for users. 3) The development of English potential for entrepreneurs through an English language instructional process which has integrated an experience-based learning manual significantly enhanced the ability to communicate with international tourists. This approach has reduced language barriers and creates greater opportunities for the effective presentation of local products and services. As a result, it contributes to increased income-generation opportunities within the community.

3. The evaluation of entrepreneurs' English proficiency in promoting tourism based on the sufficiency economy at Huay Sua Thao village, Pha Bong subdistrict, Muang district, Maehongson province showed that in all areas consisting of fundamental English, souvenir shops, food and beverage, and community shops, post-training learning outcomes were significantly higher than pre-training results.

Keywords: English Proficiency Development, Entrepreneurs, Tourism Promotion, Sufficiency Economy

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นครินทร์ พริบไหว อาจารย์ ดร.ณนัด บุญชัย รองศาสตราจารย์ ดร.ชาตรี มณีโกศล และอาจารย์ว่าที่ร้อยตรี ดร.เกียรติชัย สายตาคำ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าให้คำปรึกษา แนะนำการทำงานวิจัยทุกขั้นตอน อีกทั้งทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำงานวิจัย และรู้ถึงคุณค่าของงานวิจัย และท่านยังเป็นแบบฉบับของอาจารย์ที่ทุ่มเทให้กับศิษย์และงานด้านวิชาการอย่างแท้จริง ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ ใจอารีย์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมชัย ปัญญาดี กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง และแนวทางในการพัฒนาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามหลักวิชาการยิ่งขึ้น รวมทั้งตรวจสอบและประเมินคู่มือภาษาอังกฤษฯ

ขอขอบพระคุณผู้นำชุมชน ชาวบ้าน ผู้ประกอบการบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์และร่วมมือในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้แก่ผู้วิจัยในการศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยมีความรู้ความเข้าใจจนสามารถบูรณาการและเชื่อมโยงเป็นองค์ความรู้นำไปสู่การประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเองและส่วนรวม

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงต่อบิดา มารดา และครอบครัวที่ให้กำลังใจเป็นผู้ให้กำเนิดเลี้ยงดูให้ความรักและโอกาสในการศึกษาต่อ ขอมอบคุณความดีทั้งหมดของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แด่บุพการีทั้งสอง ครอบครัว และอาจารย์ทุกท่าน

ปัทมา รัตนกมลวรรณ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ ..... **ข**

ABSTRACT ..... **ง**

กิตติกรรมประกาศ ..... **ฉ**

สารบัญ ..... **ช**

สารบัญตาราง ..... **ญ**

สารบัญภาพ ..... **ด**

บทที่

1 บทนำ **1**

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา 1

วัตถุประสงค์ของการวิจัย 6

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย 6

ขอบเขตของการวิจัย 6

นิยามศัพท์เฉพาะ 9

กรอบแนวคิดการวิจัย 10

2 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง **12**

บริบทบ้านห้วยเสือเฒ่า 13

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน 15

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอน 27

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับหลักเศรษฐกิจพอเพียง 29

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 35

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ 47

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม 51

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 61

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่

3 วิธีดำเนินการวิจัย **67**
ตอนที่ 1 การศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 67
ตอนที่ 2 การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 72
ตอนที่ 3 การประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 78
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล **81**
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 82
ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 96
ตอนที่ 3 ผลการประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการ การท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 116
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ **125**
สรุปผลการวิจัย 125
อภิปรายผล 129
ข้อเสนอแนะ 134
บรรณานุกรม **135**

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ภาคผนวก **153**

ภาคผนวก ก บันทึกข้อความขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ
ในการทำวิทยานิพนธ์ 154

ภาคผนวก ข แบบตรวจสอบคุณภาพ 163

ภาคผนวก ค แบบสอบถามและแบบทดสอบ 171

ภาคผนวก ง คู่มือและแบบประเมินความพึงพอใจ 177

ประวัติผู้วิจัย **180**

CHIANG MAI RAJABHAT UNIVERSITY

สารบัญตาราง

ตารางที่ **หน้า**

4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 82

4.2 ระดับความสามารถด้านการทักทายของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 84

4.3 ระดับความสามารถด้านการแนะนำทิศทางของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 84

4.4 ระดับความสามารถด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) .. 85

4.5 ระดับความสามารถด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 86

4.6 ระดับความสามารถด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 86

4.7 ระดับความสามารถด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 87

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่ **หน้า**

4.8 ระดับความสามารถด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนของผู้ประกอบการ ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 88

4.9 ระดับความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 88

4.10 ระดับความต้องการด้านการทักทายของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 89

4.11 ระดับความต้องการด้านการแนะนำทิศทางของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 90

4.12 ระดับความต้องการด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวของผู้ประกอบการ ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 90

4.13 ระดับความต้องการด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงของผู้ประกอบการ ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 91

4.14 ระดับความต้องการด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกของผู้ประกอบการ ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40) 92

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.15	ระดับความต้องการด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)	93
4.16	ระดับความต้องการด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)	93
4.17	ระดับความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)	94
4.18	ระดับความสามารถและความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)	95
4.19	สรุปผลการจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=14)	103
4.20	ระดับความพึงพอใจด้านความเหมาะสมกับผู้ใช้งาน (n=40)	105
4.21	ระดับความพึงพอใจด้านการจัดรูปเล่มและออกแบบ (n=40)	105
4.22	ระดับความพึงพอใจด้านเทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียน (n=40)	106
4.23	ระดับความพึงพอใจด้านสื่อการจัดกิจกรรมการเรียน (n=40)	107
4.24	ระดับความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)	107
4.25	ระดับความพึงพอใจด้านขั้นตอนก่อนการจัดกิจกรรม (n=40)	108

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.26	ระดับความพึงพอใจด้านช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม (n=40)	109
4.27	ระดับความพึงพอใจด้านวิทยากรกิจกรรม (n=40)	109
4.28	ระดับความพึงพอใจด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม (n=40)	110
4.29	ระดับความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)	111
4.30	ผลการเรียนก่อนและหลังการใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานของผู้ประกอบการ การท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)	116
4.31	ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการทักทาย ของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)	116
4.32	ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการแนะนำ ทิศทางของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)	117
4.33	ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการแนะนำ แหล่งท่องเที่ยวของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)	117
4.34	ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการแนะนำ เศรษฐกิจพอเพียงของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)	117

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.35	ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=22)	118
4.36	ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการต้อนรับลูกค้าของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=22)	118
4.37	ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการอธิบายผลิตภัณฑ์ของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=22)	119
4.38	ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการต่อรองราคาของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=22)	119
4.39	ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการชำระเงินของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=22)	119
4.40	ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่มของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=12)	120
4.41	ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่มด้านการต้อนรับลูกค้าของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=12)	120

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่ **หน้า**

4.42 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่ม ด้านการแนะนำและอธิบายรายการอาหารของผู้ประกอบการการท่องเที่ยว ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=12).....121

4.43 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่ม ด้านความต้องการพิเศษของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจ พอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=12) 121

4.44 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่ม ด้านการชำระเงินของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=12) 122

4.45 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชน ของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=6).....122

4.46 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนด้านการต้อนรับ ลูกค้าของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=6) 122

4.47 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนด้านอธิบาย ผลิตภัณฑ์ของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=6) 123

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่ **หน้า**

4.48 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนด้านการต่อรองราคาของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=6) 123

4.49 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนด้านการชำระเงินของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=6) 124

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	กรอบแนวคิดการวิจัย	11
2.1	หมู่บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน	15
2.2	วงจรการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชน	23
2.3	กระบวนการฝึกอบรม 5 ขั้นตอน	56
4.1	การบูรณาการหลักเศรษฐกิจพอเพียงกับการพัฒนาภาษาอังกฤษและการท่องเที่ยวชุมชน	115

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันโลกมีความไม่แน่นอนโดยเข้าสู่โลกยุคผันผวน หรือ VUCA World การที่จะพัฒนาคุณภาพขององค์กรให้ทันต่อความไม่แน่นอนจำเป็นต้องอาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการปฏิรูปประเทศและพัฒนาคน เพื่อเตรียมความพร้อมให้ทันสมัยเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงที่มีความผันผวน (Volatility) ความไม่แน่นอน (Uncertainty) ความสลับซับซ้อน (Complexity) และความคลุมเครือ (Ambiguity) (สุภเชษฐ์ กาญจนมณี, นวรัตน์ ไวชมภู, & ชณัฐ พรหมศรี, 2565) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารได้ทั่วโลกทั้งเจ้าของภาษา (Native Speaker) และที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Non-native Speaker) การสื่อสารกับประเทศต่าง ๆ ที่ต่างภาษาและต่างวัฒนธรรมต่องสื่อสารกันได้ด้วยภาษากลาง โดยส่งผลให้ประเทศที่เป็นสมาชิกประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ต้องปฏิบัติตามกฎบัตรอาเซียน ข้อ 34 บัญญัติว่า “The Working Language of ASEAN Shall be English” หมายความว่า “ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน” (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2555) การใช้ภาษาอังกฤษเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความสำคัญในโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่เป็นยุคข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดนซึ่งได้รับผลจากเทคโนโลยีที่มีความก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ประชาชนในประเทศจึงต้องเตรียมพร้อมเปิดรับระบบการค้าเสรีและการเข้ามาเยี่ยมเยือนของชาวต่างชาติในรูปแบบต่าง ๆ และหนึ่งในความพร้อมของประชาชนที่มีความจำเป็นอย่างเร่งด่วน คือ ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ จากผลของการจัดอันดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของ EF English Proficiency Index (องค์กรนานาชาติที่เชี่ยวชาญเรื่องการฝึกอบรมภาษาการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาหลักสูตรการศึกษาเชิงวิชาการและการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม) ในปี พ.ศ. 2567 พบว่าระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศไทยประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 106 จาก 116 ประเทศทั่วโลก และอยู่ในระดับ “ต่ำมาก” ในด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษ โดยได้คะแนนเฉลี่ย 415 คะแนน ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของโลกที่ 477 คะแนน (EF Education First, 2024) รายงานระบุว่า จังหวัดกรุงเทพฯ และพื้นที่ในเมืองพัทยามีความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูงที่สุดในประเทศ ขณะที่ภูมิภาคอื่นยังมีคะแนนเฉลี่ยต่ำ โดยเฉพาะ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ แนวโน้มระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยรวมของประเทศไทยยังคงลดลงจากปีก่อนหน้า ซึ่ง EF แนะนำให้ปรับการเรียนการสอนให้เน้นการสื่อสารมากขึ้นและพัฒนาครูภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง (Bangkok Post, 2024; TNN Thailand, 2024) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความสามารถทางด้านทักษะทางภาษาอังกฤษของประชาชนในประเทศยังอยู่ในระดับต่ำมาก ประชาชนในท้องถิ่นจึงควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพของธุรกิจการท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น (ยุพาภรณ์ พิริยศิลป์, 2557)

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจโลกและประเทศไทย ดังจะเห็นได้จากจากแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พ.ศ. 2561 – 2580 ของประเทศไทยที่กำหนดยุทธศาสตร์ด้านความสามารถในการแข่งขันการท่องเที่ยว โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในระดับโลกที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ทุกระดับ และให้ความสำคัญกับการสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการยุคใหม่ ที่มีทักษะและจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการที่มีความสามารถในการแข่งขันและมีอัตลักษณ์อย่างชัดเจน (สำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ, 2561) ซึ่งจะนำไปสู่แผนภาคปฏิบัติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นการท่องเที่ยว (พ.ศ. 2561 – 2580) ที่มีแนวทางการดำเนินงานแผนย่อยการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรมโดยการพัฒนาสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการบนฐานของทุนทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2564)

ในปี พ.ศ. 2562 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวประเทศไทย มีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ด้านการท่องเที่ยว (Tourism Gross Domestic Product: TGDP) มากถึง 3,005,552 ล้านบาท หรือเท่ากับร้อยละ 17.79 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ โดยนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่มีค่าใช้จ่ายต่อคนต่อวันสูงที่สุด คือ 1) สหราชอาณาจักร (8,249 บาทต่อคนต่อวัน) 2) ออสเตรเลีย (7,752 บาทต่อคนต่อวัน) 3) สหพันธรัฐรัสเซีย (7,499 บาทต่อคนต่อวัน) 4) สหรัฐอเมริกา (7,301 บาทต่อคนต่อวัน) และ 5) ญี่ปุ่น (5,665 บาทต่อคนต่อวัน) (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2565) และจากการจัดลำดับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีค่าใช้จ่ายต่อคนต่อวันสูงที่สุด 1 ใน 5 ของประเทศไทย พบว่า มี 3 ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเป็นหลัก ในปี พ.ศ. 2559 - 2561 มีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดแม่ฮ่องสอนเป็นจำนวนมาก โดยนักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายต่อหัวเฉลี่ย 2,615.44 บาท ซึ่งมากกว่าค่าใช้จ่ายต่อหัวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ 1,884.49 บาท

จากการจัดลำดับนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่มีค่าใช้จ่ายต่อคนต่อวันสูงที่สุดที่เข้ามาในประเทศไทย 1 ใน 5 ประกอบด้วย สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย รัสเซีย สหรัฐอเมริกา และ

ญี่ปุ่น โดย 3 ประเทศใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเป็นหลัก ขณะที่นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอนโดยเรียงลำดับตามประเทศ ประกอบด้วย ลำดับที่ 1 ฝรั่งเศส ลำดับที่ 2 เยอรมนี ลำดับที่ 3 สเปน ลำดับที่ 4 อเมริกา และลำดับที่ 5 สวิตเซอร์แลนด์ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2565) แต่อย่างไรก็ตามนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในอำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษระดับปานกลางถึงสูงมาก (หนังสือพิมพ์ข่าวสด - ข่าวสดออนไลน์, 2565)

จังหวัดแม่ฮ่องสอนเป็นจังหวัดจุดหมายปลายทางด้านการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ปัจจัยหลักที่ทำให้จังหวัดแม่ฮ่องสอนได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวดังกล่าวคือ ศักยภาพทางธรรมชาติ วัฒนธรรมและประเพณีจากหลากหลายชาติพันธุ์ ในด้านสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ จังหวัดแม่ฮ่องสอนมีพื้นที่ธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ โดยมีรูปร่างเรียวยาวทอดจากทิศเหนือลงสู่ทิศใต้ มีระยะทางยาว 250 กิโลเมตร พื้นที่มากกว่าร้อยละ 85 เป็นพื้นที่ป่าไม้ และพื้นที่เกษตรมากกว่าร้อยละ 3 และมีที่ตั้งอยู่บนทิวเขาแดนลาวและทิวเขาถนนธงชัย โดยมีแม่น้ำสำคัญ คือ แม่น้ำปาย แม่น้ำสาละวิน และแม่น้ำยวมจากภูมิประเทศที่มีความโดดเด่นด้านธรรมชาติจึงทำให้จังหวัดแม่ฮ่องสอนมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีชื่อเสียงระดับประเทศเป็นจำนวนมาก อีกทั้งความสมบูรณ์ของพืชพรรณไม้ น้ำตกและธรณีวิทยาในเรื่องของอ่างเก็บน้ำและถ้ำจำนวนมาก (สำนักงานจังหวัดแม่ฮ่องสอน, 2561) จังหวัดแม่ฮ่องสอนยังมีความโดดเด่นทางด้านวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ประกอบด้วย 2 กลุ่มใหญ่ คือ 1) คนไทยเชื้อสายไทยใหญ่ และ 2) กลุ่มชาติพันธุ์ เช่น ชาติพันธุ์กระเหรี่ยง ชาติพันธุ์ลาหู่หรือมูเซอ ชาติพันธุ์ลีซูหรือลีซอ ชาติพันธุ์ลัวะ ชาติพันธุ์ม้ง ชาติพันธุ์จีนยูนาน และชาติพันธุ์ปะโอ ด้วยความหลากหลายทางชาติพันธุ์ดังกล่าว จึงทำให้เกิดประเพณีที่สามารถนำมาเป็นกิจกรรมจูงใจนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่าง นอกจากนี้ยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงในรูปแบบของชุมชนท่องเที่ยว ประกอบด้วย หมู่บ้านรักไทย หมู่บ้านจ่าโบ หมู่บ้านละอูบ หมู่บ้านสันติชน หมู่บ้านแพมบก พิพิธภัณฑ์มีชีวิตใจกลางอำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน และรวมถึงหมู่บ้านกระเหรี่ยงคอยาวบ้านห้วยเสือเฒ่า (สำนักงานจังหวัดแม่ฮ่องสอน, 2565)

จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นของบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่า ชุมชนมีความต้องการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชนของตนเอง โดยพัฒนาระบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทั้งในด้านแหล่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว และโครงสร้างพื้นฐานที่ประกอบด้วยระบบการคมนาคมและสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน และที่สำคัญคนในชุมชนควรได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วน คือ การพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในชุมชนโดยชุมชนได้แยกประเภทธุรกิจ ดังนี้ ร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหารและเครื่องดื่ม และผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน ซึ่งธุรกิจทั้งหมดมีปัญหาหลักร่วมกัน คือ

การติดต่อสื่อสารภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ โดยส่วนใหญ่เป็นปัญหาในรูปแบบการฟังและการพูดโต้ตอบในรูปแบบการสนทนาภาษาอังกฤษทั้งเพื่อให้ข้อมูลในชุมชน และการเจรจาต่อรองซื้อขายของในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งในอดีตการให้ข้อมูลในชุมชน และการเจรจาต่อรองซื้อขายสินค้าและของที่ระลึกกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนั้น ผู้ประกอบการและคนในชุมชนส่วนใหญ่ มีความจำเป็นต้องอาศัยล่ามแปลภาษาให้ ส่งผลให้ผู้ประกอบการและคนในชุมชนได้รายรับไม่เต็ม เนื่องจากมีการหักเปอร์เซ็นต์ให้กับล่าม ดังนั้น หากผู้ประกอบการและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในชุมชนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ด้วยตนเองย่อมส่งผลให้เกิดความยั่งยืนในการประกอบธุรกิจของตนเอง (พัชราภรณ์ ตะยาคีทาน, 2564) บ้านห้วยเสือเฒ่ามีภาพลักษณ์ที่เด่นชัดของกลุ่มกะเหรี่ยงคอยาว กล่าวคือ ภาพของผู้หญิงชนกลุ่มน้อยที่สวมใส่ห่วงทองเหลืองไว้ที่คออาศัยอยู่บนเขาในภาคเหนือของประเทศไทย และรัฐบาลในท้องถิ่นเล็งเห็นว่าชาวกะเหรี่ยงคอยาวมีศักยภาพในการเป็นจุดดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว ในมุมมองด้านการท่องเที่ยวนั้น พบว่า สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของชุมชนกะเหรี่ยงคอยาว สามารถจำแนกออกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) ลักษณะเด่นทางธรรมชาติ 2) เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม และ 3) เหตุการณ์พิเศษซึ่งในปัจจุบันเส้นทางท่องเที่ยวชาติพันธุ์ ณ ชุมชนกะเหรี่ยงคอยาวสามารถจำแนกได้เป็น 2 เส้นทาง คือ บ้านเสือเฒ่า–เส้นทางแห่งกลุ่มชาติพันธุ์ที่หลากหลาย และบ้านห้วยปูแกง–เส้นทางแห่งทัศนียภาพและวิถีชีวิต (อัญชัญ ตัณฑเทศ, 2563) ซึ่งหมู่บ้านห้วยเสือเฒ่าเป็นหมู่บ้านที่มีอัตลักษณ์ชาติพันธ์กะเหรี่ยงคอยาวและเป็นพื้นที่เป้าหมายในการพัฒนาเป็นศูนย์เรียนรู้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงระดับชุมชนของตำบล (องค์การบริหารส่วนตำบลผาบ่อง, 2563)

เศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวคิดที่ชี้แนวทางการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับตั้งแต่ระดับบุคคล กลุ่มบุคคล ชุมชนสังคมจนถึงระดับรัฐทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปทางสายกลาง โดยยึดหลักความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี ที่สามารถรับผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอก และรวมถึงต้องอาศัยความรู้ ความรอบคอบ และความระมัดระวังอย่างยิ่งในการนำหลักวิชาการต่าง ๆ มาใช้ในการวางแผนเพื่อดำเนินการทุกขั้นตอนขณะเดียวกันต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจให้มีสำนึกในคุณธรรมความซื่อสัตย์สุจริต และให้มีความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติปัญญาและความรอบคอบเพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย, 2560) จากหลักความพอประมาณที่ชุมชนต้องวางแผนผ่านการวิเคราะห์ “ทุนชุมชน” ขับเคลื่อนชุมชนเพื่อการท่องเที่ยวด้วยหลักความ “มีเหตุผล” และสร้าง“ภูมิคุ้มกันที่ดี” เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงของนักท่องเที่ยวที่เกิดจากสถานการณ์และนโยบาย

ข้างต้น การพัฒนาภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญกับผู้ประกอบการและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจำนวนมากโดยเฉพาะผู้ประกอบการและผู้ให้บริการในธุรกิจท่องเที่ยวที่ต้องให้บริการต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศอยู่เสมอ (จุมพต อ่อนทรวง และคณะ, 2563) อย่างไรก็ตามปัญหาส่วนใหญ่ของผู้ประกอบการและผู้ให้บริการในธุรกิจท่องเที่ยว คือ ทักษะการฟังที่ขาดความรู้ด้านการติดต่อสื่อสาร เช่น คำศัพท์ จนทำให้ไม่สามารถฟังจับใจความสำคัญเรื่องที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพูดได้ โดยเฉพาะเมื่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพูดอย่างรวดเร็ว และนอกจากนี้ยังมีปัญหาความแตกต่างกันของสำเนียงนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จากปัญหาการฟังจึงเชื่อมโยงไปถึงปัญหาการพูดโดยผู้ให้บริการฯ ขาดความรู้ด้านคำศัพท์จึงไม่สามารถพูดสนทนาในระดับคำ (Word Level) ระดับวลี (Phrase Level) และระดับประโยค (Sentence Level) ได้ และมักเลือกใช้คำศัพท์ผิด จึงทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเข้าใจเรื่องราวคลาดเคลื่อน จนนำไปสู่ความไม่มั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ (ภัชญาภา ทองใส และ คมสิทธิ์ สิทธิประการ, 2562)

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจในการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นนำมาจัดทำคู่มือเพื่อนำไปพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน รวมทั้งประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการ การวิจัยนี้จะก่อให้เกิดองค์ความรู้ด้านการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและกระบวนการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษให้ผู้ประกอบการบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว สินค้าของที่ระลึกรวมทั้งหลักของเศรษฐกิจพอเพียง ที่จะส่งผลลัพธ์ให้ผู้ประกอบการสามารถสร้างโอกาสในการสร้างรายได้ นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผู้ประกอบการสืบสานและอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นของตน รวมทั้งยังเป็นการสืบสานหลักเศรษฐกิจพอเพียงที่สามารถพัฒนาเป็นแหล่งเรียนรู้หรือชุมชนต้นแบบด้านการใช้ภาษาอังกฤษอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

2. เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

3. เพื่อประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผู้ประกอบการบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้รับการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงและเป็นโอกาสสร้างรายได้ให้กับตนเอง ซึ่งจะส่งผลให้ผู้ประกอบการบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนมีคุณภาพชีวิตที่ดี

2. ผู้ประกอบการบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนได้รับคู่มือต้นแบบที่สามารถนำไปพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพการใช้ภาษาอังกฤษให้กับชุมชนและท้องถิ่นอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในครั้งนี้ศึกษาจากประชากร โดยจำแนกได้ดังนี้

1. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประชากร คือ ผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้แก่ ร้านขายของที่ระลึก จำนวน 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน ร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 7 คน และผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน รวมจำนวน 40 คน โดยศึกษาจากประชากรทั้งหมด

2. การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนประกอบด้วย 2 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 การจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

1) การจัดทำคู่มือ ประชากร คือ นักวิชาการระดับอุดมศึกษาด้านการศึกษาด้านการท่องเที่ยว ด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 9 คน และตัวแทนผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้แก่ ร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหารและเครื่องดื่ม และผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 5 คน รวมจำนวน 14 คน

2) การประเมินความถูกต้องของเนื้อหาและความเหมาะสมของคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประชากรคือ นักวิชาการระดับอุดมศึกษาด้านการศึกษาด้านการท่องเที่ยว และด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 9 คน

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประชากร คือ ผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้แก่ ร้านขายของที่ระลึก จำนวน 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน ร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 7 คน ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน รวมจำนวน 40 คน โดยศึกษาจากประชากรทั้งหมด

3. เพื่อประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประชากร คือ ผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้แก่ ร้านขายของที่ระลึก จำนวน 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน ร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 7 คน ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน รวมจำนวน 40 คน โดยศึกษาจากประชากรทั้งหมด

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขอบเขตด้านเนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหา ดังนี้

1.1 การใช้ภาษาอังกฤษพื้นฐานเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย

1.1.1 การใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการทักทาย (Greeting and Saying Goodbye)

1.1.2 การใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการแนะนำทิศทาง (Giving Direction)

1.1.3 การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแนะนำแหล่งท่องเที่ยว (Tourist Destination)

1.1.4 การใช้ภาษาอังกฤษอธิบายหลักเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy)

1.2 การใช้ภาษาอังกฤษเนื้อหาเฉพาะเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย

1.2.1 การใช้ภาษาอังกฤษในร้านของที่ระลึก (Souvenirs)

1.2.2 การใช้ภาษาอังกฤษในร้านอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverages)

1.2.3 การใช้ภาษาอังกฤษในร้านค้าชุมชน (Community Shops)

2. การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ขั้นตอนที่ 1 การจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประกอบด้วยตัวแปร คือ วัตถุประสงค์คู่มือ ขอบเขตของเนื้อหา กระบวนการและกิจกรรมการใช้คู่มือ และ เกณฑ์การประเมินผล ประกอบด้วย

1) ประเมินความถูกต้องของเนื้อหา ประกอบด้วย ความทันสมัยของเนื้อหา ความครอบคลุมของเนื้อหา ความสอดคล้องของเนื้อหากับกิจกรรม ความสอดคล้องของเนื้อหากับสื่อ และ ความสอดคล้องของเนื้อหาเกณฑ์การประเมินผล

2) ประเมินความเหมาะสมของคู่มือ ประกอบด้วย การจัดรูปเล่ม เหมาะสมกับผู้ใช้งาน การจัดลำดับเนื้อหา และความถูกต้องในการใช้ภาษา

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประกอบด้วย

1) ประเมินความพึงพอใจการใช้คู่มือ ประกอบด้วย การใช้งาน การออกแบบ และ เทคนิควิธีการนำเสนอ

2) ประเมินความพึงพอใจการจัดกิจกรรม ประกอบด้วย ขั้นตอนก่อนการจัดกิจกรรม ช่องทางการให้บริการระหว่างเข้าร่วมกิจกรรม วิทยากรกิจกรรมอบรม และสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม

3. การประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษพื้นฐานและการใช้ภาษาอังกฤษเนื้อหาเฉพาะ

ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยในครั้งนี้ ได้ทำการวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูล ในปี พ.ศ. 2566 - 2567

ขอบเขตด้านสถานที่

สถานที่ในการวิจัยนี้ คือ บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาศักยภาพการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังและด้านการพูดภาษาอังกฤษให้กับผู้ประกอบการ

ผู้ประกอบการ หมายถึง กลุ่มคนที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประกอบด้วยเจ้าของร้านของที่ระลึก เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว และผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน

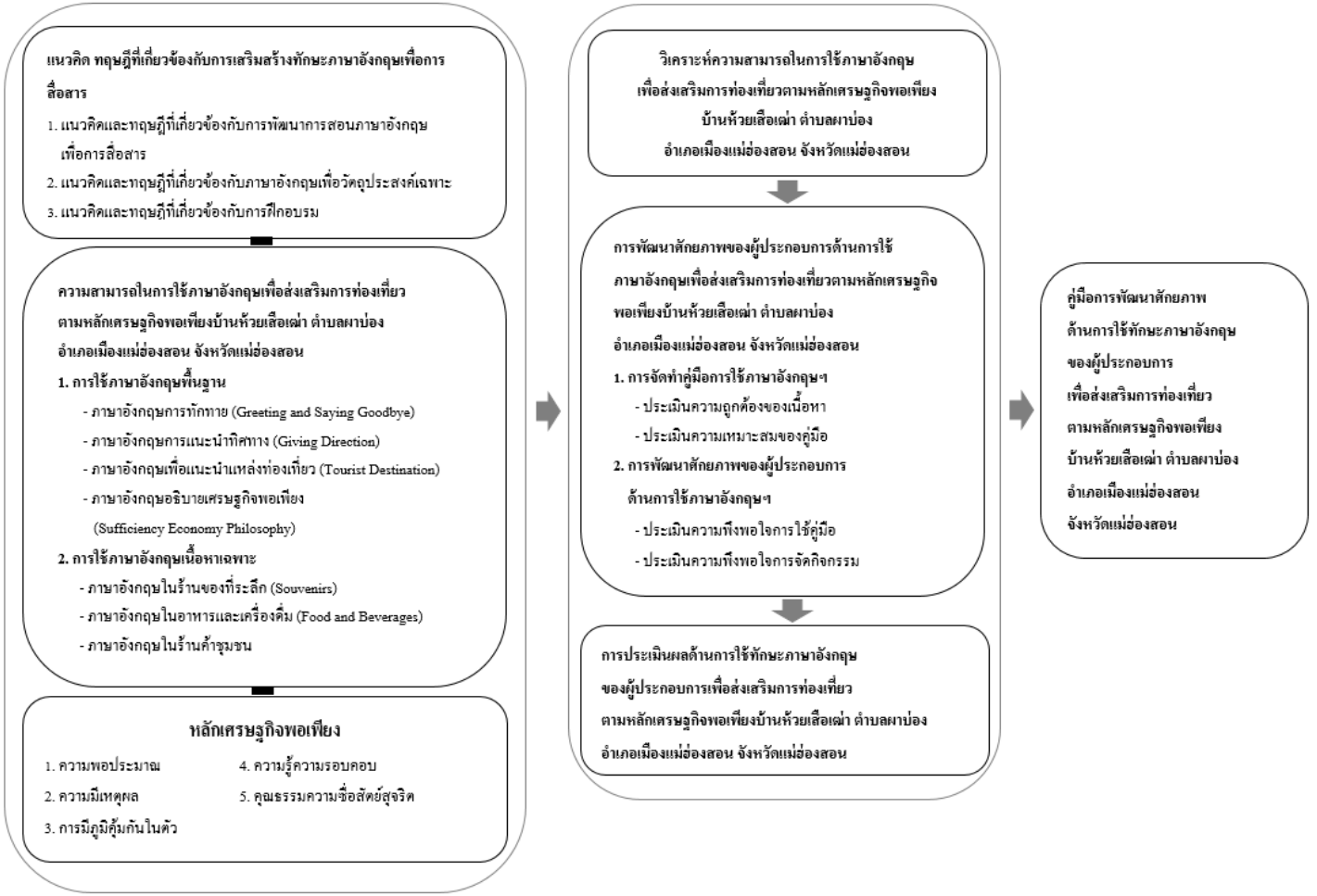
การส่งเสริมการท่องเที่ยว หมายถึง การที่ผู้ประกอบการใช้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารและให้บริการแก่ลูกค้าชาวต่างประเทศ เพื่อสร้างโอกาสในการสร้างรายได้ให้กับตนเองและผู้ประกอบการในชุมชน

หลักเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง แนวคิดที่เป็นหลักการการดำรงชีวิตและปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับตั้งแต่ระดับบุคคล กลุ่มบุคคล ชุมชนสังคมจนถึงระดับรัฐ โดยยึดหลักความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันในตัว และอาศัยความรู้ความรอบคอบและพื้นฐานจิตใจให้มีสำนึกในคุณธรรมความซื่อสัตย์สุจริต

กรอบแนวคิดการวิจัย

การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนผู้วิจัยได้ศึกษาความเป็นมา หลักการ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการกำหนดระเบียบวิธีวิจัย ที่จะดำเนินการ โดยผู้วิจัยสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพที่ 1.1

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ CHIANG MAI RAJABHAT UNIVERSITY

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 2) เพื่อพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และ 3) เพื่อประเมินผลผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาข้อมูล แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. บริบทบ้านห้วยเสือเฒ่า
2. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน
   - 2.1 ความหมายของการท่องเที่ยวโดยชุมชน
   - 2.2 ประโยชน์ของการท่องเที่ยวโดยชุมชน
   - 2.3 ผู้ประกอบการในการท่องเที่ยวโดยชุมชน
3. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอน
4. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับหลักเศรษฐกิจพอเพียง
   - 4.1 ความหมายของเศรษฐกิจพอเพียง
   - 4.2 ฐานคิดการพัฒนาเพื่อความพอเพียง
   - 4.3 การประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง
   - 4.4 ธุรกิจกับเศรษฐกิจพอเพียง
   - 4.5 ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

5. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
   5.1 ความหมายของการสื่อสาร
   5.2 แนวคิดและหลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
   5.3 วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
   5.4 วิธีการสอนภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูด
   5.5 การใช้บทสนทนาประกอบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
6. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
   6.1 ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
   6.2 ลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
7. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม
   7.1 ความหมายของการฝึกอบรม
   7.2 ความสำคัญของการฝึกอบรม
   7.3 รูปแบบของการฝึกอบรม
   7.4 กระบวนการของการฝึกอบรม
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
   8.1 งานวิจัยในประเทศ
   8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

บริบทบ้านห้วยเสือเฒ่า

บ้านห้วยเสือเฒ่า ตั้งอยู่ที่ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ห่างจากใจกลางเมืองแม่ฮ่องสอน ประมาณ 12 กิโลเมตร มีลักษณะเป็นธรรมชาติที่มีป่าไม้ร่มรื่น โดยทางเข้าของบ้านห้วยเสือเฒ่าจะผ่านฝายทดน้ำที่มีน้ำล้นจำนวนหลายฝาย อีกทั้งบ้านห้วยเสือเฒ่ายังเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านกะเหรี่ยงคอยาวที่อยู่ใกล้ตัวอำเภอเมืองแม่ฮ่องสอนมากที่สุด ลักษณะบ้านเรือนจะยกพื้น หลังคามุงด้วยใบตองตึง ปลูกลดหลั่นไปตามแนวลาดของภูเขาในด้านการคมนาคมนั้น หากเป็นการเดินทางโดยรถส่วนตัว เริ่มออกจากตัวเมืองแม่ฮ่องสอนสามารถใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 108 ผ่านศูนย์ราชการ จุดสังเกต คือซุ้มประตูทางออก มีทางแยกขวา ไปตามทางหลวงหมายเลข 1025 ประมาณ 600 เมตร เมื่อถึงสามแยกให้เลี้ยวซ้ายไปตามป้ายบอกทางไปบ้านห้วยเสือเฒ่า เมื่อถึงทางแยกไปบ้านห้วยเดื่อ และสวนสาธารณะจังหวัดแม่ฮ่องสอน ให้ข้ามสะพานข้ามแม่น้ำปาย จากนั้นขับตรงไปตามทาง ขับผ่านพระตำหนักท่าโป่งแดง ก่อนถึงบ้านห้วยเสือเฒ่าประมาณ 4 กิโลเมตร จะมีจุดเด่น คือ ถนนคอนกรีตจะเป็นฝายน้ำล้น ต้องขับรถข้ามน้ำรวม

11 จุด จึงถึงบ้านห้วยเสือเฒ่า รถทุกชนิดรวมทั้งรถส่วนบุคคลทุกชนิดสามารถขับขี่ผ่านเข้าภายในหมู่บ้านห้วยเสือเฒ่าได้ ยกเว้นถ้ามีฝนตกหนัก อาจมีระดับน้ำสูง ต้องรอให้น้ำลดจึงจะผ่านได้ หากนักท่องเที่ยวต้องการเข้าไปสัมผัสวิถีชีวิตคนในชุมชน และตลาดชุมชนกะเหรี่ยงคอยาวบ้านห้วยเสือเฒ่า สามารถจอดรถที่ลานจอดท้ายหมู่บ้านและเดินเท้าข้ามห้วยอีก 50 เมตร หากเดินทางโดยรถรับจ้าง นักท่องเที่ยวสามารถเหมารถสองแถวที่ตลาดสายหยุด (สยามรัฐออนไลน์, 2565) การคมนาคมขนส่ง เช่น รถมอเตอร์ไซต์ หรือรถยนต์สามารถเข้าถึงบ้านห้วยเสือเฒ่าได้ ส่งผลให้มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศจำนวนมากหลั่งไหลเข้าไปแวะเที่ยวชมหมู่บ้านกลุ่มชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยงคอยาวเป็นจำนวนมาก ชนชาติกะเหรี่ยงคอยาวในหมู่บ้านนี้ แต่เดิมนั้นจะมีประมาณ 20 หลังคาเรือน ซึ่งอพยพลี้ภัยสงครามเข้ามาอยู่ที่แม่ฮ่องสอนนานแล้ว ดำรงชีวิตแบบดั้งเดิม ภายหลังได้มีจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น ภายในหมู่บ้านนั้นนักท่องเที่ยวสามารถเข้ามาชมวิถีชีวิตและถ่ายรูปกับกลุ่มชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยงคอยาวได้ ไม่มีค่าเข้าชมใดๆ ในช่วงวันหยุดนักขัตฤกษ์ หรือวันเสาร์และวันอาทิตย์ นักท่องเที่ยวจะมีโอกาสได้พูดคุยและถ่ายรูปกับเด็ก ๆ กลุ่มชนชาติพันธุ์กะเหรี่ยง นอกจากนี้บ้านแต่ละหลังจะมีการนำของที่ระลึกมาขายให้กับนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นการสร้างรายได้ โดยสินค้าส่วนใหญ่จะเป็นพวกเสื้อผ้าที่เป็นงานฝีมือจากคนในชุมชนและเครื่องประดับในราคาย่อมเยา

กะเหรี่ยงคอยาว มีชื่อเรียกหลายชื่อ ได้แก่ “กะยัน” และ “แลเคอ” เป็นชื่อที่กลุ่มชาติพันธุ์ใช้เรียกตนเอง โดยคำว่า แลเคอนั้น แปลว่า ตอนบนของลำธาร ส่วน “ปาด่อง” “ปะด่อง” หรือ “ปาด่อง” มาจากคำว่า “ปาดอง” ในภาษาไทใหญ่ แปลว่า ผู้สวมห่วงทองเหลือง เดิมทีเป็นชาวเขาชนกลุ่มน้อยที่มีถิ่นอาศัยอยู่ในรัฐคะยา ประเทศเมียนมาร์ บริเวณที่ราบสูงตอนเหนือของแม่น้ำสาละวิน เมื่อเกิดการสู้รบบ่อยครั้งระหว่างกองกำลังกะเหรี่ยงกับกองทัพเมียนมาร์ จึงได้อพยพจากประเทศเมียนมาร์ มาอาศัยอยู่ในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2528 - 2529 มีวัฒนธรรมการสวมห่วงทองเหลืองเกี่ยวพันกับเรื่องความเชื่อที่มาจากความกลัวในเรื่องภูตผี และวิญญาณ เกรงว่าภูตผีจะไม่พอใจ และให้เสือมากัดหรือขย้ำคอ จึงใส่ห่วงไว้เพื่อป้องกันเสือ บ้างก็ว่าเป็นสัญลักษณ์ของชนเผ่า บ้างก็ว่าเพื่อความงาม ความโดดเด่นของร่างกายและเผ่าพันธุ์ โดยการสวมห่วงทองเหลืองพันรอบคอผู้หญิงปาดอง โดยห่วงทองเหลือง จำนวน 5 ชั้นแรกจะใส่ตอนอายุ 10 ขวบ (แต่ปัจจุบันพบว่ามีอายุ 5 ขวบ) พร้อมกับการทำพิธีเฉลิมฉลองโดยหมอผีประจำหมู่บ้าน และจะเติมชั้นห่วงเพิ่มมากขึ้นจนกระทั่งผู้หญิงโตเป็นสาว โดยผู้หญิงปาดองจะมีห่วงคอถึง 20 – 32 ห่วง มีน้ำหนักประมาณ 13 – 15 กิโลกรัม แต่ในปัจจุบันนี้ ประเพณีการใส่ห่วงของชาวกระเหรี่ยงเริ่มลดลง เนื่องจากความไม่สะดวกในการใช้ชีวิติประจำวันและการทำงาน

ปัจจุบันหมู่บ้านกะเหรี่ยงคอยาวในพื้นที่ของจังหวัดแม่ฮ่องสอนมีด้วยกัน 3 แห่ง คือ 1) บ้านน้ำเพียงดิน ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 2) บ้านในสอย ตำบลปางหมู อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และ 3) บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ชาวปาดองเป็นชุมชนเกษตรกรรม ชุมชนริมน้ำมีอาชีพส่วนใหญ่ คือเกษตรกรรม ได้แก่ ปลูกข้าว ปลูกใบชาและยาสูบ คนในหมู่บ้านส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาพุทธกับถือผี หญิงสาวชาวปาดองจะสวมห่วงทองเหลืองที่คอและแขนขาซึ่งเป็นสัญลักษณ์หรือลักษณะเฉพาะที่แสดงได้เด่นชัด กลุ่มชาวปาดองจะอาศัยอยู่ในกลุ่มของตัวเอง ไม่ปะปนกับชาวบ้านซึ่งเป็นชาวกะเหรี่ยงหรือยางแดง

ภาพที่ 2.1 หมู่บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน

แนวคิดการท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community-based Tourism Concept)

การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นแนวคิดการพัฒนาชุมชนที่ให้ความสำคัญแบบองค์รวม โดยใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชน ที่คำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ภายใต้การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น โดยแนวคิดนี้เริ่มเป็นที่ยอมรับในช่วงทศวรรษที่ 1990 เนื่องจากผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจเป็นหลัก Anuar and Sood (2017) Musyafa, Yudistira, Octavanny, and Purnama (2024) กล่าวว่าแนวคิดการท่องเที่ยวโดยชุมชนเกิดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อปัญหาของการท่องเที่ยวแบบดั้งเดิมที่ก่อให้เกิดผลกระทบด้านลบต่อวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น และไม่ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น ซึ่งการท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นทางเลือกใหม่ที่ให้ความสำคัญกับการกระจายผลประโยชน์สู่ชุมชนอย่างเท่าเทียม (Lo & Janta, 2020) แนวคิดนี้มุ่งเน้นการสร้างความ

สมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยชุมชนเป็นผู้กำหนดทิศทางการพัฒนาด้วยตนเอง (Boonratana, 2010) การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน (Bagus, Imade, Nyoman, & Putu, 2019) และ Mtapuri and Giampiccoli (2019) ยังชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการบูรณาการมิติด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรมเข้าด้วยกัน โดยมีชุมชนเป็นแกนกลางในการขับเคลื่อน ขณะที่แนวคิดนี้ต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ทั้งทางการเงินและที่ไม่ใช่การเงินที่ชุมชนจะได้รับ (Han, Eom, Al-Ansi, Ryu, & Kim, 2019)

สำหรับในประเทศไทย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2562) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวโดยชุมชน หมายถึง การที่ชุมชนเป็นผู้กำหนดทิศทาง และรูปแบบการท่องเที่ยวของตนเอง ซึ่งมีชาวบ้านที่อยู่อาศัยภายในชุมชนนั้นเป็นเจ้าของทรัพยากรและชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาจัดการแหล่งท่องเที่ยว และอนุรักษ์ธรรมชาติ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ รูปแบบวิถีชีวิตและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อก่อให้เกิดการสร้างและกระจายรายได้สู่ชุมชน องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน องค์การมหาชน (2559) ได้ให้ความหมายการท่องเที่ยวโดยชุมชนว่า “การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นการท่องเที่ยวที่ชุมชนเป็นผู้บริหารจัดการเป็นหลัก โดยยึดหลักมาตรฐาน และสร้างสรรค์ ซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่ความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และคุณภาพชีวิตที่ดี พจนา สวนศรี (2546) กล่าวถึงการท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นการท่องเที่ยวที่มีลักษณะแตกต่างจากจากการท่องเที่ยวโดยทั่วไป การท่องเที่ยวโดยชุมชนเน้นที่การใช้การท่องเที่ยวมาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ดียิ่งขึ้น โดยชุมชนเป็นศูนย์กลางในการดำเนินการทางด้านการท่องเที่ยว ชุมชนจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ โดยชุมชนเข้ามามีบทบาทในการเป็นเจ้าของและในการจัดการดูแล ทำให้ผู้มาเยือน หรือนักท่องเที่ยวเกิดการเรียนรู้ และในการดำเนินการนั้นชุมชนต้องคำนึงถึงความยั่งยืนในด้านสังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม โดยพิมพ์ระวี โรจน์รุ่งสัตย์ (2553) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวชุมชนไว้ว่า การท่องเที่ยวชุมชนหมายถึงการท่องเที่ยวที่อาศัยศักยภาพของชุมชนที่มีอยู่แล้วเป็นตัวฐาน โดยมีผู้ประกอบการหรือภาครัฐคอยส่งเสริมการบริหารจัดการให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชน Boonratana (2010) กล่าวว่า การท่องเที่ยวชุมชน เรียกอีอย่างหนึ่งว่า การท่องเที่ยวในมิติเชิงพื้นที่ ซึ่งทำให้เกิดการท่องเที่ยวที่เน้นในบริเวณชุมชนที่มีผู้อยู่อาศัย โดยนักท่องเที่ยวเป็นแขกผู้มาเยือน (Visitor) ส่วนประชาชนในชุมชนเป็นเสมือนเจ้าบ้าน (Host) ซึ่งก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างแขกผู้มาเยือนกับเจ้าบ้าน ซึ่งเจ้าบ้านหรือคนในชุมชนอยู่ในสถานะผู้ให้บริการหรือจำหน่ายสินค้า แต่ในมุมมองของนักมานุษยวิทยา

การท่องเที่ยวในมิตินี้เป็นการเชื่อมโยงและการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างแขกผู้มาเยือนกับเจ้าบ้าน

กล่าวโดยสรุป จากการสังเคราะห์ความหมายข้างต้น การท่องเที่ยวโดยชุมชน หมายถึง การท่องเที่ยวที่ชุมชนท้องถิ่นมีบทบาทเป็นเจ้าของ มีอำนาจในการจัดการ ควบคุม และได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยว โดยใช้ทรัพยากรและศักยภาพของชุมชนเป็นฐานในการพัฒนาผ่านการมีส่วนร่วมของชุมชนในทุกขั้นตอน ตั้งแต่การวางแผน การดำเนินงาน และการติดตามประเมินผล เพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม โดยมีเป้าหมายสำคัญในการสร้างการเรียนรู้ระหว่างชุมชนและผู้มาเยือน ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรและรักษาอัตลักษณ์ของชุมชนการท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community Based Tourism: CBT หรือ Community Tourism) นั้น เป็นอีกช่องทางการเลือกอย่างหนึ่งที่จะสร้างความเข้าใจให้กับชุมชนควบคู่ไปกับการอนุรักษ์และหวงแหนวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี รวมไปถึงภูมิปัญญาของชุมชน โดยเน้นที่การพึ่งพาตนเองของชุมชนที่มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนในฐานะเจ้าของพื้นที่และทรัพยากร เพื่อสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการรักษาวัฒนธรรมท้องถิ่น ภายใต้หลักการพัฒนาที่ยั่งยืน

หลักการของการท่องเที่ยวโดยชุมชน

1. หลักการมีส่วนร่วม ที่เกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการพัฒนาการท่องเที่ยว ตั้งแต่การวางแผน การตัดสินใจ ไปจนถึงการดำเนินการและการประเมินผล โดยชุมชนต้องเป็นผู้มีบทบาทหลักในการกำหนดทิศทางและรูปแบบการท่องเที่ยวของตนเอง ไม่ใช่เป็นเพียงผู้รับผลกระทบจากการพัฒนา (Quang, Nguyen, Nguyen, Dang, & Tang, 2023; Usmonova, Alieva, & León, 2023) ซึ่งการมีส่วนร่วมที่แท้จริงต้องครอบคลุมทุกภาคส่วนในชุมชน ทั้งผู้นำชุมชน กลุ่มอาชีพ เยาวชน และประชาชนทั่วไป เพื่อให้เกิดการยอมรับและความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน โดยความสำเร็จของการท่องเที่ยวโดยชุมชนขึ้นอยู่กับระดับการมีส่วนร่วมและความผูกพันของคนในชุมชน (Kalalo & Setiawan, 2023) ซึ่ง Sapkota et al. (2024) ได้แบ่งระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็น 4 ระดับ ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การดำเนินงาน การรับผลประโยชน์ และการติดตามประเมินผล โดยชุมชนควรมีส่วนร่วมในทุกระดับเพื่อให้เกิดความยั่งยืน กล่าวโดยสรุป การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นหลักการพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบ ครอบคลุม และต่อเนื่อง มีการจัดการความท้าทายอย่างเหมาะสม และมีการประเมินผลเพื่อการพัฒนาอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นเครื่องมือในการพัฒนาที่นำไปสู่ความยั่งยืนอย่างแท้จริง

2. หลักการการกระจายผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม เป็นหลักการสำคัญที่จะทำให้การท่องเที่ยวโดยชุมชนประสบความสำเร็จและยั่งยืน โดยต้องมีกลไกที่ชัดเจนในการกระจายผลประโยชน์ไปสู่สมาชิกในชุมชนอย่างทั่วถึง ไม่กระจุกตัวอยู่ที่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง (Witchayakawin, Abdul Aziz, Mahomed, & Abdullah, 2024) แต่อย่างไรก็ตาม การรั่วไหลของผลประโยชน์ (Benefit Leakage) เป็นปัญหาสำคัญที่พบในหลายพื้นที่ โดยรายได้จากการท่องเที่ยวมักไหลออกไปสู่ผู้ประกอบการภายนอกมากกว่าตกอยู่กับชุมชนท้องถิ่น (Stone & Stone, 2020) โดย Aji (2020) ได้ระบุปัจจัยที่ส่งผลต่อการรั่วไหลของผลประโยชน์ ประกอบด้วย ขีดความสามารถด้านการจัดการที่จำกัดการขาดการเข้าถึงตลาด และอำนาจต่อรองที่ไม่เท่าเทียมกัน และ Stone and Stone (2020) เสริมว่าการขาดกลไกการกระจายผลประโยชน์ที่เป็นระบบเป็นอีกสาเหตุสำคัญ และมีแนวปฏิบัติการจัดการทางการเงินที่มีประสิทธิภาพ ระบบบัญชีที่โปร่งใส และกลยุทธ์การลงทุนใหม่โดยชุมชน เพื่อเพิ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจระยะยาวของการท่องเที่ยวโดยชุมชนให้สูงสุด ความโปร่งใสและธรรมาภิบาลเน้นความสำคัญของการบริหารจัดการที่โปร่งใส ตรวจสอบได้ และมีธรรมาภิบาล (Setokoe, 2020) โดย Rocca (2022) เสริมว่าต้องมีระบบการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ การกระจายผลประโยชน์อย่างเป็นธรรมเป็นหลักการสำคัญที่จะทำให้การท่องเที่ยวโดยชุมชนประสบความสำเร็จและยั่งยืน โดยต้องมีการพัฒนาระบบและกลไกที่ชัดเจน มีการเสริมสร้างขีดความสามารถของชุมชน และมีการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ความสำเร็จขึ้นอยู่กับการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนและความมุ่งมั่นในการสร้างความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นในชุมชน

3. หลักการความยั่งยืน การท่องเที่ยวโดยชุมชนต้องคำนึงถึงความยั่งยืนในทุกมิติ ทั้งด้านสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ โดยการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นต้องดำเนินควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน (Warinda & Van der Merwe, 2023) โดยให้ความสำคัญของการกำหนดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวเพื่อป้องกันผลกระทบด้านลบ (Bello & Lambulira, 2023) ขณะที่ Mularsari, Nugraha, and Pratiwi (2024) เน้นความสำคัญของการประเมินขีดความสามารถในการรองรับ การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับชุมชนท้องถิ่น โดยต้องมีการสร้างสมดุลระหว่างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวกับความจำเป็นในการปกป้องสิ่งแวดล้อม ความยั่งยืนในการท่องเที่ยวโดยชุมชนต้องคำนึงถึงความสมดุลระหว่างมิติต่าง ๆ ทั้งสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ โดยต้องมีการวางแผนและจัดการอย่างเป็นระบบ มีการมีส่วนร่วมของชุมชน และมีการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นเครื่องมือในการพัฒนาที่สร้างประโยชน์อย่างยั่งยืนให้กับชุมชนและคนรุ่นต่อไป

4. การพัฒนาศักยภาพชุมชน ต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบและครอบคลุมหลายด้าน ทั้งการบริหารจัดการการท่องเที่ยว การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการ การตลาด การจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์วัฒนธรรม และการบริหารจัดการการเงิน โดยความสำเร็จของการท่องเที่ยวโดยชุมชนขึ้นอยู่กับความสามารถของชุมชนในการบริหารจัดการด้านต่าง ๆ นอกจากนี้ การสร้างการเรียนรู้ที่เน้นการสร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างชุมชนและนักท่องเที่ยว (Usmonova et al., 2022) โดยต้องสร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าและความหมายให้กับผู้มาเยือน การพัฒนาศักยภาพชุมชนควรเริ่มจากการประเมินความต้องการและศักยภาพที่มีอยู่ เพื่อนำไปสู่การกำหนดเป้าหมายและแผนการพัฒนาที่เหมาะสม (Lo & Janta, 2020) โดยควรให้มีการจัดกิจกรรมเสริมสร้างศักยภาพอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งมีการติดตามและประเมินผลเพื่อการพัฒนาต่อยอด (Sapkota et al., 2024) อย่างไรก็ตามการพัฒนาศักยภาพชุมชน อาจมีข้อจำกัดด้านเวลาและทรัพยากร ความแตกต่างของระดับการศึกษาและประสบการณ์ของสมาชิกชุมชน การขาดแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง และการเปลี่ยนแปลงของผู้นำและสมาชิกชุมชน (Warinda, 2023) ขณะที่ Juma and Khademi-Vidra (2019) กล่าวว่าความสำเร็จในการพัฒนาศักยภาพชุมชนคือ ความมุ่งมั่นและการมีส่วนร่วมของชุมชน การสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ความต่อเนื่องของกิจกรรมการพัฒนา และการบูรณาการความรู้ท้องถิ่นกับความรู้สมัยใหม่ การพัฒนาศักยภาพชุมชนเป็นกระบวนการสำคัญที่ต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบ ต่อเนื่อง และครอบคลุมทุกด้าน โดยคำนึงถึงบริบทและความต้องการของชุมชนเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ความสำเร็จขึ้นอยู่กับความร่วมมือของทุกภาคส่วนและการมีกระบวนการพัฒนาที่เหมาะสม เพื่อให้ชุมชนสามารถบริหารจัดการการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

5. หลักการการบูรณาการความร่วมมือในการท่องเที่ยวโดยชุมชนจำเป็นต้องอาศัยการมีส่วนร่วมจากหลายภาคส่วน ทั้งชุมชนท้องถิ่น หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา และนักท่องเที่ยว โดยแต่ละภาคส่วนมีบทบาทและหน้าที่ที่แตกต่างกันแต่ต้องทำงานประสานกันอย่างใกล้ชิด เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน (Rocca & Zielinski, 2022) ชุมชนท้องถิ่นในฐานะเจ้าของพื้นที่และทรัพยากรการท่องเที่ยว ต้องมีบทบาทหลักในการกำหนดทิศทางและรูปแบบการพัฒนา ขณะที่หน่วยงานภาครัฐมีหน้าที่ในการสนับสนุนด้านนโยบาย งบประมาณ และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ภาคเอกชนช่วยสนับสนุนด้านการตลาดและการพัฒนาธุรกิจ ส่วนสถาบันการศึกษามีบทบาทในการพัฒนาองค์ความรู้และเสริมสร้างศักยภาพชุมชน (Stone & Stone, 2020; Almeida, 2024) การสร้างความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพต้องเริ่มจากการกำหนดเป้าหมายและวิสัยทัศน์ร่วมกัน มีการแบ่งบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจน และมีกลไกการประสานงานที่มีประสิทธิภาพ โดยต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของทุกฝ่ายและการมีส่วนร่วม

อย่างเท่าเทียม (Rocca & Zielinski, 2022) การสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่เข้มแข็งจำเป็นต้องมีการพัฒนากลไกการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การสร้างความไว้วางใจระหว่างกัน และการมีระบบการจัดการความขัดแย้งที่ดี นอกจากนี้ ยังต้องมีการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ (Sapkota et al., 2024; Quang et al., 2023) ความสำเร็จของการบูรณาการความร่วมมือยังขึ้นอยู่กับภาวะผู้นำและความสามารถในการประสานงานของผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยผู้นำชุมชนและผู้ประสานงานต้องมีทักษะในการสร้างความร่วมมือ การเจรจาต่อรอง และการจัดการความขัดแย้ง (Ilmawan & Prasetyo, 2023) นอกจากนี้ การบูรณาการความร่วมมือควรคำนึงถึงการพัฒนาที่ยั่งยืนในทุกมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม โดยต้องมีการกำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัดความสำเร็จร่วมกัน (Warinda & Van der Merwe, 2023; Bello & Lambulira, 2023) การบูรณาการความร่วมมือเป็นหลักการสำคัญที่จะทำให้การท่องเที่ยวโดยชุมชนประสบความสำเร็จและยั่งยืน โดยต้องอาศัยการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ และมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ความสำเร็จขึ้นอยู่กับความมุ่งมั่นและความร่วมมือของทุกฝ่ายในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนให้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง

6. การรักษาอัตลักษณ์ชุมชน ในบริบทของการท่องเที่ยวเป็นความท้าทายที่สำคัญ เนื่องจากต้องสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวกับการรักษาความเป็นของแท้ของวัฒนธรรมและวิถีชีวิตดั้งเดิม การท่องเที่ยวโดยชุมชนต้องตระหนักถึงความสำคัญของการอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและมรดกท้องถิ่นในฐานะสิ่งดึงดูดใจหลักสำหรับนักท่องเที่ยว (Bagus et al., 2019) อัตลักษณ์ชุมชนมักปรากฏผ่านการแสดงประเพณี การสาธิตงานหัตถกรรม การเล่าเรื่อง และการสาธิตการทำอาหาร ซึ่งเป็นการบูรณาการประสบการณ์ทางวัฒนธรรมเข้ากับกิจกรรมการท่องเที่ยว การริเริ่มการท่องเที่ยวโดยชุมชนมักมุ่งเน้นการแสดงอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน เพื่อสร้างประสบการณ์ที่แท้จริงและน่าจดจำสำหรับผู้มาเยือน การสร้างสมดุลระหว่างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมต้องการการวางแผนที่รอบคอบ การมีส่วนร่วมของชุมชน และความมุ่งมั่นในการเคารพความละเอียดอ่อนทางวัฒนธรรม (Lazic & Gasparini, 2023) กลยุทธ์สำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ละเอียดอ่อนทางวัฒนธรรมควรรวมถึงกระบวนการตัดสินใจโดยชุมชน การมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญทางวัฒนธรรม และการกำหนดแนวทางสำหรับพฤติกรรมของผู้มาเยือนที่แสดงความเคารพ (Quang et al., 2023) การรักษาอัตลักษณ์ชุมชนยังต้องคำนึงถึงการถ่ายทอดภูมิปัญญาและวัฒนธรรมสู่คนรุ่นใหม่ เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องและความยั่งยืน โดยการท่องเที่ยวโดยชุมชนสามารถเป็นเครื่องมือในการสร้างความภาคภูมิใจและการตระหนักถึงคุณค่าของวัฒนธรรมท้องถิ่นในหมู่เยาวชน (Kalalo & Setiawan, 2023) การรักษาอัตลักษณ์ชุมชนเป็นหลักการสำคัญที่ต้อง

ดำเนินการควบคู่ไปกับการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยต้องสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาเชิงพาณิชย์กับการรักษาความเป็นของแท้ของวัฒนธรรม ผ่านการมีส่วนร่วมของชุมชนและการเคารพในความละเอียดอ่อนทางวัฒนธรรม เพื่อให้การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์และส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

ประโยชน์ของการท่องเที่ยวโดยชุมชน

องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) (2559) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวในยุคเริ่มแรกที่ไม่มีความตระหนักในการใช้ทรัพยากร ส่งผลให้เกิดปัญหาเป็นจำนวนมากและส่งผลกระทบทบต่อเนื่องตามมา เฉกเช่นร่างกายมนุษย์ที่ผ่านการใช้งานมาอย่างสมบุกสมบั่น จนกระทั่งในท้ายที่สุดเกิดความอ่อนล้าสะสม การท่องเที่ยวโดยชุมชนก็เปรียบเหมือนวิตามินที่ช่วยบำรุงร่างกายให้แข็งแรงและมีภูมิคุ้มกันต่อปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยวิตามินนี้ราคาไม่แพงและไม่ต้องหาซื้อ แต่เกิดขึ้นได้ภายในชุมชนด้วยการรังสรรค์ขึ้นของคนในชุมชนเอง เนื่องจากมีความเชื่อมโยงและสัมพันธ์ต่อเศรษฐกิจสังคม สิ่งแวดล้อม

นอกจากนั้น กรมการพัฒนาชุมชน (2560) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการท่องเที่ยวโดยชุมชน ซึ่งมีด้วยกัน 4 ประการ ดังนี้

1. การท่องเที่ยวโดยชุมชนสนับสนุนการบริหารจัดการจัดการทรัพยากรธรรมชาติโดยชุมชน กล่าวคือ ความอยู่รอดของชุมชนขึ้นอยู่กับทรัพยากรธรรมชาติ วิถีชีวิต วัฒนธรรม และภูมิปัญญาของชุมชน โดยคนในชุมชนมีความผูกพันกับทรัพยากรดิน น้ำ ป่า ดังนั้นการท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน สร้างความภูมิใจให้กับชุมชนในการเผยแพร่ภูมิปัญญา สร้างสรรค์กิจกรรมการท่องเที่ยวให้ผู้มาเยือนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ สร้างความร่วมมือของหน่วยงานในการทำงานร่วมกับชุมชน

2. การท่องเที่ยวโดยชุมชนมีส่วนสนับสนุนการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น กล่าวคือ วิถีชีวิตและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่บอกถึงอัตลักษณ์ความเป็นชุมชน ความเข้มแข็งของชุมชนย่อมส่งผลให้ชุมชนมีความสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคม โดยยังคงอนุรักษ์วัฒนธรรมและประยุกต์ให้สอดคล้องกับยุคสมัย อีกทั้งยังมีการถ่ายทอดสู่คนรุ่นหลังได้ การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นเครื่องมือในการสร้างความภาคภูมิใจให้กับคนในชุมชนในการนำเสนอ “ของดี” ของชุมชนให้คนภายนอกได้รับรู้ทำให้เกิดการสืบค้น ถ่ายทอด และฟื้นฟูวัฒนธรรมจากรุ่นสู่รุ่น ทำให้เยาวชนคนรุ่นหลังเห็นคุณค่าของชุมชนตนเอง

3. การท่องเที่ยวโดยชุมชนมีส่วนสนับสนุนการพัฒนาคน กล่าวคือ ความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่น หรือชาติพันธุ์ ความร่วมมือและความสามัคคีของคนในชุมชน การมีพื้นที่

ทางสังคมซึ่งได้รับการยอมรับจากบุคคลภายนอกเป็นหัวใจสำคัญของการธำรงไว้ซึ่งความเป็นชุมชน ทำให้คนในชุมชนได้มีส่วนร่วมและกำหนดบทบาทของชุมชนต่อการท่องเที่ยว มีการสร้างระบบในการบริหารจัดการและแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวโดยชุมชนเอง นอกจากเป็นการพัฒนา “คนภายใน” แล้วยังให้การศึกษากับ “คนภายนอก” ด้วย

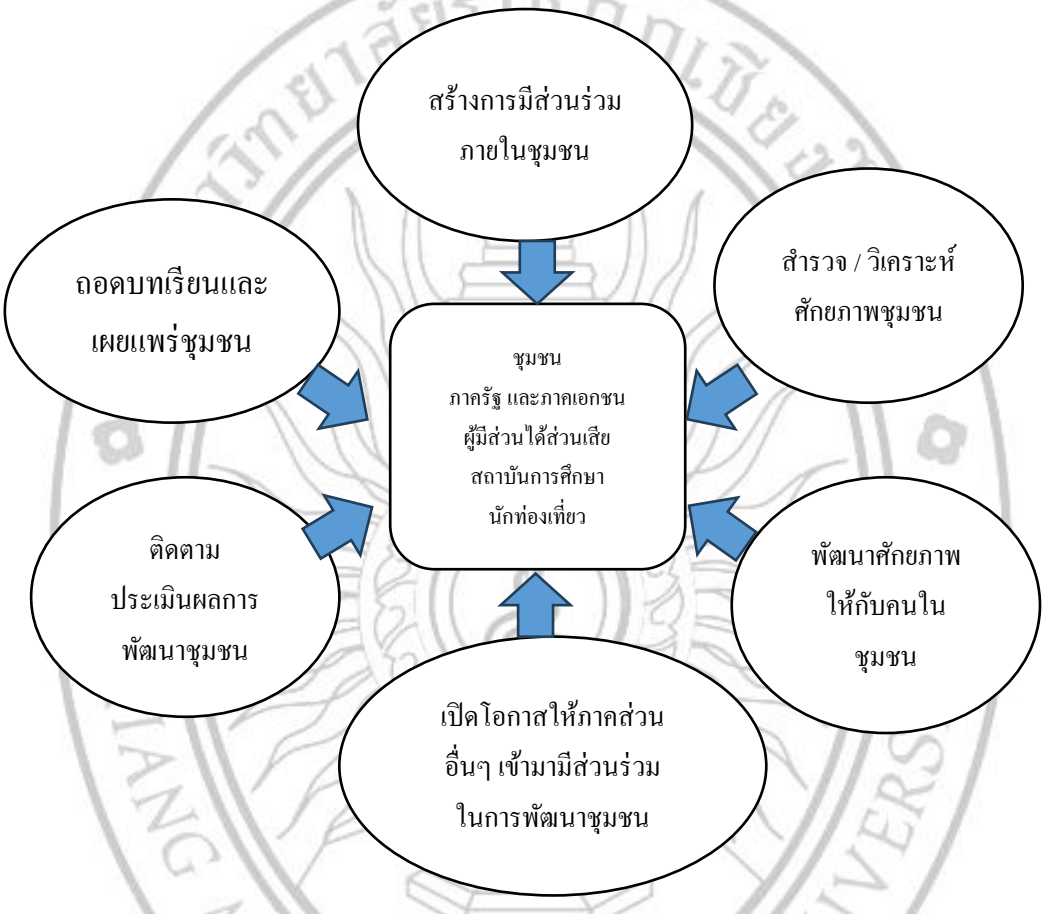
4. การท่องเที่ยวโดยชุมชนมีส่วนสนับสนุนเศรษฐกิจชุมชนและคุณภาพชีวิตคนในชุมชน การท่องเที่ยวเป็นการดึงบุคคลจากภายนอกมาเรียนรู้ภายในชุมชน แรงจูงใจที่ทำให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในชุมชนคือ วิถีชีวิตที่มีความแตกต่าง วัฒนธรรมดั้งเดิม และแหล่งท่องเที่ยวที่มีความอุดมสมบูรณ์ นอกจากนั้น สิ่งดึงดูดใจจากนักท่องเที่ยว คือ วิถีชีวิตที่เรียบง่ายและมีการธำรงไว้ซึ่งวิถีชีวิตที่ผูกพันกับธรรมชาติ การท่องเที่ยวโดยชุมชนจึงเป็นรายได้เสริมที่สามารถนำรายได้นั้นไปดำรงชีพ โดยที่คนในชุมชนยังคงดำเนินชีวิตในรูปแบบดั้งเดิม อาจกล่าวได้ว่าเป็นการสร้างทางเลือกเรื่องรายได้ให้กับบางครอบครัวอีกทางหนึ่งด้วย

พิมระวี โรจน์รุ่งสัตย์ (2553) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวโดยชุมชนว่าเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่เน้นประโยชน์แก่ชุมชน การท่องเที่ยวในลักษณะนี้จึงเป็นความหวังของชุมชนในด้านการสร้างรายได้สู่ชุมชน โดยเฉพาะชุมชนในประเทศกำลังพัฒนา การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนโดยมีชุมชนเป็นศูนย์กลางนั้น มีการสนับสนุนมาตั้งแต่ระดับโลก เช่น องค์การท่องเที่ยวโลก (UNWTO) จนถึงระดับรากหญ้า คือ ชุมชนต่าง ๆ ที่สนับสนุนให้เกิดการท่องเที่ยวในชุมชน โดยคนในชุมชนมีการยอมรับนับถือเอกลักษณ์ของชุมชน รวมทั้งยังสามารถสร้างประโยชน์แก่ชุมชนนั้น ๆ โดยองค์ประกอบในการท่องเที่ยวโดยชุมชนสรุปได้ 2 ข้อ คือ

1. กลุ่มคนที่อยู่ร่วมกัน ร่วมเป็นเจ้าของพื้นที่ร่วมกัน และเกิดกระบวนการการสร้างความเป็นเอกลักษณ์ของคนกลุ่มนั้น

2. กลุ่มคนที่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในสังคมของแต่ละบุคคล จนกระทั่งรวมเป็นปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มคนและองค์กรในชุมชน ด้วยประโยชน์ของการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่ได้ยกตัวอย่างมา พัฒนมาศ วงศ์พัฒนศิริ (2562) ได้กล่าวถึง การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชน ที่มีอยู่ด้วยกัน 7 หลักการ ได้แก่ การสร้างการมีส่วนร่วมในชุมชน สำรวจศักยภาพชุมชน พัฒนาศักยภาพให้กับคนในชุมชน เปิดโอกาสให้ภาคส่วนอื่น ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน ติดตามประเมินผลการพัฒนาชุมชน ถอดบทเรียนรวมถึงเผยแพร่ชุมชนต้นแบบ เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ นรินทร์ สังข์รักษา สุภาภรณ์ พรหมฤาษี และธีรังกูร วรบำรุงกุล (2559) พบว่า แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องการบทบาทของ 5 ส่วนที่สำคัญ ดังนี้ ภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน นักท่องเที่ยว และสถาบันการศึกษา ซึ่งจะช่วยกันสร้างแรงจูงใจให้แก่นักท่องเที่ยวในด้านความหลากหลายของกิจกรรมภายในแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน ความปลอดภัย ความเป็นมิตร

และสิ่งอำนวยความสะดวก ล้วนต้องการกำลังคนจากทุกฝ่ายคอยส่งเสริมและสนับสนุนซึ่งกันและกัน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าองค์ประกอบสำคัญของความร่วมมือในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน ต้องอาศัยสมาชิกในชุมชนรวมไปถึงองค์กรภาครัฐ (ท้องถิ่น) และเอกชนในฐานะผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยคำนึงการผลิต การใช้ไป จากทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชน และทุกฝ่ายต้องช่วยกันปกป้องให้คงอยู่ มิใช่เพียงแต่สมาชิกในชุมชนเท่านั้น ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังภาพ

ภาพที่ 2.2 วงจรการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชน

ชูวิทย์ ศิริเวชกุล (2544) ได้กล่าวถึง หัวใจของการท่องเที่ยวโดยชุมชน คือ การมีส่วนร่วมของคนในชุมชน โดยภายในชุมชนจะมีกิจกรรมการท่องเที่ยวซึ่งชาวบ้านในชุมชนเป็นผู้บริหารจัดการ ถ้าหากขาดการมีส่วนร่วมของชุมชน แน่นอนว่าการท่องเที่ยวโดยชุมชนจะเกิดขึ้นไม่ได้เลย ซึ่งรูปแบบของการท่องเที่ยวในลักษณะนี้มีหลายรูปแบบ ได้แก่ การจำหน่ายสินค้าที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน (Product Sales) กิจกรรมการแสดงทางวัฒนธรรม (Cultural Shows) กิจกรรมการท่องเที่ยว

เชิงหมู่บ้าน (Village Based Activities) กิจกรรมการพักค้างแรมในหมู่บ้าน เช่น การจัดที่พักแบบแค้มปิ้ง (Camping) การจัดที่พักแรมแบบโฮมสเตย์ (Home Stay) เป็นต้น

จากประโยชน์ของการท่องเที่ยวโดยชุมชนข้างต้นสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวโดยชุมชนควรคำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและสังคม ภายใต้การกำหนดทิศทางโดยชุมชนเองและบริหารจัดการโดยชุมชน เพื่อประโยชน์ต่อชุมชนและชุมชนมีบทบาทในการเป็นเจ้าของในการจัดการเพื่อให้เกิดความยั่งยืน และดำเนินกิจกรรมเพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้นักท่องเที่ยวที่มาเยือนภายในชุมชน โดยที่ชุมชนได้เข้ามาวางแผน พัฒนาชุมชน จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยวโดยสอดคล้องกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม ภูมิปัญญา ที่สะท้อนถึงตัวตนของชุมชน ทำให้คนในชุมชนเกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน และเกิดการหวงแหน อนุรักษ์ทรัพยากรในชุมชน การท่องเที่ยวนั้นเปรียบเสมือนการนำชุมชนเข้ามาพัฒนา การพัฒนาชุมชนนั้นเป็นสิ่งที่เสมือนทำได้ง่ายแต่ทำได้ยาก ที่ว่าทำได้ยากนั้นเพราะการท่องเที่ยวเป็นการตอบสนองกระแสการบริโภคนิยม การท่องเที่ยวส่งผลคนในชุมชนหลุดออกจากฐานการผลิตเดิมในภาคการเกษตรสู่ธุรกิจด้านการบริการ กำลังซื้อที่สูงกว่าและเพิ่มขึ้นจากนักท่องเที่ยวจึงสามารถกำหนด “สินค้า (Goods)” และ “บริการ (Services)” ได้ตามความต้องการของนักท่องเที่ยว ทำให้สภาพทางสังคมและวัฒนธรรมในแหล่งสถานที่ท่องเที่ยวมักถูกครอบงำจากวัฒนธรรมภายนอกที่เข้ามาพร้อมกับนักท่องเที่ยว เป็นเสมือนดาบสองคมและมีความเสี่ยงอย่างยิ่งในการนำไปใช้ในการพัฒนา

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการในการท่องเที่ยวโดยชุมชน

การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาชุมชนแบบองค์รวมโดยมีการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการพัฒนาที่ยั่งยืน ผู้ประกอบการในระบบการท่องเที่ยวโดยชุมชนนี้มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวกระแสหลัก กล่าวคือเป็นการดำเนินการที่ชุมชนเป็นผู้กำหนดทิศทาง รูปแบบ และมีบทบาทในการบริหารจัดการเป็นหลัก ผู้ประกอบการในบริบทนี้จึงต้องมุ่งเน้นการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น การดำเนินกิจการจึงต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ทั้งทางการเงินและคุณค่าที่ไม่ใช่ตัวเงิน (Boonratana, 2010; Han, Eom, Al-Ansi, Ryu, & Kim, 2019) ในระบบห่วงโซ่ของการท่องเที่ยวโดยชุมชนความหมายและบทบาทของผู้ประกอบการในการท่องเที่ยวชุมชนมีความซับซ้อนและเชื่อมโยงกับหลากหลายองค์ประกอบ ทั้งที่พักแรม การขนส่ง อาหาร ความบันเทิง ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และการช้อปปิ้ง โดยมีลักษณะสำคัญคือการผลิตและการบริโภคสินค้าท่องเที่ยวเกิดขึ้นพร้อมกันจากองค์ประกอบที่หลากหลายและเกิดในพื้นที่เฉพาะ ซึ่งกระบวนการบริการดังกล่าวมีการเคลื่อนย้ายเปลี่ยนแปลงหลากหลายรูปแบบจนไปสู่การรับบริการขั้นสุดท้าย จึงต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภาคส่วนต่าง ๆ

ทั้งความร่วมมือในแนวนอน และความร่วมมือในแนวดิ่ง (Ashley & Mitchell, 2008) ความท้าทายสำคัญของการจัดการผู้ประกอบการในการท่องเที่ยวชุมชน คือ การรั่วไหลของผลประโยชน์ (Benefit Leakage) ซึ่งรายได้จากการท่องเที่ยวมักไหลออกไปสู่ผู้ประกอบการภายนอกมากกว่าตกอยู่กับชุมชนท้องถิ่น โดยมีปัจจัยสำคัญคือ ขีดความสามารถด้านการจัดการที่จำกัด การขาดการเข้าถึงตลาด และอำนาจต่อรองที่ไม่เท่าเทียมกัน(Aji, 2020) นอกจากนี้ การขาดกลไกการกระจายผลประโยชน์ที่เป็นระบบยังเป็นอีกสาเหตุสำคัญ (Stone & Stone, 2020) การพัฒนาผู้ประกอบการในการท่องเที่ยวชุมชนจึงต้องคำนึงถึงการสร้างระบบบริหารจัดการที่โปร่งใส มีธรรมาภิบาล และมีกลไกการกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรม (Setokoe & Ramukumba, 2020) ในระบบห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยวชุมชน สามารถจำแนกผู้ประกอบการออกเป็นหลายประเภทตามบทบาทและหน้าที่ในระบบนิเวศการท่องเที่ยว

ประเภทแรก คือ เจ้าของวัตถุดิบพื้นฐานที่ใช้ในการท่องเที่ยว (Input Providers; Sources) ซึ่งเป็นผู้ให้บริการทรัพยากรพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยว เช่น อาหารและเครื่องดื่ม เครื่องมือและอุปกรณ์ งานฝีมือท้องถิ่น สินค้าท้องถิ่นแปรรูป รวมถึงระบบการจัดการขยะ น้ำ และไฟฟ้า ซึ่งถือเป็นปัจจัยต้นน้ำที่สำคัญในห่วงโซ่อุปทาน (จีรนันท์ เขิมขันธ์, ปัญญา หมั่นเก็บ, & อานนท์ กลั่นกลอน, 2562)

ประเภทที่สอง คือ ผู้ผลิตบริการที่ให้บริการนักท่องเที่ยวโดยตรง (Service Providers; Producers) ซึ่งประกอบด้วยผู้ประกอบการที่พักอาศัย ผู้ให้บริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ผู้จัดกิจกรรมท่องเที่ยว และผู้ดูแลแหล่งท่องเที่ยว กลุ่มนี้มีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับนักท่องเที่ยวและมีบทบาทสำคัญในการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มปัจจัยกลางน้ำของห่วงโซ่อุปทาน (Sangthong, Koolrojanapat, & Vanpetch, 2020)

ประเภทที่สาม คือ ตัวกลางที่เป็นตัวเชื่อมบริการไปสู่ลูกค้า (Intermediaries: Tour Agencies and Tour Operators) ซึ่งทำหน้าที่ในการเชื่อมโยงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวไปสู่นักท่องเที่ยว มีบทบาทสำคัญในการตลาด การขาย และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับภายนอกชุมชน ขณะที่ประเภทที่สี่และห้าคือผู้ขนส่งวัตถุดิบปัจจัยบริการ (Freight Transport) และผู้ขนส่งนักท่องเที่ยว (Passenger Transport; Customer Flow Enablers) ซึ่งมีบทบาทในการอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางและโลจิสติกส์ (Piboonrungroj & Disney, 2009)

ในภาพรวมของการท่องเที่ยวโดยชุมชน ยังสามารถจำแนกผู้ประกอบการตามมิติของห่วงโซ่อุปทาน โดยแบ่งเป็นผู้ประกอบการต้นน้ำ ซึ่งเกี่ยวข้องกับทรัพยากรและปัจจัยพื้นฐาน ผู้ประกอบการกลางน้ำ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการผลิตและการให้บริการหลัก และผู้ประกอบการปลายน้ำ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการตลาด การขาย และการสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว รวมถึงการสร้าง

ความยั่งยืนให้กับชุมชนในระยะยาว (Chokpreedapanich & Monpanthong, 2023; มนทิรา สังข์ทอง, ศิรวิทย์ กุลโรจนภัทร, & วิชัย แหวนเพชร, 2563)

ผู้ประกอบการในการท่องเที่ยวชุมชนมีบทบาทที่หลากหลายและซับซ้อน นอกเหนือจากการแสวงหากำไรแล้ว ยังต้องรับผิดชอบต่อการพัฒนาชุมชนและการอนุรักษ์ทรัพยากรอย่างยั่งยืน ดังนี้

1. บทบาทเชิงเศรษฐกิจที่สำคัญคือการสร้างและกระจายรายได้สู่ชุมชน โดยต้องพัฒนากลไกที่มีประสิทธิภาพในการกระจายผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม มีระบบบัญชีที่โปร่งใส และมีกลยุทธ์การลงทุนที่เน้นการสร้างผลประโยชน์ระยะยาวให้กับชุมชน (Witchayakawin, Abdul Aziz, Mahomed, & Abdullah, 2024)

2. บทบาทเชิงวัฒนธรรมของผู้ประกอบการคือการอนุรักษ์และส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่น โดยต้องสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาเชิงพาณิชย์กับการรักษาความเป็นของแท้ของวัฒนธรรม การบูรณาการประสบการณ์ทางวัฒนธรรมเข้ากับกิจกรรมการท่องเที่ยวผ่านการแสดงประเพณี การสาธิตงานหัตถกรรม การเล่าเรื่อง และการสาธิตการทำอาหาร เป็นบทบาทสำคัญที่สร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าและความหมายให้กับนักท่องเที่ยว (Bagus, Imade, Nyoman, & Putu, 2019; Lazic & Gasparini, 2023)

3. บทบาทเชิงสังคมที่สำคัญคือการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในทุกขั้นตอนของการพัฒนาการท่องเที่ยว ตั้งแต่การวางแผน การตัดสินใจ การดำเนินการ และการติดตามประเมินผล ผู้ประกอบการต้องเป็นผู้เชื่อมโยงและสร้างเครือข่ายความร่วมมือทั้งภายในและภายนอกชุมชน รวมถึงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรในชุมชนให้มีทักษะและความรู้ที่จำเป็นในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ (Quang, Nguyen, Nguyen, Dang, & Tang, 2023; Sapkota et al., 2024)

4. บทบาทเชิงสิ่งแวดล้อมคือการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ โดยต้องกำหนดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว มีการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม และพัฒนาแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม(Bello & Lambulira, 2023; Warinda & van der Merwe, 2023) นอกจากนี้ ยังมีบทบาทในการสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ให้กับทั้งชุมชนและนักท่องเที่ยว (Mularsari, Nugraha, & Pratiwi, 2024)

ผู้ประกอบการในการท่องเที่ยวชุมชนมีบทบาทที่หลากหลายและท้าทาย ต้องสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ การอนุรักษ์วัฒนธรรม และการรักษาสิ่งแวดล้อม การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการในระบบนี้จำเป็นต้องดำเนินการอย่างบูรณาการ โดยคำนึงถึงหลักการสำคัญ

ของการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อให้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาที่นำไปสู่ความยั่งยืนอย่างแท้จริง (Mtapuri & Giampiccoli, 2019; Rocca & Zielinski, 2022)

กล่าวโดยสรุป การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนบ้านห้วยเสือเฒ่ามีความสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการในการท่องเที่ยวโดยชุมชน การวิจัยนี้จะช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยว ส่งเสริมการกระจายผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม อนุรักษ์อัตลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจนพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งสอดคล้องกับหลักการสำคัญของการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่มุ่งเน้นการพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืน งานวิจัยนี้ให้ความสำคัญกับผู้ผลิตบริการที่ให้บริการนักท่องเที่ยวโดยตรง (Service Providers; Producers) ซึ่งประกอบด้วยผู้ประกอบการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ผู้จัดกิจกรรมท่องเที่ยว และผู้ดูแลแหล่งท่องเที่ยว

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอน

สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดแม่ฮ่องสอน (2566) ได้จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในจังหวัดแม่ฮ่องสอนและเพื่อเตรียมความพร้อมในการต้อนรับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ดังนั้นจึงจัดทำแผนพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอน 5 ปี ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ โดยกำหนดยุทธศาสตร์แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ 4 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 เสริมสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันของอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาปัจจัยพื้นฐานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพสูง

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยกระดับประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

สอดรับกับการรายงานของสำนักงานการท่องเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอน (2560) กล่าวถึงจังหวัดแม่ฮ่องสอนได้รับสมญานามว่าเป็น “เมืองสามหมอก” เนื่องจากเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ในหุบเขา มีสภาพภูมิประเทศที่รายล้อมด้วยภูเขาสูงสลับซับซ้อน ขนานไปกับทิวเขาถนนธงชัย และทิวเขาแดนลาว ดังนั้นจึงมีอากาศเย็นสบายและมีหมอกปกคลุมตลอดทั้งปี อีกทั้งยังมีทัศนียภาพสวยงามและป่าไม้นานาพันธุ์ และจังหวัดแม่ฮ่องสอนเป็นอีกหนึ่งจังหวัดในภาคเหนือที่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้ความนิยมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในช่วงฤดูหนาว กล่าวคือในช่วงเดือนตุลาคม ถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี โดยพระมหาพรชัย สิริวโร พระมหาขวัญชัย กิตฺติเมธี ไข่มุก เหล่าพิพัฒนา และเพ็ญพรรณ เฟื่องฟูลอย (2563) กล่าวถึง ตัวชี้วัดการเดินทางมา

ท่องเที่ยวในจังหวัดแม่ฮ่องสอนของนักท่องเที่ยว จำนวน 3 ระดับ คือ 1. มิติทางกายภาพ มุ่งเป้าหมายหรือคุณค่าทางด้านเรื่องอาหาร การแต่งกายและที่อยู่อาศัยที่มีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม 2. มิติทางจิตใจ มุ่งเป้าหมายหรือคุณค่าทางด้านวัฒนธรรม ประเพณีและพระพุทธศาสนาที่ปรากฏอยู่ในขนบประเพณี 3. มิติทางปัญญาเน้นเป้าหมายหรือคุณค่าทางด้านการสืบทอดภูมิปัญญา ภาษา การละเล่น การแพทย์ อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมคือ สืบสานการละเล่น สืบสานภาษาถิ่น มีระบบภูมิปัญญาทางการแพทย์ ซึ่งสำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดแม่ฮ่องสอน (2566) ได้กล่าวถึงการส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบพลัส กล่าวคือ มีการเน้นที่คุณภาพมากกว่าปริมาณ โดยเฉพาะเป็นการส่งเริมการท่องเที่ยวต่อยอดชุมชนยลวิถีกะเหรี่ยงคอยาว สู่การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน โดยนายเชษฐา โมสิกรัตน์ ผู้ว่าราชการจังหวัดแม่ฮ่องสอน มอบหมาย นายศรัณยู มีทองคำ รองผู้ว่าราชการจังหวัดแม่ฮ่องสอน นำทีมแม่ฮ่องสอนท่องเที่ยวพลัส ลงพื้นที่สำรวจทดสอบการสร้างประสบการณ์การเดินทางท่องเที่ยวชุมชลยลวิถีชุมชนกะเหรี่ยงคอยาว ส่งเสริมการท่องบเที่ยวในรูปแบบคุณภาพ เพื่อเป็นการต่อยอดส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน อีกทั้งยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ส่งเสริมการสร้างงาน สร้างอาชีพ และสนับสนุนผลิตภัณฑ์และเศรษฐกิจภายในชุมชน รวมไปถึงแหล่งท่องเที่ยวชุมชน และคำนึงถึงความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ภาพรวมของการท่องเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอนนั้น จังหวัดแม่ฮ่องสอนมีการขับเคลื่อน ส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดแม่ฮ่องสอนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้พร้อมรองรับนักท่องเที่ยว ให้มีมาตรฐานความปลอดภัยต่อนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ พร้อมทั้งเน้นการท่องเที่ยวในรูปแบบพลัส กล่าวคือเป็นการท่องเที่ยวในรูปแบบคุณภพมากกว่าปริมาณ โดยเฉพาะการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่อยอดชุมชนยลวิถีกะเหรี่ยงคอยาว ซึ่งในจังหวัดแม่ฮ่องสอนมีอยู่ด้วยกันจำนวน 3 แห่ง คือ 1) บ้านน้ำเพียงดิน ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 2) บ้านในสอย ตำบลปางหมู อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และ 3) บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน อีกทั้งยังมีสินค้าและบริการเพื่อส่งเริมการท่องเที่ยว เช่น หัตถกรรมตุ๊กตาไม้แกะสลักจากเศษไม้เป็นรูปชาวกะเหรี่ยงคอยาว การทอผ้าด้วยมือตามแบบภูมิปัญญาโบราณ จิบกาแฟสดตามสไตล์ชุมชนที่อาจมีรูปแบบการชงที่แตกต่างจากที่อื่นในรูปแบบเรียบง่ายแต่ลงตัว ถ่ายภาพสวย ๆ กับชาวกะเหรี่ยงคอยาว ซึ่งเป็นการสร้างประสบการณ์จากแหล่งท่องเที่ยวที่ยังคงวิถีชีวิตดั้งเดิมไว้เพื่อให้การท่องเที่ยวในจังหวัดแม่ฮ่องสอนเป็นที่น่าจดจำสำหรับนักท่องเที่ยว

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับหลักเศรษฐกิจพอเพียง

ความหมายของเศรษฐกิจพอเพียง

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวคิดที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงพระราชทานแก่ปวงชนชาวไทย โดยเป็นปรัชญาที่ชี้แนวทางการดำรงชีวิตและการปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัว ชุมชน จนถึงระดับรัฐ (Naipinit, Sakolnakorn, & Kroeksakul, 2014; Prayukvong, Puntasen, John Foster, & Moopauak, 2024) แนวคิดนี้มีจุดกำเนิดมาจากการตระหนักถึงข้อจำกัดของการพัฒนาเศรษฐกิจแบบดั้งเดิมและความเปราะบางที่ถูกเปิดเผยระหว่างวิกฤตการเงินเอเชียปี ค.ศ. 1997 (Jitsuchon, 2019)

หลักการสำคัญของเศรษฐกิจพอเพียงประกอบด้วย 3 ห่วง คือ ความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันที่ดี โดยความพอประมาณหมายถึงการหลีกเลี่ยงความสุดโต่งในการบริโภคและการผลิต ส่งเสริมวิถีชีวิตที่ไม่ฟุ่มเฟือยหรือขัดสนจนเกินไป ความมีเหตุผลเน้นการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล พิจารณาผลที่อาจเกิดขึ้นอย่างรอบคอบก่อนกระทำการใด ๆ ส่วนการมีภูมิคุ้มกันที่ดีเน้นการสร้างความเข้มแข็งเพื่อรับมือกับผลกระทบทั้งภายในและภายนอก เพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม

นอกจากนี้ยังมีเงื่อนไขสำคัญ 2 ประการ คือ ความรู้และคุณธรรม โดยความรู้มีความสำคัญต่อการตัดสินใจและการจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ครอบคลุมถึงความเข้าใจบริบทท้องถิ่น การใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม และการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง (Phramaha Wattana, Lampong, Chainarong, & Kannikar, 2020) ส่วนคุณธรรมเน้นการประพฤติปฏิบัติอย่างมีจริยธรรมและ

ความรับผิดชอบต่อสังคม รวมถึงความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความขยันหมั่นเพียร และความมุ่งมั่นต่อความเป็นอยู่ที่ดีของตนเองและผู้อื่น (Mettathamrong, Upping, & Deeudom, 2023) ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงได้รับอิทธิพลอย่างมากจากหลักพุทธธรรม โดยเฉพาะแนวคิดเรื่องทางสายกลาง (Dhammamolee, Thanavaro, & Thitajitto, 2021) ซึ่งเน้นการหลีกเลี่ยงความสุดโต่งและการแสวงหาความสมดุลในทุกแง่มุมของชีวิต ปรัชญานี้ครอบคลุมไปถึงมิติทางสังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม (Jitsuchon, 2019)

การประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงสามารถทำได้ในหลากหลายภาคส่วนในภาคการเกษตร ส่งเสริมการทำเกษตรแบบยั่งยืน เน้นประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และลดการพึ่งพาปัจจัยภายนอก (Naipinit, Sakolnakorn, & Kroeksakul, 2014; Mettathamrong, Upping, & Deeudom, 2023) ในภาคธุรกิจ หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงช่วยชี้นำแนวทางการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน บูรณาการการพิจารณาด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมเข้ากับการดำเนินงาน (Buranapin & Ratthawatankul, 2015; Tippong et al., 2020)

อย่างไรก็ตาม การนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติยังพบความท้าทายหลายประการ โดยเฉพาะการสร้างความเข้าใจและการยอมรับในหลักการอย่างกว้างขวาง การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริโภคที่ฝังรากลึกและการสร้างวัฒนธรรมแห่งความพอเพียงต้องใช้ความพยายามอย่างมาก (Jitsuchon, 2019; Mettathamrong, Upping, & Deeudom, 2023) นอกจากนี้ยังมีความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นระหว่างหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับการมุ่งเน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว (Chaisumritchoke, 2007) การพัฒนาตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงจึงต้องคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจกับความยั่งยืนทางสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยความสำเร็จในการนำไปปฏิบัติขึ้นอยู่กับภาวะผู้นำและการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ (Jitsuchon, 2019; Prayukvong, Puntasen, John Foster, & Moopauak, 2024) ด้านการศึกษาภาคการศึกษามีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่หลักการเศรษฐกิจพอเพียง การบูรณาการหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเข้าสู่หลักสูตรมีเป้าหมายเพื่อสร้างพลเมืองที่มีความรับผิดชอบ มีความรู้และค่านิยมสำหรับการดำรงชีวิตอย่างยั่งยืน (Koprasertsud & Kaewjinda, 2024)

โดยสรุป เศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง แนวทางการดำรงชีวิตและการพัฒนาตามหลักทางสายกลาง ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันที่ดีต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอก ภายใต้เงื่อนไขของการใช้ความรู้อย่างรอบคอบและการมีคุณธรรมเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจและการกระทำ โดยมุ่งให้เกิดความสมดุลและความยั่งยืนในการพัฒนา พร้อมรับต่อการเปลี่ยนแปลงในทุกด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม ซึ่งสามารถประยุกต์ใช้ได้ในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับบุคคล ครอบครัว ชุมชน จนถึงระดับประเทศ (Naipinit, Sakolnakorn, & Kroeksakul, 2014; Prayukvong, Puntasen, John Foster, & Moopauak, 2024; Jitsuchon, 2019)

ฐานคิดการพัฒนาเพื่อความพอเพียง

ฐานคิดการพัฒนาเพื่อความพอเพียงเป็นแนวคิดที่มีรากฐานมาจากพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ซึ่งเกิดขึ้นจากการตระหนักถึงข้อจำกัดของการพัฒนาแบบดั้งเดิมและความเปราะบางที่ถูกเปิดเผยระหว่างวิกฤตการเงินเอเชียปี 1997 (Chalapati, 2008) แนวคิดนี้นำเสนอวิธีการพัฒนาที่ครอบคลุมและยั่งยืน โดยเน้นความสมดุล ความพอประมาณ และความยืดหยุ่นในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลง (Jitsuchon, 2019) หลักการสำคัญของฐานคิดการพัฒนาเพื่อความพอเพียงประกอบด้วยการบูรณาการหลายมิติ เริ่มจากการยึดแนวพระราชดำริในการพัฒนาตามขั้นตอนทฤษฎีใหม่ ควบคู่กับการสร้างพลังทางสังคมผ่านความร่วมมือแบบพหุภาคีระหว่างภาครัฐ เอกชน และประชาสังคม (Buranapin & Ratthawatankul, 2015; Prayukvong,

Puntasen, John Foster, & Moopauak, 2024) โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่ยึดพื้นที่เป็นหลักและใช้องค์กรชุมชนเป็นศูนย์กลาง

การพัฒนาตามแนวคิดนี้ใช้กิจกรรมของชุมชนเป็นเครื่องมือในการสร้างการเรียนรู้และการจัดการร่วมกัน พร้อมทั้งส่งเสริมการพัฒนาอาชีพที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความแตกต่างของคนในชุมชน (Naipinit, Sakolnakorn, & Kroeksakul, 2014; Mettathamrong, Upping, & Deeudom, 2023) นอกจากนี้ยังสนับสนุนการรวมกลุ่มและการสร้างเครือข่ายองค์กรชุมชนเพื่อสร้างคุณธรรม จริยธรรม และการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ ด้านการพัฒนาธุรกิจชุมชน แนวคิดนี้เน้นการวิจัยและพัฒนาแบบครบวงจร ตั้งแต่การผลิต แปรรูป การตลาด และการบริโภค โดยให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของชุมชนและการใช้ทรัพยากรท้องถิ่น (Buranapin & Ratthawatankul, 2015; Tippong et al., 2020) การพัฒนาเริ่มจากวงจรธุรกิจขนาดเล็กในระดับท้องถิ่นก่อนขยายสู่ระดับที่ใหญ่ขึ้น การพัฒนาศูนย์การเรียนรู้ธุรกิจชุมชนเป็นอีกองค์ประกอบสำคัญ โดยมุ่งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพสูงให้เป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีข้อมูลครบวงจร (Janmaimool & Denpaiboon, 2016; Yoelao, Mohan, & Sombatwattana, 2019) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนและการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน

อย่างไรก็ตาม การนำฐานคิดนี้ไปปฏิบัติยังพบความท้าทายหลายประการ โดยเฉพาะการสร้างความเข้าใจและการยอมรับในหลักการ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และการสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจกับความยั่งยืนของชุมชน (Jitsuchon, 2019; Mettathamrong, Upping, & Deeudom, 2023) ความสำเร็จในการนำไปปฏิบัติจึงขึ้นอยู่กับความร่วมมือจากทุกภาคส่วนและการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพเมื่อเปรียบเทียบกับแนวทางการพัฒนาแบบดั้งเดิม ฐานคิดการพัฒนาเพื่อความพอเพียงนำเสนอมุมมองที่ครอบคลุมมากกว่า (Jitsuchon, 2019) โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่สมดุลทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม แนวคิดนี้ยังได้รับอิทธิพลจากหลักพุทธธรรม โดยเฉพาะแนวคิดเรื่องทางสายกลาง (Phrakhrusatugitgosol, 2021; Chaisumritchoke, 2007)

การประยุกต์ใช้ฐานคิดนี้ในภาคการเกษตรส่งเสริมการทำเกษตรแบบยั่งยืน เน้นประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และลดการพึ่งพาปัจจัยภายนอก (Kotrmaneetaweetong, Choopen, & Chowchuen, 2012; Naipinit, Sakolnakorn, & Kroeksakul, 2014) ในภาคธุรกิจ แนวคิดนี้ช่วยชี้นำการดำเนินธุรกิจที่คำนึงถึงผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม นำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนในระยะยาว (Buranapin & Ratthawatankul, 2015; Korphaibool et al., 2021) ด้านการศึกษา การบูรณาการฐานคิดนี้เข้าสู่ระบบการศึกษามีความสำคัญในการสร้างความเข้าใจและการยอมรับในวงกว้าง (Koprasertsud & Kaewjinda, 2024) โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ และเจตคติที่สอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน แนวคิดนี้

ยังสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ (SDGs) โดยเฉพาะในประเด็นการขจัดความยากจน การลดความเหลื่อมล้ำ และการส่งเสริมการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน (Khaw-ngern, Udomphol, Suksong, & Khaw-ngern, 2021; Phramaha Wattana et al., 2020) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาในระดับสากล

การประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง

การประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงสามารถดำเนินการได้ในทุกระดับของสังคม โดยไม่จำกัดเฉพาะภาคเกษตรกรรมหรือการใช้ทฤษฎีใหม่เท่านั้น แต่เป็นหลักการที่สามารถปรับใช้ได้กับทุกระดับและทุกภาคส่วน (Naipinit, Sakolnakorn, & Kroeksakul, 2014; Prayukvong, Puntasen, Foster, & Moopauak, 2024) ในระดับบุคคลและครอบครัว การประยุกต์ใช้เน้นการพึ่งพาตนเองใน 5 ด้าน ได้แก่ จิตใจ สังคม เทคโนโลยี ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเศรษฐกิจ (Janmaimool & Denpaiboon, 2016) ในระดับชุมชน การประยุกต์ใช้มุ่งเน้นการรวมกลุ่มเพื่อทำประโยชน์ส่วนรวม โดยอาศัยภูมิปัญญาและความสามารถของชุมชน การสร้างความเอื้อเฟื้อและความเอื้ออาทรระหว่างสมาชิก และการพัฒนาเครือข่ายระหว่างชุมชน (Mettathamrong, Upping, & Deeudom, 2023; Kotrmaneetaweetong, Choopen, & Chowchuen, 2012) ส่วนในระดับรัฐหรือประเทศเน้นการสร้างความร่วมมือระหว่างชุมชนและการวางรากฐานของประเทศให้มีความพอเพียง ก่อนที่จะพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้เจริญขึ้นตามลำดับ (Jitsuchon, 2019; Chalapati, 2009)

สำหรับการประยุกต์ใช้ในกลุ่มอาชีพต่าง ๆ เกษตรกรสามารถใช้หลักทฤษฎีใหม่ 3 ขั้น ได้แก่ การจัดการพื้นที่เกษตรกรรมระดับครอบครัว การรวมกลุ่มในรูปสหกรณ์ และการติดต่อประสานงานกับภายนอกเพื่อจัดหาทุนและพัฒนาคุณภาพชีวิต (Naipinit, Sakolnakorn, & Kroeksakul, 2014; Kotrmaneetaweetong et al., 2012) ภาคธุรกิจสามารถประยุกต์ใช้โดยการยอมรับกำไรในระดับที่พอประมาณ การสร้างภูมิคุ้มกันทางธุรกิจ และการดำเนินงานด้วยความซื่อสัตย์และรับผิดชอบต่อสังคม (Buranapin & Ratthawatankul, 2015; Tippong et al., 2020)

นักการเมืองและเจ้าหน้าที่รัฐสามารถประยุกต์ใช้โดยการกำหนดนโยบายและการดำเนินงานบนพื้นฐานของความพอเพียงและผลประโยชน์ส่วนรวม รวมถึงการมีคุณธรรมและความซื่อสัตย์ในการปฏิบัติหน้าที่ ครูอาจารย์มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดและปลูกฝังความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเศรษฐกิจพอเพียงให้แก่เด็กและเยาวชน (Koprasertsud & Kaewjinda, 2024) การประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงยังสามารถทำได้กับคนทุกวัยและทุกศาสนา โดยเน้นการดำรงชีวิตบนพื้นฐานของการรู้จักตนเอง การพึ่งพาตนเอง และการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน (Phrakhrusatugitgosol, 2021; Thamrongwongvisut et al., 2021) หลักการนี้สอดคล้องกับคำสอนของทุกศาสนาที่ส่งเสริมการดำเนินชีวิตตามกรอบคุณธรรม การไม่เบียดเบียน และการรู้จักแบ่งปัน ในภาคชุมชน

การประยุกต์ใช้เน้นการพัฒนาแบบมีส่วนร่วม การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ (Kotrmaneetaweetong, Choopen, & Chowchuen, 2012; Chaichana, 2018) โดยใช้กิจกรรมของชุมชนเป็นเครื่องมือในการสร้างการเรียนรู้และการจัดการร่วมกัน พร้อมทั้งพัฒนาอาชีพที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความแตกต่างของคนในชุมชน

อย่างไรก็ตาม การประยุกต์ใช้ยังพบความท้าทายหลายประการ โดยเฉพาะการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (Jitsuchon, 2019; Mettathamrong, Upping, & Deeudom, 2023) การบูรณาการหลักการเข้ากับระบบและโครงสร้างที่มีอยู่ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนและการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ สำหรับแนวทางการพัฒนาในอนาคตควรมุ่งเน้นการศึกษาผลกระทบของการประยุกต์ใช้ในบริบทต่างๆ การพัฒนาตัวชี้วัดและเครื่องมือในการประเมินผล และการส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกลุ่มและเครือข่ายต่าง ๆ (Barua & Tejativaddhana, 2019) เพื่อให้การประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงเกิดประสิทธิผลและความยั่งยืนในระยะยาว

ธุรกิจกับเศรษฐกิจพอเพียง

ธุรกิจที่ประยุกต์ใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จและมีความยั่งยืนในระยะยาว โดยเฉพาะในช่วงที่เผชิญกับสถานการณ์ยากลำบาก เนื่องจากมีการบริหารจัดการที่ให้ความสำคัญทั้งด้านคุณธรรม คุณภาพ และประสิทธิภาพไปพร้อมกัน (Buranapin & Ratthawatankul, 2015; Kantabutra & Siebenhuner, 2011) แนวทางการดำเนินธุรกิจตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงประกอบด้วยหลักการสำคัญ 3 ประการและเงื่อนไข 2 ประการ ดังนี้

ความพอดี (Moderation) มุ่งเน้นการกำหนดกลยุทธ์และนโยบายที่สอดคล้องกับศักยภาพขององค์กร คำนึงถึงผลกระทบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย และใช้ความรู้คู่คุณธรรมในการดำเนินงาน (Tippong et al., 2020; Korphaibool et al., 2021)

ความมีเหตุผล (Reasonableness) เน้นการใช้ข้อมูลและการพิจารณาอย่างรอบด้านในการตัดสินใจ มีการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนทั้งระยะสั้นและระยะยาว พร้อมระบบติดตามประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ (Rinsri, 2019; Thongpoon et al., n.d.)

การมีภูมิคุ้มกันที่ดี (Self-immunity) มุ่งเน้นการบริหารความเสี่ยง การพัฒนาบุคลากรอย่างเป็นระบบ และการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Buranapin & Ratthawatankul, 2015; Mettathamrong, Upping, & Deeudom, 2023)

เงื่อนไขสำคัญ 2 ประการ ประกอบด้วย

ความรู้ (Knowledge) เน้นการพัฒนาบุคลากร การส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การวิจัยและพัฒนา และการเลือกใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม

คุณธรรม (Morality) ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการตามหลักจริยธรรม การป้องกันความขัดแย้งทางผลประโยชน์ และการกำหนดระบบรางวัลและบทลงโทษที่เป็นธรรม (Mettathamrong, Upping, & Deeudom, 2023)

อย่างไรก็ตาม การนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในภาคธุรกิจยังพบความท้าทายหลายประการ โดยเฉพาะการสร้างความเข้าใจและการยอมรับในองค์กร การปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์กร และการสร้างสมดุลระหว่างผลกำไรระยะสั้นกับความยั่งยืนระยะยาว (Buranapin & Ratthawatankul, 2015)

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมีความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะในบริบทของสังคมไทยและกระแสโลกาภิวัตน์ (Naipinit, Sakolnakorn, & Kroeksakul, 2014; Tanantpapat et al., 2019) แนวคิดนี้เน้นการพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับการสร้างคุณค่าและความหมายที่มากกว่าการท่องเที่ยวกระแสหลัก หลักการสำคัญของการประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการพัฒนาการท่องเที่ยวประกอบด้วย 3 ประการหลัก (Prayukvong, Puntasen, Foster, & Moopauak, 2024; Khaw-ngern et al., 2021)

ความพอประมาณ หมายถึง การพัฒนาการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ การจัดการจำนวนนักท่องเที่ยวที่เหมาะสม และการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพความมีเหตุผล เน้นการวางแผนและตัดสินใจบนพื้นฐานของข้อมูลและการวิเคราะห์ผลกระทบรอบด้าน รวมถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนในกระบวนการพัฒนาการมีภูมิคุ้มกัน มุ่งเน้นการสร้างความเข้มแข็งและความยืดหยุ่นในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและวิกฤตต่าง ๆ

การพัฒนาการท่องเที่ยวตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงยังต้องอาศัยเงื่อนไขสำคัญ 2 ประการ คือ ความรู้และคุณธรรม (Kotrmaneetaweetong, Choopen, & Chowchuen, 2012; Janmaimool & Denpaiboon, 2016) โดยความรู้ครอบคลุมทั้งความรู้ทางวิชาการ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ส่วนคุณธรรมเน้นการดำเนินงานที่คำนึงถึงผลประโยชน์ของทุกฝ่าย การรักษาสิ่งแวดล้อม และการเคารพวัฒนธรรมท้องถิ่น กรณีศึกษาจากหลายพื้นที่แสดงให้เห็นว่าการประยุกต์ใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการพัฒนาการท่องเที่ยวสามารถนำไปสู่ความสำเร็จในการพัฒนาชุมชนและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Naipinit, Sakolnakorn, & Kroeksakul, 2014; Kotrmaneetaweetong, Choopen, & Chowchuen, 2012) โดยเฉพาะการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และการสร้างรายได้ที่ยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม การพัฒนาการท่องเที่ยวตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงยังพบความท้าทายหลายประการ ทั้ง การสร้างความเข้าใจและการยอมรับในหลักการ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของ

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจกับการอนุรักษ์ทรัพยากร (Prayukvong, Puntasen, John Foster, & Moopauak, 2024; Tanantpapat, Kuama, Vadhanasindhu, & Srimai, 2019) การพัฒนาการท่องเที่ยวตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงยังเน้นหลักการ “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา” ซึ่งเป็นแนวทางที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงยึดถือในการพัฒนา (Prayukvong, Puntasen, John Foster, & Moopauak, 2024; Kotrmaneetaweetong, Choopen, & Chowchuen, 2012) โดย

“เข้าใจ” หมายถึง การทำความเข้าใจบริบทของพื้นที่ท่องเที่ยว ทั้งด้านกายภาพ สังคม วัฒนธรรม และความต้องการของชุมชน

“เข้าถึง” คือการสร้างการมีส่วนร่วมและความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย

“พัฒนา” เน้นการพัฒนาที่เกิดจากความเห็นพ้องและความร่วมมือของทุกฝ่าย

การประยุกต์ใช้แนวคิดนี้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวได้แสดงให้เห็นผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมในหลายพื้นที่ (Naipinit, Sakolnakorn, & Kroeksakul, 2014; Janmaimool & Denpaiboon, 2016) โดยช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของชุมชน สร้างความยั่งยืนในการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยว และส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น สำหรับแนวทางการพัฒนาในอนาคต ควรมุ่งเน้นการวิจัยเพื่อประเมินผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง การพัฒนาตัวชี้วัดความสำเร็จที่เหมาะสม และการส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างชุมชนท่องเที่ยวต่าง ๆ (Tanantpapat et al., 2019; Khaw-ngern et al., 2021) เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเกิดความยั่งยืนและสร้างประโยชน์แก่ทุกฝ่ายอย่างแท้จริง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ความหมายของการสื่อสาร

การสื่อสารเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อนและหลากหลายมิติ และเป็นพื้นฐานสำคัญของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในสังคม การสื่อสารเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร โดยมีการถ่ายทอดความคิดประสบการณ์และความต้องการผ่านช่องทางต่าง ๆ ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกัน การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของการใช้ภาษา บริบททางสังคม และวัฒนธรรม การสื่อสารเป็นศาสตร์ที่อยู่คู่กับมนุษย์ซึ่งเป็นกิจกรรมที่อยู่ในชีวิตประจำวันและยังเป็นกิจกรรมที่สำคัญ เนื่องจากการสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ จะก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์และเกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม การสื่อสารในบริบทของการศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความคิดสร้างสรรค์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการพัฒนาโดยรวม ทักษะการสื่อสาร

ระหว่างบุคคลที่มีประสิทธิภาพจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและผู้สอน (Barseli, Sembiring, Ifdil, & Fitria, 2019) วรางคณา เค้าอ้น (2560) กล่าวว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการในการถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์ และ ความต้องการของผู้พูดไปยังผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยใช้น้ำเสียง ภาษา และกริยาท่าทาง อย่างถูกต้อง ตามมารยาทและขนบธรรมเนียมประเพณีนิยมในสังคมให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง การสื่อสารประกอบด้วยการใช้ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา โดยผู้สื่อสารต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของการใช้ภาษา บริบททางสังคม และวัฒนธรรม การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจะช่วยสร้างความร่วมมือการตัดสินใจที่ดี และส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะในบริบทองค์กร (Musheke & Phiri, 2021) ขณะที่ จรัสโฉม ศิริรัตน์ (2559) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารในองค์กรว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญทั้งในด้านการดำเนินชีวิต การศึกษา สังคม และเศรษฐกิจ และอาจเปรียบเทียบการสื่อสารว่าเป็นฟันเฟืองของเครื่องจักรที่ทำให้สังคมดำเนินไปได้ โดยจุดมุ่งหมายของการสื่อสาร คือผู้ส่งสารจะต้องทำการโน้มน้าวจิตใจของผู้รับสารให้เกิดผลเพื่อให้เกิดการรับรู้ หรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง ดังนั้น การติดต่อสื่อสารจึงเป็นกระบวนการที่บุคคลใช้ในการสื่อสาร สุปรีดี สุวรรณบูรณ์ (2555) กล่าวว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารความรู้ ประสบการณ์ และความรู้สึกความคิดเห็น ความต้องการจากผู้ส่งสารผ่านสื่อที่อาจเป็นการพูด การเขียนสัญลักษณ์ การแสดงหรือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไปยังผู้รับสาร ซึ่งมีกระบวนการสื่อสารที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสม หรือความจำเป็นของผู้ส่งสารและผู้รับสาร เพื่อให้เกิดการรับรู้ร่วมกันและมีปฏิกิริยาตอบสนองที่เหมาะสม จนกระทั่งการสื่อสารสัมฤทธิ์ผล Hymes (1972) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ว่าคือความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมและเมื่อเกิดการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมสามารถรู้ได้ว่าควรจะพูดอะไรกับใครเวลาไหนสถานที่ใดและจะพูดในลักษณะใด ในบริบทของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ความหมายของการสื่อสารยังรวมถึงความเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรมและการปรับตัวให้เหมาะสมกับบริบทที่หลากหลาย การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในบริบทข้ามวัฒนธรรมจำเป็นต้องมีความเข้าใจในความแตกต่างของการใช้ภาษา อวัจนภาษา และบรรทัดฐานทางสังคมที่แตกต่างกัน (Yanfang, 2017) Hybel (1995) กล่าวว่าการสื่อสารคือกระบวนการที่มนุษย์ใช้แลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดและความรู้สึกซึ่งกันและกันโดยการพูดการเขียนหรือด้วยภาษาท่าทางการสื่อสารจึงเป็นกระบวนการที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดข่าวสารข้อมูลแนวความคิดความรู้สึกหรือเรื่องราวต่าง ๆ ระหว่างบุคคลโดยใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม Rogers (1976) ได้ให้ความหมายของการติดต่อสื่อสารว่าเป็นการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนข้อเท็จจริงความรู้สึกความคิดหรือการกระทำต่าง ๆโดยมีเจตนาที่จะเปลี่ยน

พฤติกรรมของบุคคลพฤติกรรมในที่นี้หมายถึงการเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจทัศนคติและพฤติกรรมที่แสดงออกโดยเปิดเผย

Ballow, Gilson, and Odiorne (1962) ได้กล่าวว่าการติดต่อสื่อสารในองค์การหมายถึงการแลกเปลี่ยนคำพูดอักษรสัญลักษณ์หรือข่าวสารเพื่อให้สมาชิกในองค์การหนึ่งได้เข้าใจความหมายและสามารถเข้าใจฝ่ายอื่นได้ซึ่งถ้าพิจารณาในทางการบริหารองค์การอาจจะกล่าวให้ชัดเจนขึ้นได้ว่าการติดต่อสื่อสารคือการกระจายหรือสื่อความหมายเกี่ยวกับนโยบายและคำสั่งลงไปยังเบื้องล่างพร้อมกับรับข้อเสนอแนะความเห็นและความรู้สึกต่าง ๆ กลับมา การสื่อสารมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนการดำเนินงานและสร้างความสำเร็จ โดยเป็นกระบวนการถ่ายทอดนโยบาย คำสั่งและแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างสมาชิกในองค์กร การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจะช่วยสร้างความร่วมมือ และส่งผลต่อประสิทธิภาพขององค์กรโดยรวม (Musheke & Phiri, 2021)

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้ สรุปว่า การสื่อสาร คือ การรับและการสื่อสารเพื่อให้เข้าใจความหมายตามที่ผู้รับสาร และผู้ส่งสารต้องการที่จะสื่อสาร ประกอบไปด้วยระหว่างคนสองคนหรือมากกว่า โดยมนุษย์ใช้การสื่อสารได้หลายทาง เช่น ทางวาจา (Verbal) และทางกาย (Nonverbal) ขึ้นอยู่กับสถานการณ์เวลา และโอกาสเพื่อให้การสื่อสารบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ และการสื่อสารเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อนและเป็นพลวัตที่ไม่เพียงแต่เป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูล แต่ยังรวมถึงการสร้างความเข้าใจร่วมกัน การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และการบรรลุวัตถุประสงค์ในการสื่อสารภายใต้บริบทที่เหมาะสม ความหมายของการสื่อสารจึงต้องครอบคลุมทั้งมิติด้านเทคโนโลยี วัฒนธรรม และสังคม เพื่อให้สามารถเข้าใจและใช้การสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

แนวคิดและหลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เป็นแนวคิดการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์ ซึ่ง Brumfit (1984) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรคำนึงถึงความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) มากกว่าความถูกต้องของภาษา (Accuracy) ขณะที่ทวีศักดิ์ ชูมา และ อาภาภรณ์ บุลสถาพร (2562) กล่าวว่า ในปัจจุบันบุคคลที่อยู่ในสังคมมีความจำเป็นที่จะต้องติดต่อสื่อสารและดำเนินกิจกรรมเพิ่มมากขึ้น และภาษาอังกฤษกลายมาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องเร่งพัฒนาทักษะในการพูดภาษาอังกฤษให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้ที่จะพูดภาษาอังกฤษได้ ต้องมีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ 1) ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง 2) ด้านสังคม เช่น การใช้คำ การสร้าง

ประโยคได้อย่างเหมาะสม 3) ด้านการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการฟังและการพูด 4) ด้านการใช้กลวิธีในการสื่อสาร และต้องใช้ความพยายามในการเรียนรู้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง Littlewood (1988) ได้กล่าวถึงแนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารคือ ทักษะที่บุคคลจะเกิดการเรียนรู้นั้นมิได้จำกัดอยู่แต่โครงสร้างทางภาษาเท่านั้น หากยังต้องรวมถึงทักษะอื่นที่เกี่ยวเนื่องกับโครงสร้างและหน้าที่ของการสื่อสารในสถานการณ์ที่เป็นจริงและต้องมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่จำเป็นอันจะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมาย กล่าวคือการเรียนรู้นั้นไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นภายใต้กระบวนการที่ถูกควบคุมเสมอไปแต่อาจเกิดขึ้นโดยการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัว การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษมากที่สุด

การพัฒนาความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นต้องให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายและเชื่อมโยงกับชีวิตจริง ทั้งการใช้บทบาทสมมติสถานการณ์จำลอง การอภิปรายกลุ่ม และการทำโครงงาน โดยใช้สื่อการเรียนรู้ที่เป็นของจริงประกอบด้วย บทความจากหนังสือพิมพ์ โฆษณา และวิดีโอ เพื่อให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษาที่ใช้จริงในบริบทต่าง ๆ นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล การเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัล (Digital Storytelling) และกิจกรรมออนไลน์ต่าง ๆ ก็สามารถส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Mohammed Al-Amri, 2020) บทบาทของครูในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีความสำคัญอย่างยิ่ง ครูต้องปรับเปลี่ยนจากผู้ถ่ายทอดความรู้มาเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

สร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการสื่อสาร และให้ข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสม โดยไม่เน้นการแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มากเกินไปจนทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการสื่อสาร การพัฒนาครูผ่านการฝึกอบรมและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างต่อเนื่องจึงมีความสำคัญต่อความสำเร็จในการนำการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไปใช้ นอกจากนี้การประเมินผลการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรสะท้อนความสามารถในการสื่อสารจริงของผู้เรียน โดยใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ทั้ง การประเมินจากการปฏิบัติ การสังเกตพฤติกรรมการสื่อสาร และการใช้แฟ้มสะสมงาน อย่างไรก็ตาม ความท้าทายสำคัญคือการสร้างความสมดุลระหว่างการประเมินความสามารถในการสื่อสารกับความต้องการของระบบการศึกษาที่ยังให้ความสำคัญกับการทดสอบแบบดั้งเดิม (Alamri, 2018)

หลักการสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย 5 ประการ ได้แก่

1) การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยคำนึงถึงความต้องการและความสนใจของผู้เรียน 2) การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการสื่อสาร เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การจำลองสถานการณ์ และการอภิปราย 3) การให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

มากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์ 4) การเน้นความหมายในการสื่อสาร และ 5) การใช้ภาษาตามหน้าที่ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน (Nurdayani, Sakina, & Uyun, 2024)

ขณะที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) ได้เสนอหลักสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1) ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนจะต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนการฝึกใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียนให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเมื่อเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ นั่นคือสามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการเช่น ทักษะการพูด ผู้เรียนสามารถพูดถามทางไปสถานที่ที่ต้องการจะไปได้ เป็นต้น

2) การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลายๆ ทักษะรวมกัน ผู้เรียนภาษาควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง การสอนในลักษณะบูรณาการจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดี

3) ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมควรมีลักษณะที่เหมือนกับชีวิตประจำวันให้มากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ ผู้เรียนต้องรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

4) ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ โดยผู้เรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาดังกล่าวแล้วยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เช่น กิจกรรมที่เป็นงานหมู่ งานเดี่ยว เกมการแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

5) ผู้เรียนต้องไม่ต้องกลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีใช้ภาษา ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น ควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก ภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนักแต่สื่อความหมายได้

ดังนั้นหลักการสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย

1) ด้านการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผู้สอนต้องชี้แจงจุดมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกปฏิบัติให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน เพื่อให้การเรียนภาษามีความหมายต่อผู้เรียน และผู้เรียนเห็นประโยชน์ของการนำไปใช้ในชีวิตจริง เช่น การสามารถพูดสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ

2) ด้านการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการสื่อสาร โดยต้องออกแบบกิจกรรมให้มีลักษณะเหมือนหรือใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันมากที่สุด มีการบูรณาการทักษะทางภาษา

หลายด้านเข้าด้วยกัน และจัดกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบ เช่น การทำงานเดี่ยว งานกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ และเกมการแก้ปัญหา เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในบริบทที่แตกต่างกัน

3) ด้านการเน้นความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยให้ความสำคัญกับความสามารถในการสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์ ผู้สอนไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น และสร้างบรรยากาศที่ทำให้ผู้เรียนไม่กลัวการใช้ภาษาผิด เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการสื่อสาร

4) ด้านการเน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์จริง โดยผู้เรียนต้องได้เรียนรู้และเข้าใจการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ สามารถเลือกใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทของตน รวมถึงเข้าใจความหมายและการใช้สำนวนภาษาที่พบในชีวิตประจำวัน ผ่านการใช้สื่อและกิจกรรมที่สะท้อนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

5) ด้านการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง โดยต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอและหลากหลาย ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติจริง มีการประเมินผลตามสภาพจริง และให้ข้อมูลย้อนกลับที่สร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

จากหลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนมีหน้าที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนแสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์ในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ในสถานการณ์จริงโดยมีกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ และให้ความสำคัญต่อความคล่องแคล่วนการใช้ภาษา แต่มิได้เพิกเฉยต่อความถูกต้องของภาษา

วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

วิธีการสอนภาษาอังกฤษมีด้วยกันหลายวิธี เช่น วิธีสอนแบบตรง วิธีการสอนไวยากรณ์และการแปล วิธีสอนแบบฟัง-พูด วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนแบบความรู้ความเข้าใจ วิธีการสอนแบบอภิปราย และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นต้น โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด และวิธีการสอนรวมไปถึงกิจกรรมจะเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียนเป็นขั้นตอนตามกระบวนการที่มุ่งเน้นการนำภาษาไปใช้จริง (Use) และให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) ซึ่งมีผู้นำเสนอรูปแบบ หรือวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กรมวิชาการ (2554) ได้กล่าวถึง การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารว่ามาจากแนวคิดที่หลากหลายและก่อให้เกิดขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอน ที่นิยมใช้จัดการสอน โดยวิธีสอนนี้มีผล

เชื่อมโยงต่อไปถึงสถานการณ์การสอน เทคนิคการสอน สื่ออุปกรณ์และหน่วยการสอนด้วยผู้สอนควรทำความเข้าใจให้ชัดเจน เพื่อจะได้จัดการสอนที่มีประสิทธิภาพ วิธีการในแต่ละขั้นตอนมี ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การสอนเนื้อหาใหม่ จัดเป็นขั้นการสอนที่สำคัญอีกขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไปรวมทั้งวิธีการใช้ภาษา การออกเสียง ความหมายคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ ควบคู่ไปกับการรู้กฎเกณฑ์

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice Directed Activities) โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ควบคุมการฝึกแล้วค่อย ๆ ปล่อยให้ทำเองมากขึ้นเป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi - controlled) มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้จดจำรูปแบบของภาษา จึงเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก และมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน ในการฝึกนั้นผู้สอนจะเริ่มต้นจากการฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดแบบง่าย ๆ จนได้รูปแบบภาษาแล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ ผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนเองใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้อาจตรวจสอบความเข้าใจด้านความหมายได้ ต่อจากนั้นจึงฝึกด้วยการเขียน (Writing) เพื่อเป็นการสร้างความแม่นยำในการใช้

3. ขั้นใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เนื่องจากการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้จากสถานการณ์ภายในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้ชี้แนะเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในการที่จะช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนนำไปปรับใช้ตามความต้องการของตนเองได้อย่างอิสระ ภายใต้สถานการณ์ในชีวิตจริง

จรัสศรี คิวสุวรรณ (2545) สรุปวิธีการสอนภาษอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามธรรมชาติเป็นการบูรณาการวิธีการสอนโดยยึดหลักการสอนโดยธรรมชาติของภาษา และผสานวิธีการสอน 3 แบบดังนี้

1. วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters: CLE) แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง 2) ให้นักเรียนเล่าเรื่องย้อนกลับ 3) เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน 4) ทำหนังสือเล่มใหญ่ 5) กิจกรรมฝึกทักษะทางภาษา

2. วิธีการสอนแบบ 3 Ps หรือ 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นนำเสนอ (Presentation) ครูนำเสนอเป็นรูปประโยคที่ใช้ในการสื่อสาร (Whole Language) ไม่แยกสอนเป็นคำ ๆ นักเรียนจะเข้าใจภาษานั้นโดยภาพรวม หลีกเลี่ยงการแปลคำ ต่อคำ การนำเสนอต้องชัดเจน และตรวจสอบจนแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจสิ่งที่ครูนำเสนอนั้น 2) ขั้นฝึก (Practice) ครูใช้กิจกรรมในขั้นฝึกหลากหลาย ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ฝึกหัดและพูดในกลุ่มใหญ่ก่อน เพื่อให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษา ฝึกกลุ่มย่อยโดยใช้การฝึกลูกโซ่ เพื่อให้โอกาสนักเรียนได้สื่อสารทุกคน ฝึกคู่ เปลี่ยนกันถาม-ตอบ เพื่อสื่อสารตามธรรมชาติ แล้วจึงให้นักเรียนฝึกเดี่ยว โดยฝึกพูดกับครูทีละคน ครูเพียงแต่คอยกำกับดูแลให้การฝึกดำเนินไปอย่างมีความหมายและสนุก 3) ขั้นนำไปใช้ (Production) หรือขั้นนำเสนอผลงาน เป็นขั้นที่นักเรียนนำภาษาไปใช้ ครูอาจจะให้ทำแบบฝึกหัด อ่านและเขียน ร้องเพลง หรือเล่นเกม ที่สืบเนื่องและเกี่ยวข้องกับภาษาที่เรียนมาในขั้นที่ 1 และ 2 ครูอาจให้ทำงานเป็นการบ้านหรือสร้างผลงานใหม่จากความคิดของนักเรียนเอง เช่น นักเรียนได้เรียนเรื่องเวลา กำหนดเวลา ถาม-ตอบ เกี่ยวกับเวลา นักเรียนสามารถคิดตารางเวลาเพื่อกำหนดการเดินรถโดยสารของตนเองโดยสมมุติได้ในการจัดกิจกรรมขั้นฝึกและนำเสนอผลงาน ด้วยวิธีบูรณาการทักษะที่ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง

3. วิธีการสอนภาษาโดยองค์รวม (Whole language) หรือการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เป็นการร่วมมือกันระหว่างครูและนักเรียน และเน้นบูรณาการทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน โดยจะเป็นเรื่องที่นักเรียนมีความสนใจ ใกล้ตัวนักเรียน และอยู่ในชีวิตประจำวันของนักเรียน

จากวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ควรมีขั้นตอนในการสอนหรือดำเนินกิจกรรม โดยเริ่มจากการบอกวัตถุประสงค์ (Objective) ที่จะเรียน การนำเสนอเนื้อหา (Presentation) การฝึกปฏิบัติ (Practice) และการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) โดยใช้ภาษาที่มีความใกล้เคียงกับบริบทที่เป็นจริง

วิธีการสอนภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูด

ทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มาคู่กัน ทักษะทั้งสองนี้เป็นทักษะที่ผู้เรียนส่วนใหญ่มักประสบกับความยากลำบากในการฝึกฝนให้เกิดทักษะการฟังให้มีความเข้าใจได้และแม้แต่ออกเสียงหรือสำเนียงให้ถูกต้อง สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) เนื่องจากอวัยวะในการออกเสียงแตกต่างจากเจ้าของภาษา จึงทำให้สำเนียงของการออกเสียงแตกต่างกัน องค์ประกอบที่สำคัญ นอกจากเสียงหรือสำเนียงแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นที่ทำให้ฟังไม่เข้าใจและพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ได้แก่ คำศัพท์ ไวยากรณ์ ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค ตลอดจนการใช้กริยาในการสื่อสาร จึงมีนักวิชาการเสาะหากลวิธีในการสื่อสาร

ทักษะการฟังและพูด ข้อจำกัดการสอนทักษะการฟังและการพูด คือ ความวิตกกังวลของผู้เรียน โดยเฉพาะในการพูด การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตรและการจัดกิจกรรมกลุ่มย่อยสามารถช่วยลดความกังวลของผู้เรียนได้ (Long, 2023) และต้องมีการใช้วิธีการประเมินทักษะการฟังและการพูดที่หลากหลาย เช่น การสัมภาษณ์ การทดสอบความเข้าใจในการฟัง และการใช้เกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน เพื่อให้การประเมินมีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ (Saptiany & Prabowo, 2024)

บุษยมาศ แสงเงิน (2560) กล่าวถึง ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษว่าเป็นการควบรวมทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเข้ามาไว้ด้วยกัน โดยความสามารถของทักษะแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

ระดับที่ 1 บุคคลที่มีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะเพื่อสื่อสารและเข้าใจในเบื้องต้นได้

ระดับที่ 2 บุคคลที่มีความสามารถทำความเข้าใจสาระสำคัญของเนื้อหาต่าง ๆ ได้

ระดับที่ 3 บุคคลที่มีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อได้อย่างถูกหลักไวยากรณ์

ระดับที่ 4 บุคคลที่มีความสามารถเข้าใจสำนวนในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ระดับที่ 5 บุคคลที่มีความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างลึกซึ้งในเชิงเนื้อหาใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา สามารถประยุกต์โวหารทุกรูปแบบได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องและสละสลวย ตลอดจนเชี่ยวชาญคำศัพท์เฉพาะทางในสาขาวิชาของตนอย่างลึกซึ้ง

Byrne (1986) กล่าวว่า ทักษะการฟังและการพูดเป็นกระบวนการสื่อสารสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกันระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟัง และทักษะการผลิตสารของผู้พูด ผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัสเพื่อสื่อถึงเจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสของสารนั้น โดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบภาษา ตลอดจนความเข้าใจภาษาท่าทางของผู้พูดเป็นเครื่องช่วยให้การตีความสารนั้นตรงตามเจตนาของผู้สื่อ หรืออาจกล่าวสรุปได้ว่า ในความเป็นจริงความสามารถในการพูดเกี่ยวข้องกับการฟังโดยตรง โดยผู้พูดจะทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข้อมูลให้กับผู้ผังเป็นลักษณะการสื่อสารแบบ 2 ทาง โดยมีการแลกเปลี่ยนบทบาทกันเป็นทั้งผู้ฟังและผู้พูด

1. วิธีการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง

การฟังเป็นทักษะที่สามารถฝึกได้ บุคคลทั่วไปมักไม่สนใจฝึกฝน เนื่องจากไม่ทราบถึงข้อบกพร่อง และไม่เข้าใจถึงวิธีการแก้ไขปัญหาการฟัง ดังนั้นผู้ฟังจำเป็นที่จะต้องรู้วิธีการในการฟังและหมั่นฝึกอยู่เสมอ ย่อมจะช่วยให้การฟังมีประสิทธิภาพ

การฟังที่มีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับการสื่อสารที่ประสบความสำเร็จ การเปิดรับสื่อการฟังที่เป็นธรรมชาติ เช่น พอดคาสต์ การกระจายข่าว และภาพยนตร์ มีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะความเข้าใจ (Akbarova, 2021) สื่อเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับรูปแบบการพูด คำศัพท์ และการเน้นเสียงที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งมักไม่ปรากฏในบทสนทนาในตำรา การใช้กิจกรรมการฟังแบบมีปฏิสัมพันธ์ เช่น การเขียนตามคำบอก การจดบันทึก และการเติมคำในช่องว่าง สามารถพัฒนาความเข้าใจและเสริมสร้างการเรียนรู้คำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น (Boonyopakorn, 2024)

นอกจากนี้ ครูสามารถจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นทักษะการฟังเฉพาะด้าน เช่น การระบุใจความสำคัญ การดึงรายละเอียด และการอนุมานความหมาย เพื่อตอบสนองรูปแบบการเรียนรู้และความต้องการที่แตกต่างกันอย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพของกิจกรรมการฟังขึ้นอยู่กับการเลือกสื่อที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียนและการให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่ชัดเจน (Saptiany & Prabowo, 2024) การเน้นย้ำถึงความท้าทายของการสอนทักษะการฟังในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ออนไลน์ ซึ่งปัญหาทางเทคนิคและการขาดปฏิสัมพันธ์แบบตัวต่อตัวสามารถส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้าของผู้เรียน

ประดิษฐ์ วงค์คำ (2560) ได้กล่าวถึงวิธีการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟังมีวิธีการ ดังนี้

1) ตั้งใจ เป็นการเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจในการรับฟัง มีสมาธิจดจ่อกับเนื้อหาที่กำลังฟัง ไม่วอกแวกหรือสนใจสิ่งรบกวนภายนอก แสดงท่าทีสนใจและใส่ใจต่อผู้พูด เช่น การประสานสายตา การพยักหน้า ตัดสิ่งรบกวนที่อาจทำให้เสียสมาธิในการฟัง

2) ทำความเข้าใจ พยายามทำความเข้าใจความหมายของคำศัพท์และประโยคที่ได้ยิน เชื่อมโยงเนื้อหาที่ฟังกับความรู้เดิมที่มีอยู่ สังเกตน้ำเสียง ท่าทาง และบริบทแวดล้อมเพื่อช่วยในการทำความเข้าใจ หากไม่เข้าใจส่วนใด สามารถขอให้ผู้พูดอธิบายเพิ่มเติมได้

3) จับประเด็นสำคัญ แยกแยะระหว่างใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อย ระบุหัวข้อหลักและหัวข้อรองของเรื่องที่ฟังได้ เข้าใจลำดับความสำคัญของเนื้อหาที่นำเสนอ สามารถสรุปประเด็นสำคัญของเรื่องที่ฟังได้

4) จดบันทึก บันทึกข้อมูลสำคัญระหว่างการฟังอย่างเป็นระบบ ใช้สัญลักษณ์หรือตัวย่อเพื่อความรวดเร็วในการจดบันทึก เน้นจดเฉพาะคำสำคัญหรือใจความหลัก ไม่จำเป็นต้องจดทุกคำ จัดระเบียบการจดบันทึกให้อ่านง่ายและเข้าใจได้ในภายหลัง

5) วิเคราะห์ พิจารณาความสมเหตุสมผลของเนื้อหาที่ได้ฟัง แยกแยะข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็นเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นต่าง ๆ ที่ได้ฟัง วิเคราะห์จุดประสงค์และมุมมองของผู้พูด

6) ประเมินค่า ตัดสินความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้รับฟัง พิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหาและวิธีการนำเสนอ ประเมินประโยชน์และคุณค่าของสิ่งที่ได้ฟัง เปรียบเทียบข้อมูลที่ได้ฟังกับแหล่งข้อมูลอื่น ๆ

7) ประยุกต์ใช้ นำความรู้และข้อมูลที่ได้จากการฟังไปใช้ในสถานการณ์จริง ปรับใช้ข้อมูลให้เหมาะสมกับบริบทและความต้องการของตนเอง แบ่งปันความรู้ที่ได้รับกับผู้อื่น สร้างสรรค์แนวคิดหรือวิธีการใหม่ ๆ จากสิ่งที่ได้เรียนรู้

2. วิธีการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด

การพูดภาษาอังกฤษมิใช่เพียงความสามารถทางการออกเสียงให้ถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงการที่ผู้ส่งสารต้องการที่จะสื่อสารไปยังผู้รับสารให้รับรู้ความรู้สึกนึกคิด สาระข่าวสาร ใช้น้ำเสียงหรือกิริยาอาการประกอบไปด้วย นอกจากนั้นผู้ส่งสารต้องมีความรู้ด้านการออกเสียง คำศัพท์ กฎการใช้ทางไวยากรณ์ เข้าใจวัฒนธรรมทางภาษา และจำเป็นต้องมีทักษะการใช้วิธีการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยวิธีการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูดที่ได้ผล คือการดูภาพยนตร์และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นสื่อที่นำเสนอทั้งภาพและเสียง ดังนั้นผู้พูดสามารถพัฒนาความสามารถโดยการฟังสำเนียงจากเจ้าของภาษาและได้เรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษจากสถาการณ์ที่มีความหลากหลาย แต่การฟังเพลงอาจมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้น้อยกว่า เนื่องจากมีการออกเสียง สำเนียงที่ต่างกันออกไป

การพัฒนาความสามารถในการพูดต้องอาศัยโอกาสในการฝึกฝนและมีปฏิสัมพันธ์ในบริบทที่เป็นธรรมชาติ กิจกรรมบทบาทสมมติถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งว่าเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพสูง (Nurjannah, Gustine, & Muslim, 2023; Wiraharja, Putri, & Adyatma, 2023) การจำลองสถานการณ์เหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สมจริง ซึ่งช่วยส่งเสริมความคล่องแคล่วและความมั่นใจ บทบาทสมมติสามารถปรับให้เข้ากับบริบทวิชาชีพเฉพาะได้ ดังที่แสดงให้เห็นในโปรแกรมการฝึกอบรม (Nurjannah, Gustine, & Muslim, 2023) ซึ่งมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานในธุรกิจการบริการ นอกจากนี้ การบูรณาการเทคโนโลยี เช่น เครื่องมือบันทึกและเล่นเสียง ช่วยให้สามารถประเมินตนเองและปรับปรุงการออกเสียงและความคล่องแคล่วได้ (Almosa, 2023) การอภิปรายกลุ่มและการทำงานเป็นคู่ก็เป็นโอกาสที่มีคุณค่าสำหรับการฝึกการสื่อสารแบบมีปฏิสัมพันธ์ (Alcalde & García, 2021; Toro, Camacho-Minuche, Pinza-Tapia, & Paredes, 2019) ซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือและพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร อย่างไรก็ตาม ในบริบทที่ผู้เรียนขาดความมั่นใจหรือลังเลที่จะพูดควรมีการสนับสนุนและการให้คำแนะนำจากครูอย่างระมัดระวังมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียน

ทุกคนรู้สึกสบายใจในการมีส่วนร่วมและรับข้อเสนอแนะเชิงสร้างสรรค์ นอกจากนี้การใช้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เกื้อหนุนและครอบคลุมเป็นกุญแจสำคัญในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักศึกษาและการเอาชนะความท้าทาย (Kadagidze, 2023)

ประนอม สุรัสวดี (2551) ได้สรุปแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งโดยธรรมชาติของมนุษย์ เมื่อวัยเด็ก ก่อนที่จะพูดได้นั้น จะต้องฝึกพูดเป็นคำ ทีละคำ จนกลายมาเป็นประโยคสั้น ๆ และจดจำคำพูดเหล่านั้นมาหัดพูด ทำให้เข้าใจจนกระทั่งพูดได้ในท้ายที่สุด

ดังนั้นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินกับภาษาอังกฤษ ดังนี้

1) สร้างความเคยชิน

2) สร้างความสนุกสนาน

3) สร้างความถูกต้องแม่นยำ

4) สร้างบรรยากาศ

5) สร้างความมั่นใจ

การใช้บทสนทนาประกอบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสนทนาเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญ โดย Brown & Yule (1983) ได้ให้คำจำกัดความของการสนทนา หมายถึง การคุยกันตั้งแต่สองบุคคลขึ้นไป การทำให้ผู้ฟังและผู้พูดเกิดความคุ้นเคยซึ่งกันและกัน โดยการสนทนาควรเป็นการสื่อสารในสถานการณ์ที่เป็นจริง ซึ่งเป็นการแลกเปลี่ยนความคิด และความสามารถทางภาษา

Gower & Walters (1983) มีแนวคิดเกี่ยวกับการใช้บทสนทนาในการสอนภาษาว่าบทสนทนาเป็นการสื่อสารที่ใช้ภาษาอังกฤษอีกรูปแบบหนึ่ง ประกอบด้วยผู้พูดสองคนที่มีลักษณะเฉพาะของตนเอง ซึ่งได้แก่ ภูมิหลังเดิม บุคลิกภาพ ลักษณะของอารมณ์ ทัศนคติ รวมถึงบทบาทต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งจะมีผลต่อผู้พูดในการใช้ภาษาว่าจะใช้ภาษาแบบไหนและอย่างไร นอกจากนี้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด ความคุ้นเคย และความเกี่ยวข้องกันในสังคมย่อมมีผลต่อการสนทนา สถานที่ในการสนทนา เรื่องที่ต้องการสนทนากัน ก็เป็นองค์ประกอบสำคัญอีกด้วย

ยิ่งไปกว่านี้ประโยคที่ใช้ในการสนทนายังเกี่ยวข้องกับเรื่องไวยากรณ์ เสียง สำเนียง การใช้คำและภาษาที่ต้องใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสาร เช่น วิธีการเริ่มต้นสนทนา การพูดเพื่อขัดจังหวะ การพูดเน้นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นต้น

ประเภทของบทสนทนาและการประยุกต์ใช้

1. บทสนทนาจริง (Authentic Dialogues) เป็นการนำมาจากการสนทนาในชีวิตจริง ช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับการใช้ภาษาตามธรรมชาติ รวมถึงภาษาพูดและสำนวน (Ibrahimli, 2024)

อย่างไรก็ตาม การหาและปรับบทสนทนาจริงมาใช้ในห้องเรียนอาจใช้เวลามาก และอาจมีภาษาที่ซับซ้อนเกินไปสำหรับผู้เรียนบางคน (McConachy, 2008)

2. บทสนทนาที่เขียนขึ้น (Scripted Dialogues) มักพบในตำราเรียน (Erlinda, Afrinursalim, & Dinarta, 2023; Sitoresmi, Herlini, & Asma, 2023) แม้จะให้กรอบโครงสร้างสำหรับฝึกฝนการใช้ภาษาและไวยากรณ์เฉพาะ แต่อาจขาดความเป็นธรรมชาติและความคล่องแคล่วของบทสนทนาจริง (Le Foll, 2022)

3. บทสนทนาจากวรรณกรรม (Literary Dialogues) ซึ่งตัดตอนมาจากนวนิยายหรือบทละคร เป็นแหล่งที่มาที่ดีของภาษาและความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Jones & Oakey, 2019) อย่างไรก็ตาม ภาษาในบทสนทนาเหล่านี้อาจเป็นทางการหรือโบราณกว่าภาษาอังกฤษที่ใช้ในปัจจุบัน จึงต้องปรับให้เหมาะสมกับการใช้ในห้องเรียน

4. บันทึกการสนทนา (Dialogue Journals) เป็นการสนทนาเป็นลายลักษณ์อักษรระหว่างนักเรียนและครูในหัวข้อที่นักเรียนเลือกเอง สร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับการฝึกเขียนและการแสดงออก (Stillman, Anderson, & Struthers, 2014) วิธีนี้ส่งเสริมการสื่อสารที่เป็นธรรมชาติและการเรียนรู้แบบถ้อยทีถ้อยอาศัย แต่อาจไม่เหมาะสำหรับการพัฒนาความคล่องแคล่วในการพูด การบูรณาการบทสนทนาเข้ากับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องพิจารณาแนวทางและเทคนิคการสอนอย่างรอบคอบ วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสารเป็นวิธีหลักในการเรียนรู้ภาษา กิจกรรมมักรวมบทสนทนาเพื่อส่งเสริมการสื่อสารที่มีความหมายทั้งบทบาทสมมติ (Phoeun & Sengsri, 2021) การอภิปราย และการนำเสนอ (Laia, 2024) การสอนภาษาแบบเน้นภาระงาน เป็นอีกแนวทางที่มีประสิทธิผล มุ่งเน้นการทำภาระงานให้สำเร็จโดยใช้ภาษาเป้าหมาย สามารถนำบทสนทนามาใช้ในกิจกรรม เพื่อสร้างบริบทการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติ การสอนแบบเน้นการสนทนา (Dialogic Pedagogy) ซึ่งเน้นความสำคัญของการพูดคุยในการเรียนรู้ ใช้บทสนทนาเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีพลวัตและมีปฏิสัมพันธ์ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมเชิงรุกและการคิดเชิงวิพากษ์ (Soomro & Mirza, 2023)

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะได้พัฒนาอย่างมีนัยสำคัญในวงการการสอนภาษาอังกฤษ โดยได้รับแรงพลักดันจากความต้องการใช้ทักษะภาษาเฉพาะทางที่เพิ่มขึ้นทั้งในวิชาชีพและวิชาการ (Anthony, 2018; Dudley-Evans, St John, & Saint John, 1998) การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีความแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปอย่างชัดเจน

เนื่องจากมุ่งเน้นการตอบสนองความต้องการทางภาษาเฉพาะของผู้เรียนในแต่ละบริบท วิธีการสอนแบบนี้ยอมรับความหลากหลายของความต้องการด้านภาษาที่แตกต่างกันตามเป้าหมายทางวิชาชีพหรือวิชาการของผู้เรียน (Fitria, 2020; Grynyuk, 2016) ซึ่งจำเป็นต้องมีการพัฒนาหลักสูตรและวิธีการสอนที่เฉพาะเจาะจง (Marcu, 2020; Prasongko, 2023; Suharyanto, 2024)

ภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงการธุรกิจจะมีคำศัพท์ สำนวน และประโยคเฉพาะที่มีความแตกต่างกันออกไป ผู้ที่อยู่ในแวดวงการประกอบธุรกิจ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ หรือภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes: ESP) หากมีคู่มือหรือตัวช่วยที่มีประโยชน์และสอดคล้องกับการใช้ภาษาในการปฏิบัติงานจริงย่อมตอบสนองความต้องการของบุคคลในโลกธุรกิจได้ ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นได้ถือกำเนิดมาตั้งแต่สมัยกรีกและโรมัน โดยในต้นปี ค.ศ. 1960 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเข้ามามีบทบาทเป็นอย่างมากในการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ และการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง ในช่วงแรกเป็นภาษาอังกฤษเพื่อการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งในขณะนั้นประเทศทางตะวันตกที่ใช้ภาษาอังกฤษมีความเจริญทางเทคโนโลยีเป็นอย่างมาก ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่เป็นที่ต้องการในการเรียนรู้ จึงมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Dudley-Evans, St John, & Saint John, 1998) Strevens (1988) ได้ให้ความหมายว่า การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่ชัดเจน โดยมุ่งเน้นความจำเป็นของผู้เรียนอย่างแท้จริง โดยผู้เรียนมีความจำเป็นต้องเรียนเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ในการเรียนหรือการทำงาน Smoak (2003) กล่าวว่า การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะตั้งอยู่บนพื้นฐานของความต้องการที่เร่งด่วน และตามสภาพการณ์จริงของผู้เรียนที่จำเป็นจะต้องนำมาใช้ในโลกของการปฏิบัติงานเพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ ขณะที่ การวิเคราะห์ผู้เรียนที่มีความต้องการในการสื่อสารเพื่อนำมาสร้างหลักสูตร หรือคู่มือในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ Widdowson (1983) สรุปว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการฝึกอบรมที่เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถเฉพาะที่ใช้ทำงานได้จริงตามที่ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจน ซึ่งจะช่วยขจัดปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำงานได้ และ Hutchinson & Waters (1994) กล่าวว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมุ่งเน้นที่ความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก โดยเป็นความต้องการที่มีความแตกต่างกัน หรือเป็นวัตถุประสงค์เฉพาะกลุ่ม ซึ่งผู้เรียนและผู้สอนต้องมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ที่เหมือนกัน และวิธีการสอนในรูปแบบนี้ย่อมมีความแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป

จากคำจำกัดความเบื้องต้น การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ หมายถึง การสอนที่พัฒนาขึ้นเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์เฉพาะที่ชัดเจน ตามความจำเป็นและความต้องการ

ของผู้เรียนเป็นหลัก โดยคำนึงถึงสถานการณ์จริงหรือใกล้เคียงในการใช้ภาษาเป็นหลัก และควรมีการเลือกเนื้อหาและวิธีการสอนให้มีความเหมาะสมแก่ผู้เรียนและตอบวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติงานเพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ

ขณะที่ Robinson (1991) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ ดังนี้

1. ลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเน้นเป้าหมายในเรื่องที่ผู้เรียนมีความต้องการเพื่อนำไปใช้กับการเรียนหรือการทำงาน

2. การจัดการเรียนการสอนต้องเหมาะสมกับผู้เรียน เพราะผู้เรียนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ

3. ผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะส่วนใหญ่จะเป็นช่วงวัยผู้ใหญ่

ลักษณะการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะดังกล่าวเป็นวิธีการสอนที่ตอบสนองต่อผู้เรียนประกอบอาชีพ และกระบวนการสอนก็จะแตกต่างกับการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป (Johns & Dudley-Evans, 2000) อีกทั้ง Mackay & Mountford (1978) ได้ให้แนวคิดว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่าเป็นการสอนภาษาที่ตอบสนองความต้องการด้านอาชีพ (Occupational Requirements) โดยมีวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาอังกฤษในการฝึกอบรมด้านอาชีพ (Vocational Training Programs) และวัตถุประสงค์เหล่านี้มีความเกี่ยวข้องกับความต้องการในการศึกษาเพื่อความเชี่ยวชาญทางด้านอาชีพ ไม่ได้เน้นที่ตัวหลักภาษา

สรุปได้ว่า ลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นหลักสูตรที่เกิดขึ้นจากความต้องการของผู้เรียนโดยเฉพาะหรือเฉพาะกลุ่ม เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนในด้านการประกอบอาชีพเป็นหลัก และมีความแตกต่างจากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป คือ การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนในด้านเนื้อหาที่มีความเฉพาะด้านที่มีความแตกต่างกัน ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะต้องให้ความสำคัญต่อความต้องการหรือความสนใจของผู้เรียน โดยการกำหนดขอบเขตเนื้อหาหรือสถานการณ์ให้เสมือนจริงและสอดคล้องกับความต้องการหรือความสนใจของผู้เรียนอย่างแท้จริง

กระบวนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจำเป็นต้องมีการพัฒนาหลักสูตรและวิธีการสอนที่เฉพาะเจาะจง (Marcu, 2020; Prasongko, 2023; Suharyanto, 2024) โดยผ่านกระบวนการการวิเคราะห์ความต้องการ การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ คัดลือกวิธีการสอนที่เหมาะสม รวมทั้งประเมินผลการเรียนได้อย่างถูกต้องวัดผลได้ โดยมีขั้นตอน

1. การวิเคราะห์ความต้องการ ถือเป็นพื้นฐานสำคัญของการสอนแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Dudley-Evans, 2001; Mekhriniso, 2023) โดยเป็นกระบวนการที่เป็นระบบในการระบุความต้องการด้านภาษาทั้งในปัจจุบันและอนาคตของผู้เรียน ซึ่งมีผลโดยตรงต่อการพัฒนาหลักสูตรและการออกแบบการเรียนการสอน (Yulientinah, Juwita, & Resdiana, 2020) ในขณะที่การสอนภาษาอังกฤษทั่วไปมุ่งพัฒนาความสามารถทางภาษาครบทั้งสี่ด้าน แต่การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะให้ความสำคัญกับทักษะและลักษณะทางภาษาที่จำเป็นต่อสถานการณ์เป้าหมายของผู้เรียนโดยเฉพาะ (Hyland, 2022)

2. การวิเคราะห์สถานการณ์เป้าหมายในการสอน การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นกระบวนการสำคัญที่มุ่งเตรียมความพร้อมผู้เรียนสำหรับการสื่อสารในบริบทวิชาชีพหรือวิชาการที่เฉพาะเจาะจง (Dudley-Evans, 2001) กระบวนการนี้เริ่มจากการศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะการสื่อสารที่จำเป็นในแต่ละสาขา ในสาขาธุรกิจ ผู้เรียนอาจต้องเรียนรู้การเขียนรายงาน การนำเสนองาน และการเจรจาต่อรอง ในขณะที่สาขาวิทยาศาสตร์อาจต้องเน้นการเขียนบทความวิจัย การนำเสนอผลการทดลอง และการอธิบายกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ (Grynyuk, 2016) การวิเคราะห์สถานการณ์เป้าหมายยังรวมถึงการศึกษารูปแบบภาษา (Language Patterns) ที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์ เช่น คำศัพท์เฉพาะทาง โครงสร้างประโยค และรูปแบบการเขียนที่เป็นที่ยอมรับในแต่ละสาขา (Abdullayeva, 2023) นอกจากนี้ ยังต้องพิจารณาถึงมาตรฐานและความคาดหวังในการสื่อสารของแต่ละวิชาชีพ เช่น ระดับความเป็นทางการ การใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ และมารยาทในการสื่อสารที่เป็นที่ยอมรับในวงการนั้น ๆ (Fitria, 2020)

3. การวิเคราะห์สื่อการเรียนรู้จริงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะโดยเน้นการใช้เอกสารและสื่อที่มีการใช้จริงในวิชาชีพนั้น ๆ (Dudley-Evans, 2001) สื่อเหล่านี้อาจรวมถึงรายงานทางธุรกิจ บทความวิชาการ คู่มือการปฏิบัติงาน บันทึกการประชุม หรือการบันทึกการสื่อสารในสถานการณ์จริง การใช้สื่อจริงช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาในบริบทที่แท้จริง เข้าใจวิธีการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และเข้าใจวัฒนธรรมการสื่อสารในวิชาชีพของตน (Rahmawati, 2024) กระบวนการวิเคราะห์สื่อการเรียนรู้จริงต้องพิจารณาหลายปัจจัย ทั้ง ความเหมาะสมของระดับภาษา ความทันสมัยของเนื้อหา และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ นอกจากนี้ ยังต้องคำนึงถึงวิธีการนำสื่อจริงมาใช้ในการสอน การออกแบบกิจกรรม และการประเมินผลการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการใช้สื่อจริงเหล่านี้ การใช้สื่อจริงยังช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากผู้เรียนเห็นความเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่เรียนกับการนำไปใช้จริงในอนาคต (Zhang, Jin, & Du, 2020) การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เป็นอีกองค์ประกอบสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Fitria, 2020) โดยจัด

สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ให้สะท้อนบริบทจริงที่ผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษมีการใช้สื่อการเรียนรู้จากสถานการณ์จริง ทั้งเอกสารวิชาชีพ กรณีศึกษา หรือการบันทึกการสื่อสารจริง (Gustianing, Sugiharto, & Romadhona, 2023) และให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติผ่านกิจกรรมที่จำลองการสื่อสารในสถานการณ์จริง (Zhang, 2019; Fitria, 2020) วิธีการนี้ช่วยส่งเสริมการประยุกต์ใช้ภาษาในทางปฏิบัติและพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพในแต่ละสาขาวิชาชีพ (Octaberlina, 2021)

4. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นใช้หลายวิธีการที่เน้นการสื่อสารในบริบทเฉพาะ โดยเฉพาะการสอนแบบเน้นภาระงาน ซึ่งใช้ภาระงานการสื่อสารเป็นเครื่องมือหลักในการเรียนรู้ภาษา (Rus, 2020) ดำเนินการผ่านวงจรสามขั้นตอน ขั้นเตรียมภาระงาน วงจรภาระงาน และการเน้นภาษา โดยในขั้นเตรียมภาระงานจะให้ความรู้พื้นฐาน คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่จำเป็น จากนั้นในวงจรภาระงาน ผู้เรียนจะทำภาระงานให้สำเร็จโดยใช้ภาษาเพื่อบรรลุผลลัพธ์การสื่อสาร และในขั้นการเน้นภาษาจะวิเคราะห์การใช้ภาษาในภาระงาน (UluŞan, 2017) นอกจากนี้ยังมีการบูรณาการเนื้อหาและภาษาซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในบริบทการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่ผู้เรียนต้องการคำศัพท์เฉพาะทางและความเข้าใจในเนื้อหาที่ซับซ้อนที่เกี่ยวข้องกับสาขาของตน

5. การประเมินผลการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นต้องพัฒนาเครื่องมือประเมินที่มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้สำหรับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เนื่องจากลักษณะเฉพาะของทักษะทางภาษาที่ต้องประเมิน การทดสอบภาษาแบบดั้งเดิมอาจไม่สามารถวัดความสามารถในการสื่อสารที่จำเป็นในบริบทวิชาชีพหรือวิชาการได้อย่างเพียงพอ ทำให้ยากที่จะวัดความก้าวหน้าของผู้เรียนและระบุจุดที่ต้องปรับปรุง (Fitria, 2020) การประเมินต้องอาศัยแนวทางที่หลากหลาย รวมถึงการฝึกอบรมครู การพัฒนาสื่อการสอน การออกแบบหลักสูตร และการปฏิรูปการประเมินผล ความร่วมมือระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชา และนักพัฒนาหลักสูตรมีความสำคัญในการสร้างโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่มีประสิทธิภาพ (Poedjiastutie & Oliver, 2017)

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม

ความหมายของการฝึกอบรม

ในภาษาไทย คำว่า “การฝึกอบรม” นั้น มีความหมายที่เหมือนกับคำในภาษาอังกฤษ คือ คำว่า “Training” ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกแทนกันได้ และมีนักวิชาการได้ให้ความหมายการฝึกอบรมไว้ดังนี้

พรกุล สุขสด (2556) ให้ความหมายของการฝึกอบรมไว้ว่า คือวิธีการที่ทำให้ผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมมีประสิทธิภาพในการทำงานในองค์กรดีขึ้น เป็นการเสริมทักษะ ความรู้ ความสามารถ และการเปลี่ยนทัศนคติเพื่อนำไปสู่ความกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นในการดำเนินงาน และเป็นส่วนสำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถของบุคลากรและองค์การ

ณัชชา วชิรหัตถพงศ์ (2558) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า การฝึกอบรม หมายถึง กิจกรรมหรือขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อให้บุคลากรเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านความรู้ ความสามารถ ทักษะ หรือเจตคติ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้อีกทั้งนำไปพัฒนาตนเองหรือพัฒนางานให้เกิดผลลัทธ์ที่สูงขึ้น

อมรรัตน์ ศรีส่ง (2559) ได้กล่าวถึงความหมายของการฝึกอบรมว่า หมายถึง การถ่ายทอดความรู้เพื่อเพิ่มทักษะ ความชำนาญ ความสามารถ อย่างเป็นกระบวนการ ส่งผลให้บุคลากรเกิดความรู้ ความเข้าใจ และสร้างทัศนคติที่ส่งเสริมให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด

ธิดาภรณ์ ละม้ายศรี (2561) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมไว้ว่า หมายถึง ขั้นตอนที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และความสามารถของแต่ละบุคคล อีกทั้งสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เข้ารับการอบรมไปในทิศทางที่มีเป้าหมายที่ชัดเจน

เพ็ชรี รูปะวิเชตร์ (2554) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมไว้ว่า หมายถึง การดำเนินการที่สามารถเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ ความสามารถในการทำงานของผู้เข้ารับการฝึกอบรม และเพื่อเปลี่ยนเจตคติ พฤติกรรมในเชิงบวก และเพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีศักยภาพเพิ่มขึ้น เป็นสิ่งที่ทำให้บุคลากรในองค์การสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีศักยภาพอย่างสูงสุด

เจิดจันทร์ พลดงนอก (2555) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง การดำเนินการที่เสริมสร้างศักยภาพของผู้เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานที่รับผิดชอบได้ และเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ หรือความเชี่ยวชาญ ตลอดจนการสร้างแรงจูงใจ เพื่อทำให้การปฏิบัติงานนั้นดีขึ้น และเป็นกิจกรรมที่นำไปสู่การแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน และเป็นการดึงศักยภาพภายในตัวบุคคลให้ปรากฏเพื่อนำมาใช้พัฒนางานที่ได้รับมอบหมาย

ธีระ กาญจนารักษ์ (2555) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมไว้ว่า เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความประพฤติ โดยกิจกรรมที่ถูกหลักของการฝึกอบรม

ดังนั้น การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการ วิธีการ ขั้นตอน การดำเนินการ หรือกิจกรรมที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบ และมีความต่อเนื่อง สามารถเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และเจตคติสำหรับผู้เข้ารับการฝึกอบรมหรือบุคลากร โดยมีฐานจากความต้องการหรือความสนใจ

ของผู้เข้ารับการอบรม โดยการฝึกอบรมนั้นย่อมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการทำงานของบุคลากรในการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายในองค์กรได้

ความสำคัญของการฝึกอบรม

การฝึกอบรมมีความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรที่ปฏิบัติงานภายในองค์กรจึงมีนักวิชาการได้กล่าวถึงความสำคัญของการฝึกอบรมไว้ดังนี้

เดือนเพ็ญพร ชัยภักดี (2560) มีข้อสรุปถึงความสำคัญของการฝึกอบรมใจความว่า การฝึกอบรมเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับพนักงาน หรือผู้ปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดและทันต่อการเปลี่ยนแปลงเสมอ เพราะสังคมของโลกในยุคปัจจุบันนี้อยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตลอดเวลา ภายใต้สภาพการณ์ต่าง ๆ อาทิ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ ทั้งในและนอกประเทศ ดังนั้นการฝึกอบรมเป็นการเสริมสร้างความรู้ ทักษะ ความเชี่ยวชาญ ในการปฏิบัติงานให้บุคลากรเกิดความตระหนักต่อการเรียนรู้ โดยเนื้อหาที่นำมาทำการฝึกอบรมต้องมาจากความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม หรือการจัดกิจกรรมควรสอดคล้องกับการใช้ชีวิต หรือความสนใจของประชาชน

พัทธนันท์ ปั้นแก้ว (2557) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฝึกอบรม คือ ความจำเป็นขององค์กรและความจำเป็นของพนักงาน กล่าวคือ ความจำเป็นขององค์กรที่ต้องการผลลัพธ์จากการดำเนินงานจากพนักงานในองค์กรที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดผลสำเร็จในจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ การปรับปรุง และการเปลี่ยนแปลงที่ต้องอาศัยการพัฒนา เพื่อให้องค์กรประสบความสำเร็จ และความจำเป็นของพนักงานที่ต้องมีการพัฒนาการปฏิบัติงานของตนเอง เพื่อความเจริญก้าวหน้าในการทำงาน จึงจำเป็นต้องมีการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความชำนาญในการดำเนินงาน

ธีระ กาญจนารักษ์ (2555) ได้อธิบายถึงความสำคัญของการฝึกอบรมไว้ ดังนี้

1. เพื่อความสามารถในการอยู่รอดขององค์กร
2. เพื่อความก้าวหน้าขององค์กร
3. เพื่อให้พนักงานได้เข้าใจองค์กรและมีการฝึกอบรมการดำเนินงานภายใน
4. เพื่อให้พนักงานก้าวทันต่อเทคโนโลยีที่มีความทันสมัย
5. เพื่อช่วยส่งเสริมและสนับสนุนการปฏิบัติงานของพนักงานให้มีประสิทธิภาพ
6. เพื่อพัฒนาพนักงานสำหรับการดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้นหรือทดแทนพนักงานที่ลาออกไป

กิตติ พัชรวิชญ์ (2544) ได้สรุปประเด็นความสำคัญของการฝึกอบรมไว้ว่า การฝึกอบรมเป็นการส่งเสริมให้พนักงานหรือผู้ปฏิบัติงานเรียนรู้ตลอดชีวิตโดยเฉพาะการพัฒนาในด้านเทคโนโลยีเพื่อให้ทันต่อโลกปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยสร้างความประทับใจให้กับพนักงานตั้งแต่วันที่เริ่มปฏิบัติงาน นอกจากนั้นเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับองค์กรควรมี

การสร้างขวัญและกำลังใจให้กับคนในองค์กรเพื่อให้มีการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ส่งผลให้องค์กรเกิดการเติบโต และในองค์กรควรมีธรรมเนียมปฏิบัติในเรื่องการสร้างความสามัคคีในหมู่คณะและวิถีแห่งประชาธิปไตยเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของพนักงานในองค์กร

จากความสำคัญของการฝึกอบรมข้างต้นจะเห็นได้ว่าการฝึกอบรมมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาทั้งต่อบุคลากรอันจะส่งผลดีต่อประสิทธิภาพภายในองค์กรไปด้วย และในการพัฒนาบุคลากรนั้นส่งผลให้เกิดความรู้ ทักษะ ความเชี่ยวชาญ เจตคติที่ดี และกลายมาเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการปฏิบัติงานของพนักงาน นอกจากนั้นบุคลากรควรที่จะได้รับการพัฒนาในด้านเทคโนโลยีเพื่อให้ทันต่อโลกปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพื่อเพิ่มประสิทธิผลในการดำเนินงาน และทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและมีความก้าวหน้าภายในองค์กรนั้น

รูปแบบของการฝึกอบรม

รูปแบบหรือประเภทของการฝึกอบรมนั้น มีอย่างหลากหลายรูปแบบตามแนวคิด เช่น รูปแบบที่เน้นปัจจัยนำเข้า (Input) และผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นหลักสำคัญ หรือรูปแบบที่เน้นกระบวนการ วิธีการ หรือขั้นตอนเป็นหลักสำคัญ และรูปแบบที่เน้นผลผลิตเป็นหลักสำคัญ เป็นต้น มีนักวิชาการได้กล่าวถึงรูปแบบของการฝึกอบรมไว้ ดังนี้

ณัทพงศ์ โยธี (2564) ได้สรุปรูปแบบของการฝึกอบรมไว้ ดังนี้

1. การจัดฝึกอบรมเองภายในองค์ร (in House Training) เป็นการจัดฝึกอบรมให้บุคลากรหรือพนักงานภายในองค์กร และมีผู้เข้ารับการฝึกอบรมพร้อมกันเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่ในการฝึกอบรมนั้นจะจัดในรูปแบบชั้นเรียน (Classroom Training)

2. การส่งบุคลากรไปอบรมภายนอกองค์กร

3. การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) เป็นการนำประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นมาให้ทดลองปฏิบัติ และในท้ายที่สุดอาจนำมาเป็นแนวปฏิบัติหลังการประชุมเชิงปฏิบัติการ

4. ทัศนศึกษา หรือ ดูงาน เป็นการเข้าฟังการบรรยายสรุปลักษณะการดำเนินงาน และวิธีการปฏิบัติงานจริงขององค์กรอื่น อีกทั้งผู้เข้ารับการอบรมส่วนใหญ่สนใจเข้าศึกษา ณ ที่ตั้งขององค์กร หรือหน่วยงานนั้น

5. การฝึกอบรมในขณะปฏิบัติงานจริง หรือ การฝึกอบรมในที่ทำการปกติ (on the Job Training) ได้แก่

5.1 การให้คำปรึกษา (Coaching/ Counseling) คือ การที่ผู้บังคับบัญชาควบคุมดูแลให้ผู้ใต้บังคับบัญชาลงมือปฏิบัติงานจริง โดยมีผู้บังคับบัญชาคอยให้คำปรึกษาในฐานะพี่เลี้ยงในการแนะนำการปฏิบัติงานอย่างใกล้ชิด

5.2 การสอนงานหรือนิเทศงาน (Job Instruction/ Job Supervision) คือ การที่ผู้บังคับบัญชาสอนงานให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชาในสังกัด ซึ่งเน้นถึงการแบ่งงานออกเป็นขั้นตอน และการที่ผู้บังคับบัญชาจะต้องสาธิตหรือแสดงวิธีการปฏิบัติงานให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชาในสังกัดเข้าใจก่อนแล้วจึงควบคุมดูแลให้ปฏิบัติงานตามอย่างถูกต้อง

เข็มทอง แสวง (2544) ได้สรุปรูปแบบของการฝึกอบรมไว้ 4 รูปแบบ คือ

1. การฝึกอบรมก่อนเริ่มปฏิบัติงาน เป็นการฝึกอบรมเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากรเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสม ซึ่งฝึกอบรมก่อนเริ่มปฏิบัติทำงาน หน่วยงานเจ้าสังกัด หรือสถาบันวิชาชีพอื่น ๆ สามารถดำเนินการฝึกอบรมให้กับบุคลากรได้

2. การฝึกอบรมปฐมนิเทศ เป็นการฝึกอบรมบุคลากรที่บรรจุใหม่หรือโอนมาปฏิบัติงานใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการต้อนรับ ชี้แนะ แนะนำ แจ้งวัตถุประสงค์ เป้าหมายและขอบเขตในการปฏิบัติงานให้กับบุคลากรใหม่ในหน่วยงาน

3. การฝึกอบรมหลังเข้าปฏิบัติงาน เป็นการฝึกอบรมบุคลากรหลังจากได้ปฏิบัติงานในองค์กรมาสักระยะนึง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บุคลากรที่ได้ปฏิบัติงานมีความรู้ ทักษะและประสบการณ์ที่เพิ่มมากขึ้น

4. การฝึกอบรมเพื่อเลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้น เป็นการฝึกอบรมที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากรที่มีโอกาสได้รับการเลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้น เป็นการสร้างความมั่นคงให้กับบุคลากรและองค์กร ซึ่งรูปแบบการฝึกอบรมจะมี 2 รูปแบบ คือ

4.1 การฝึกอบรมเพื่อประเมินเข้าสู่ตำแหน่ง

4.2 การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะและประสบการณ์ก่อนเข้ารับตำแหน่งใหม่

วินัย ดอนโคตรจันทร์ (2542) กล่าวถึง การจำแนกรูปแบบของการฝึกอบรมของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 3 รูปแบบ คือ

1. การฝึกอบรมก่อนเข้าปฏิบัติงาน เป็นการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาให้บุคลากรมีความรู้ความสามารถที่สอดคล้องกับงานที่ปฏิบัติ อันเป็นการเตรียมคนก่อนเข้าปฏิบัติงาน

2. การฝึกอบรมปฐมนิเทศ เป็นการฝึกอบรมบุคลากรที่เข้าทำงานใหม่ในหน่วยงาน เช่น บรรจุใหม่ ย้ายหรือโอนมาปฏิบัติงานใหม่ เพื่อให้ทราบทิศทาง รวมไปถึงนโยบายของผู้บริหาร เพื่อนร่วมงานและข้อมูลภายในองค์กร การปฐมนิเทศสามารถผนวกรวมไปกับการฝึกอบรมก่อนเข้าปฏิบัติงานได้

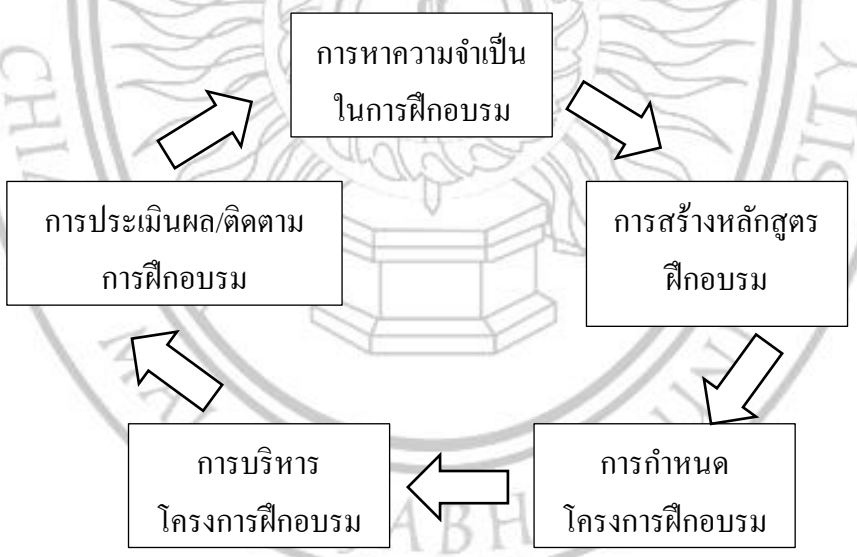
3. การฝึกอบรมระหว่างการดำเนินงาน เป็นการช่วยพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติงานของบุคลากรในองค์กร โดยการนำเอาเทคโนโลยีและวิธีการที่ทันสมัยมาใช้ และเพื่อช่วยให้บุคลากรมีโอกาสในการโยกย้ายเลื่อนขั้นและเลื่อนตำแหน่งรูปแบบของการฝึกอบรมจากที่ได้กล่าว

มาข้างต้น สามารถแบ่งได้หลากหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่นำมาจัดแบ่ง ในแต่ละรูปแบบล้วนมีความสำคัญต่อบุคลากรเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทักษะและประสบการณ์ให้กับบุคลากรในองค์กร เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าในการทำงาน โดยเริ่มจากการสร้างความเข้าใจร่วมกันโดยเริ่มจากก่อนการเริ่มปฏิบัติงาน ในระหว่างการปฏิบัติงานและหลังการปฏิบัติงานผ่านไปสักระยะนึง ซึ่งองค์กรสามารถเลือกได้ว่าจะจัดการฝึกอบรมให้พนักงานหรือบุคลากรเอง หรือให้หน่วยงานภายนอกมาดำเนินการ

กระบวนการของการฝึกอบรม

กระบวนการฝึกอบรม หมายถึง “กระบวนการ วิธีการ หรือ ขั้นตอนในการปฏิบัติการฝึกอบรม ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทัศนคติ ทักษะ หรือความชำนาญ ตลอดจน ประสบการณ์ และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยมีนักวิชาการได้กล่าวถึงกระบวนการของการฝึกอบรมไว้ ดังนี้

กนกศักดิ์ วงเป็ง (2564) ได้กล่าวถึงวิธีการในการพัฒนาบุคลากรและการฝึกอบรม ซึ่งจะส่งผลดีต่อผู้เข้ารับการอบรม เมื่อผู้รับผิดชอบการฝึกอบรมดำเนินการฝึกอบรมอย่างมีระบบ โดยผู้ที่ได้รับมอบหมายให้เข้ามารับผิดชอบจัดการฝึกอบรมนั้น ควรมีความเข้าใจถึงกระบวนการฝึกอบรม และวิธีดำเนินการในแต่ละขั้นตอนอย่างถูกต้อง ก่อนที่จะทำความเข้าใจถึงแต่ละขั้นตอนของกระบวนการฝึกอบรมในรายละเอียด ตามแผนภูมิดังนี้

ภาพที่ 2.3 กระบวนการฝึกอบรม 5 ขั้นตอน

ที่มา: กนกศักดิ์ วงเป็ง, 2564

แผนภูมิข้างต้นกล่าวถึง ขั้นตอนที่สำคัญของกระบวนการฝึกอบรมมี 5 ขั้นตอน ซึ่งผู้รับผิดชอบในการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรแต่ละโครงการควรจะต้องดำเนินการในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้การฝึกอบรมเป็นระบบ มีความสมบูรณ์ และเกิดผลสำเร็จ ซึ่งในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการฝึกอบรมมีความหมาย ดังนี้

1. ความจำเป็นในการฝึกอบรม หมายถึง การค้นหาปัญหาที่เกิดขึ้นในองค์กรหรือในหน่วยงาน ที่สามารถแก้ไขให้หมดไปหรืออาจทำให้ทุเลาลงได้ด้วยการฝึกอบรม รวมไปถึงการหา กลุ่มบุคลากร กลุ่มเป้าหมายที่จะต้องเข้ารับการอบรม มีจำนวนมากน้อยเพียงใด วิธีการที่ใช้ในการวิเคราะห์ความจำเป็นในการฝึกอบรมมีหลายหลายวิธี เช่น การสำรวจ การสังเกตการณ์ การทดสอบ และการประชุม เป็นต้น

2. การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม หมายถึง การนำความจำเป็นในการฝึกอบรมซึ่งทราบอย่างชัดเจนแล้วว่าเป็นประเด็นใดบ้าง กลุ่มเป้าหมายเป็นใคร และจะได้รับการแก้ไขด้วยการฝึกอบรม และเมื่อได้รับการฝึกอบรมแล้วย่อมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม นอกจากนั้นยังสามารถนำมาสร้างหลักสูตรฝึกอบรม ประเด็นหรือหัวข้อ รวมไปถึงวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาสาระหรือแนวทาง ตลอดจนรูปแบบในการอบรม เทคนิคหรือวิธีการอบรม ระยะเวลา การเรียงลำดับประเด็นในการฝึกอบรม เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดการเรียนรู้อย่างมีกระบวนการที่ชัดเจน นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและในท้ายที่สุดประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นจะได้รับการแก้ไขไปได้

3. การกำหนดโครงการฝึกอบรม คือ การวางแผนการดำเนินการฝึกอบรมอย่างเป็นขั้นตอน โดยการระบุรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม เริ่มจากที่มาและความสำคัญ หรือความจำเป็นในการฝึกอบรม ชื่อหลักสูตร ประเด็นในกรฝึกอบรม วิทยากร คุณสมบัติของผู้ที่จะเข้ารับการฝึกอบรม วันเวลา สถานที่อบรม ค่าใช้จ่ายของการฝึกอบรม การฝึกอบรมเป็นกิจกรรมที่มีผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย เช่น หน่วยงานต้นสังกัด ผู้บังคับบัญชา ผู้เข้ารับการฝึกอบรม และที่สำคัญคือผู้บริหารซึ่งมีอำนาจในการอนุมัติโครงการและค่าใช้จ่าย ผู้บริหารจึงต้องเข้าใจรายละเอียดของการฝึกอบรมให้ชัดเจน

4. การบริหารโครงการฝึกอบรม หรือ การดำเนินการฝึกอบรม คือการดำเนินการฝึกอบรมให้มีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ในการฝึกอบรม โดยอาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบการจัดการฝึกอบรมต้องเข้าใจหลักการบริหารงานการฝึกอบรมเพื่อที่จะวางแผนการดำเนินงานทั้งโครงการได้ในช่วงก่อน ระหว่าง และหลังจากการฝึกอบรม เช่น การอำนวยความสะดวกให้กับวิทยากร การเตรียมการในด้านสถานที่ โสตทัศนูปกรณ์ วัสดุอุปกรณ์ ยานพาหนะ

การเงิน เป็นต้น และในขณะเดียวกัน ยังต้องทำหน้าที่ควบคุมให้การฝึกอบรมดำเนินไปตามกำหนดการจนกระทั่งสิ้นสุดโครงการ

5. การประเมินและติดตามผลการฝึกอบรม ในกระบวนการนี้ กล่าวคืออาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบการจัดการฝึกอบรมจะต้องคำนึงถึงการประเมินผลของการฝึกอบรมว่าจะดำเนินการประเมินผลการฝึกอบรมด้วยวิธีการใด เครื่องมืออะไร และจะดำเนินการติดตามผลการฝึกอบรมหรือไม่ เพราะเมื่อการฝึกอบรมเสร็จสิ้นลงแล้ว อาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบการจัดการฝึกอบรมควรทำการสรุปประเมินผลการฝึกอบรมและจัดทำรายงานนำเสนอให้ผู้บังคับบัญชาได้ทราบผลของการฝึกอบรม นอกจากนั้นอาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบการจัดการฝึกอบรมควรนำผลการประเมินโครงการฝึกอบรมมาเป็นข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ประกอบการจัด ฝึกอบรมหลักสูตรเช่นเดียวกัน ในครั้งถัดไป

อนุชิต ฮุนสวัสดิกุล (2543) ได้สรุปกระบวนการการจัดการฝึกอบรมไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การหาความจำเป็นในการฝึกอบรม ถือว่าเป็นกระบวนการแรกของการฝึกอบรม เพื่อจะได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ถึงความจำเป็นในการฝึกอบรม และเพื่อให้ผู้จัดโครงการมั่นใจว่าผู้เข้ารับการอบรมมีความจำเป็นในประเด็นที่ต้องการฝึกอบรมอย่างแท้จริง ดังนั้นการหาความจำเป็นในการฝึกอบรมนั้นจะบอกได้ว่าควรจะมีการดำเนินการฝึกอบมหรือไม่

2. การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม เป็นกระบวนการต่อเนื่องจากการหาความจำเป็นในการฝึกอบรม และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลมาแล้ว โดยได้รับความเห็นว่าควรจะจัดการฝึกอบรม ผู้จัดโครงการจึงจะสร้างหลักสูตรสำหรับการฝึกอบรม โดยในหลักสูตรจะประกอบไปด้วยประเด็น ดังนี้ หัวข้อที่จะทำการฝึกอบรม วัตถุประสงค์ เนื้อหาหรือประเด็นสำคัญ เทคนิคหรือรูปแบบการฝึกอบรม สื่อที่จะใช้ในการฝึกอบรม รวมทั้งมีการกำหนดเวลาหรือช่วงเวลาในการฝึกอบรม โดยในแต่ละหัวข้อควรที่จะร้อยเรียงให้เกิดลำดับที่เป็นระบบและเหมาะสม เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมดีรับผลประโยชน์จากการอบรมอย่างสูงสุด

3. การจัดดำเนินการฝึกอบรม เมื่อผู้รับผิดชอบโครงการดำเนินการสร้างหลักสูตรเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยในกระบวนการนี้จะเน้นไปที่การบริหารจัดการโครงการ เช่น การจัดหาวิทยากร งบประมาณ รวมไปถึงการสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมต่อการจัดการฝึกอบรม เพื่อทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และทัศนคติที่ดีต่อการเข้ารับการฝึกอบรม

4. การประเมินการฝึกอบรม หลังจากเสร็จสิ้นการฝึกอบรมจะต้องมีการดำเนินการในกระบวนการนี้ โดยการประเมินนั้นจะต้องดำเนินการประเมินในทุกขั้นตอนของการจัดการฝึกอบรมว่าผลเป็นเช่นไร ตั้งแต่กระบวนการแรก คือ การหาความจำเป็นของการจัดการฝึกอบรมว่ามีความถูกต้องหรือไม่ หลักสูตรที่สร้างมานั้นเหมาะสมกับผู้เข้ารับการฝึกอบรมหรือไม่ รวมไป

ถึงกระบวนการในการจัดดำเนินการฝึกอบรมว่ามีประสิทธิภาพหรือไม่ โดยการประเมินผลนั้นต้องพิจารณาวัตถุประสงค์เป็นหลัก

จงกลนี ชุติมาเทวินทร์ (2544) ได้สรุปขั้นตอนการดำเนินการจัดการฝึกอบรมไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การสำรวจความต้องการในการฝึกอบรม

2. การตัดสินใจฝึกอบรม

3. การวางรูปแบบของการจัดฝึกอบรม

4. การดำเนินของการจัดฝึกอบรม

5. การประเมินผลการฝึกอบรม

Kheirandish, et al. (2012) กล่าวว่า ระบบการฝึกอบรมการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การประเมินความจำเป็น (Need Assessment) เป็นขั้นตอนที่มีการเปรียบเทียบช่วงเวลาขององค์กรในสถานการณ์ปัจจุบันกับสิ่งที่องค์กรจะเป็นในสถานการณ์อนาคต ซึ่งสามารถวัดความแตกต่างดังกล่าวได้จากการประเมินความจำเป็น หากความจำเป็นนั้นเกี่ยวกับการสร้างให้เกิดความรู้ ทักษะเพิ่มขึ้นก็จะนำมาเป็นประเด็นความจำเป็นในการฝึกอบรม

2. การวางแผน (Planning) เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เข้ารับการอบรมบรรลุเป้าหมายของตน เช่น การตั้งเป้าหมายของหลักสูตรการเรียนรู้ การสร้างสรรค์กิจกรรมในการเรียนรู้ที่ตรงกับเป้าหมายของหลักสูตร และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นแก่หลักสูตร

3. การดำเนินงาน (Implementation) เป็นขั้นตอนในการจัดเตรียมอุปกรณ์และสิ่งที่จำเป็นต้องใช้ในหลักสูตร ตั้งแต่ก่อนเริ่มหลักสูตร เช่น การแจ้งรายละเอียดหรือคุณสมบัติของผู้เข้ารับการฝึกอบรม วัตถุประสงค์ของหลักสูตร วิธีการจัดการเรียนรู้ สถานที่การจัดการเรียนรู้ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ใช้ในหลักสูตร และระยะเวลาในการเข้าร่วมการฝึกอบรมของหลักสูตร

4. การประเมินผล (Evaluation) เป็นกระบวนการในการตัดสินคุณค่า และการยอมรับในวัตถุประสงค์ การวางแผน และผลลัพธ์ของหลักสูตรที่ส่งผลต่อผู้เข้ารับการฝึกอบรม

Noe (2008) กล่าวถึง กระบวนการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพมนุษย์อย่างเป็นแบบแผน สามารถนำมาปรับใช้เพื่อออกแบบกระบวนการฝึกอบรมได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ของบุคลากรได้อย่างยั่งยืน กระบวนการฝึกอบรมมีด้วยกัน 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนที่ 1 การประเมินความจำเป็น (Conducting Needs Assessment) คือ การสำรวจความจำเป็นในการฝึกอบรม โดยตรวจสอบว่าบุคลากรมีความจำเป็นต้องได้รับการฝึกอบรมหรือไม่

โดยทำการสอบถาม สำรวจ สืบค้นข้อมูล หรือสังเกตการณ์สถานการณ์องค์กรในปัจจุบัน ว่าควรจัดการฝึกอบรมในประเด็นใด

2. ขั้นตอนที่ 2 การเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากร (Ensuring Employees Readiness for Training) คือ การปรับทัศนคติ (Attitude) ของบุคลากรให้เกิดการยอมรับ เล็งเห็นถึงความสำคัญ รวมไปถึงประโยชน์และคุณค่าที่จะได้รับจากการเข้ารับการฝึกอบรม เช่น ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีทัศนคติในเชิงบวก เห็นว่าการฝึกอบรมทำให้ตนเองเกิดความรู้ ทักษะ ความชำนาญเพิ่มขึ้น รวมทั้งสร้างแรงจูงใจ (Motivation) ให้เกิดกับการฝึกอบรม อีกทั้งผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะได้รับการเสริมสร้างศักยภาพในตนเอง ย่อมส่งผลต่อความสำเร็จในการทำงาน

3. ขั้นตอนที่ 3 การสร้างสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ (Creating a Learning Environment) คือ การสังเกตสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกองค์กรที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของบุคลากร โดยเริ่มจากการกำหนดแผนงานให้มีการจัดการเรียนรู้ในขอบเขตของงานในหน้าที่ เพื่อสร้างความรู้ ทักษะ ทัศนคติที่ดี ให้มีต่อการใฝ่เรียนรู้ โดยใช้การฝึกอบรมเป็นเครื่องมือที่สำคัญ นำไปสู่การเรียนรู้ จนกระทั่งเกิดการเปลี่ยนแปลงต่อตนเองในท้ายที่สุดจะกลายเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning Organization: LO) เป็นกลยุทธ์หลักนำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน

4. ขั้นตอนที่ 4 การสร้างความมั่นใจในการจัดการอบรม (Ensuring Transfer of Training) คือการหาความร่วมมือจากบุคลากรที่มีความเกี่ยวข้องเพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่าการฝึกอบรมจะได้รับการสนับสนุนทั้งจากตนเอง เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา และผู้บริหาร ทำให้การจัดการฝึกอบรมเป็นระบบ มีขั้นตอนที่ชัดเจน และสามารถดำเนินการฝึกอบรมได้จริง

5. ขั้นตอนที่ 5 การพัฒนาออกแบบการประเมิน (Developing an Evaluation Plan) คือ การออกแบบการประเมินการฝึกอบรมให้เข้าใจง่าย ชัดเจน ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถประเมินผลการฝึกอบรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6. ขั้นตอนที่ 6 วิธีการการฝึกอบรม (Training Method) คือ การกำหนดวิธีการหรือรูปแบบในการฝึกอบรมให้เหมาะสมกับหัวข้อหรือประเด็น คุณสมบัติของผู้เข้ารับการฝึกอบรม จำนวนผู้เข้ารับการฝึกอบรม วิทยากร สถานที่ เครื่องมือ เป็นต้น

7. ขั้นตอนที่ 7 การประเมินการฝึกอบรม (Evaluating the Program) คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลผลการปฏิบัติจากการฝึกอบรม เพื่อหาข้อดีซึ่งนำไปเป็นมาตรฐานต่อไปและหากเกิดข้อบกพร่อง ควรปรับและหาแนวทางแก้ไขหรือป้องกันไม่ให้เกิดซ้ำ

จากกระบวนการของการฝึกอบรมข้างต้น สรุปได้ว่า กระบวนการของการฝึกอบรมนั้นมีด้วยกันอยู่ 5 กระบวนการ คือ ความจำเป็น การสร้างหลักสูตร การกำหนดโครงการ การบริหารจัดการ การประเมินผลการฝึกอบรม โดยนักวิชาการบางคนอาจจะมีเพียง 4 กระบวนการ

โดยกระบวนการกำหนดโครงการการจัดฝึกอบรมอาจไปรวมอยู่ในกระบวนการการบริหารจัดการ และผู้วิจัยมีความเห็นสอดคล้องว่าในกระบวนการจัดการฝึกอบรมนั้น ควรมีด้วยกัน 4 กระบวนการ ดังนี้ การสำรวจความจำเป็น การสร้างหลักสูตร การบริหารจัดการ และการประเมิน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

การดำเนินการวิจัยในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวนั้น มีผู้วิจัยให้ความสำคัญในการดำเนินการวิจัยอย่างหลากหลาย ดังนี้

แจ่มจันทร์ บุญโญปกรณ์ (2565) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการท่องเที่ยวเพื่อยกระดับการให้บริการการท่องเที่ยวบนวิถีชีวิตใหม่ด้วยแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือ” ผลการวิจัยพบว่า ผู้ให้บริการนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติควรมีความสามารถในกรใช้ทักษะภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างชำนาญ คล่องแคล่ว และมีศักยภาพในการสื่อสารภาษาอังกฤษ จะส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเกิดความประทับใจและมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นทุกปี ผู้ให้บริการนักท่องเที่ยวยังสามารถสามารถฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยคนเองจากสื่อสังคมออนไลน์ในช่วงการแพร่ระบาดเชื้อไสรัสโคโรนา 2019 ได้แก่ เฟซบุ๊ก ยูทูป อินสตาแกรม และแอปพลิเคชั่นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้อำนวยความสะดวกให้กับผู้ประกอบการการท่องเที่ยวที่พบปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้

ชมพู อิสริยาวัฒน์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับชุมชนท่องเที่ยว” ผลการวิจัยพบว่า ชุมชนท่องเที่ยวบ้านหนองตาไก้ ตำบลหนองกง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับชุมชนท่องเที่ยวบ้านหนองตาไก้ ตำบลหนองกง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ โดยมีหัวข้อ ดังนี้ การทักทาย การขอบคุณและการกล่าวลา และฐานการเรียนรู้เกี่ยวกับการผลิตไหม เป็นต้น โดยชุมชนท่องเที่ยวบ้านหนองตาไก้มีความพึงพอใจต่อคู่มือภาษาอังกฤษสำหรับชุมชนท่องเที่ยว โดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ด้วยค่าเฉลี่ย 4.53

พิกุล สายดวง และชญาณ์นันท์ ปิติกรพวงเพชร (2560) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของกลุ่มอาชีพท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ กรณีศึกษาชุมชนบ้านซะซอม อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี” ผลการวิจัยพบว่า การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักท่องเที่ยวที่เกิดกับกลุ่มอาชีพท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ยังมีปัญหาในหลายด้าน โดยเฉพาะด้านการสื่อสารพบว่าเมื่อกลุ่มอาชีพท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์สื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ แต่นักท่องเที่ยวกลับไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ

ที่กลุ่มอาชีพท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์สื่อสาร ทำให้เกิดความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน นักท่องเที่ยวพูดรัวและเร็วเกินไป ทำให้ฟังยาก จับใจความไม่ได้ โดยนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเสนอแนะว่า ควรมีการจัดทำคู่มืออธิบายคำศัพท์ ประโยคและมีรูปภาพประกอบในกิจกรรมต่างๆ เพื่อใช้ในการอธิบายกิจกรรมที่เกิดขึ้นในชุมชน โดยควรจัดทำเอกสารสำหรับชาวต่างชาติด้วยเพื่อจะได้นำไปศึกษาก่อนทำกิจกรรมร่วมกันกับชุมชน นอกจากนี้ควรมีผู้เชี่ยวชาญเข้ามาให้ความช่วยเหลือในการฝึกฝนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้กับเยาวชนและคนในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้กลุ่มอาชีพท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ ในเขตพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานี ยังต้องการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการพูด เพื่อให้สามารถโต้ตอบ ตอบคำถามให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยมีสาเหตุมาจากขาดทักษะทางภาษาส่วนด้านข้อมูลคำศัพท์ที่ผู้ให้บริการมีความต้องการใช้ในสื่อสารภาษาอังกฤษแยกตามหมวดคำศัพท์ที่ต้องการใช้ในการสื่อสาร พบว่า การให้คำแนะนำเสนอแนะ และหมวดอาหารเป็นประเด็นที่ต้องการนำมาพัฒนาตนเองมากที่สุด

ปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล (2559) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนานวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับผู้ประกอบการร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหารและเครื่องดื่มที่เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี” ผลการวิจัยพบว่า เนื้อหาโดยรวมที่ผู้ประกอบการมีความต้องการคือคำศัพท์และบทสนทนาเฉพาะในการค้าขายที่มีบทแปลและคำอ่านภาษาไทยในรูปของหนังสือเล่มเล็กและซีดี คลอบคลุมหัวข้อเกี่ยวกับการทักทายและการต้อนรับและการสอบถามความต้องการของลูกค้าเป็นต้น ก่อนและหลังการใช้นวัตกรรมสื่อสารภาษาอังกฤษพบว่ามีคะแนนสูงขึ้นในทุกองค์ประกอบของทั้งทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ และผลการประเมินความพึงพอใจจากผู้ประกอบการได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.33 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.73 ซึ่งสามารถสรุปได้ว่านวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นมีความพึงพอใจในระดับดีและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

สมพล สุขเจริญพงษ์, กสมล ชนะสุข, ศานติ ดิฐสถาพรเจริญ และกนกพัชร วงศ์อินทร์อยู่ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีแก่เกษตรกรผู้เพาะเลี้ยงปลาสวยงามในจังหวัดนครปฐมเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” พบว่า เกษตรกรผู้เพาะเลี้ยงปลาสวยงาม จังหวัดนครปฐม ฝึกอบรมการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยี จำนวน 70 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่าหลังการพัฒนาศักยภาพทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศ เกษตรกรผู้เพาะเลี้ยงปลาสวยงามในจังหวัดนครปฐมมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศสูงกว่าก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ธญวรรณ ก้ำคำ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว สำหรับชุมชนกลุ่มธนบุรี กรุงเทพมหานคร” โดยมีตัวแทนประชาชนในชุมชน

ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนกลุ่มธนบุรี กรุงเทพมหานคร ที่จบการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 32 คน เมื่อเข้ารับการอบรมโดยชุดฝึกอบรม ผลการวิจัยพบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีพัฒนาการทักษะทางภาษาอังกฤษดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วราพร พูลเกษ, วนุชชิดา สุภัควนิช และธีติพล วิมุตานนท์ (2555) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์เพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยว: กรณีศึกษาบ้านโคกโก่ง ตำบลกุดหว้า อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์” ผลการวิจัยพบว่า ชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์มีความต้องการให้มีการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่มีบริบทเกี่ยวกับหมู่บ้านโฮมสเตย์ และก่อนการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 โดยหลังการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

อาภัสรา สังขวาสี (2564) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมฐาน (Team-based Learning)” ใช้ระยะเวลาในการทำการทดลอง จำนวน 12 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมเป็นฐาน หลังการทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05

ทวีศักดิ์ จันทร์ประดิษฐ์, ชัยณรงค์ ศรีรักษ์ และอุดมกฤษฎิ์ ศรีนนท์ (2564) สำรวจความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษสำหรับผู้สูงอายุในชุมชนเดิมบางนางบวช และเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมภาษาอังกฤษสำหรับผู้สูงอายุในชุมชน การวิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้สูงอายุในชุมชนเดิมบางนางบวช จำนวน 21 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แบ่งออกเป็น 5 กลุ่มหลัก ได้แก่ กลุ่มผู้นำชุมชน กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มผู้ประกอบการ กลุ่มพ่อค้าแม่ค้า และกลุ่มพระภิกษุ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลประกอบด้วย 1) แบบสอบถาม 2) การสัมภาษณ์เชิงลึก และ 3) การสนทนากลุ่มย่อย วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยสถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร ค้าขาย แม่บ้าน ข้าราชการบำนาญ นักบวช และรับจ้างทั่วไป มีความต้องการในการเข้าร่วมการฝึกอบรมภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ทั้งในและนอกสถานที่ในสถานการณ์จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการฟังและการพูดเกี่ยวกับการทักทาย การแนะนำสินค้าและบริการ การแนะนำสถานที่ การสอบถามและตอบคำถามนักท่องเที่ยวต่างชาติ นอกจากนี้ แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมภาษาอังกฤษควรพัฒนาให้สอดคล้องกับ

ข้อมูลพื้นฐานและความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก โดยเฉพาะในด้านรูปแบบการฝึกอบรม หัวข้อ บทสนทนา เนื้อหา ทักษะที่ต้องการพัฒนา กิจกรรมภาษาอังกฤษ และวิธีการสอน

งานวิจัยต่างประเทศ

Chanpradit (2022) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่พัฒนาขึ้นสำหรับผู้เรียนวัยผู้ใหญ่ในชุมชนเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี โดยใช้ประชากรเป็นผู้เรียนวัยผู้ใหญ่ ซึ่งมีอาชีพที่หลากหลาย ได้แก่ ผู้นำชุมชน แม่บ้าน ผู้ประกอบการ พ่อค้าแม่ค้า และพระสงฆ์ ใช้เทคนิควิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติเชิงพรรณนา เช่น ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมถึงการวิเคราะห์เนื้อหาจากการเก็บข้อมูลด้วยแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน แบบสอบถาม และการสังเกตแบบมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนมีการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ส่วนระดับความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อหลักสูตรอยู่ในระดับพึงพอใจมากในทุกด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถในการสอน ด้านกิจกรรม ด้านสื่อและวิธีการสอน และด้านความรู้และความเข้าใจในบทเรียน นอกจากนี้ การสังเกตแบบมีส่วนร่วมยังแสดงให้เห็นพัฒนาการที่ดีขึ้นของผู้เรียนในการสื่อสารภาษาอังกฤษตั้งแต่ระยะเริ่มต้นจนถึงระยะสุดท้ายของหลักสูตร งานวิจัยนี้เสนอแนะว่าการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนวัยผู้ใหญ่ควรมุ่งเน้นที่ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน โดยมีเป้าหมายในการนำเสนอสถานการณ์ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะภาษาอังกฤษไปประยุกต์ใช้ในอาชีพของตนได้

Chanpradit (2022) ศึกษากระบวนการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับผู้สูงอายุ กรณีศึกษาชุมชนเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี โดยใช้ประชากรเป็นผู้สูงอายุในชุมชนเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งประกอบด้วย พระภิกษุ ผู้นำชุมชน ข้าราชการบำนาญ เกษตรกร และตัวแทนกลุ่มอาชีพ ใช้เทคนิควิเคราะห์แบบผสมผสาน โดยใช้แบบสอบถามวิเคราะห์ความต้องการ การสัมภาษณ์เชิงลึก การสนทนากลุ่มย่อย และการสังเกตแบบมีส่วนร่วม วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยสถิติเชิงพรรณนาและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรอย่างจริงจังและมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเอง โดยกระบวนการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ การวางแผน การวิเคราะห์ การออกแบบและพัฒนา การประเมินร่าง การนำไปใช้ และการประเมินผล ผลการทดสอบพบว่า คะแนนหลังการฝึกอบรมสูงกว่าคะแนนก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญ ในการนำหลักสูตรไปใช้ พบว่าจากผู้เข้าร่วมทั้งหมด 21 คน มีผู้ผ่านการอบรมครบตามกำหนด 15 คน ที่เหลือมีภารกิจจำเป็นทำให้ไม่สามารถเข้าร่วมได้ครบ ผลการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบ (จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน) ก่อนและหลัง

การอบรมพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนอบรมคือ 27.47 (S.D. = 10.01) โดยมีคะแนนสูงสุด 46 คะแนน และต่ำสุด 12 คะแนน ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการอบรมคือ 39.67 (S.D. = 7.63) โดยมีคะแนนสูงสุด 47 คะแนน และต่ำสุด 20 คะแนน จากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม พบว่าผู้เข้าร่วมทุกคนพยายามใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างกันตลอดการอบรม แม้จะต้องมีการใช้ภาษาไทยบ้างเพื่อให้คำอธิบายที่ชัดเจนและป้องกันความเข้าใจผิด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทัศนคติเชิงบวกและความตั้งใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เข้าร่วม แม้จะมีข้อจำกัดด้านอายุ การศึกษา ประสบการณ์ และความจำ

Kaye and Matsan (2018) กล่าวถึง การสื่อสารในกระบวนการเรียนภาษานั้น การพูดย่อมมาก่อนการเขียน นอกจากนั้น การพูดและการฟังยังแตกต่างจากการอ่านและการเขียน การที่จะพูดภาษาต่างประเทศให้ดีขึ้นได้ ควรได้รับการฝึกพูด เพราะการฝึกพูดมากเท่าไหร่ ย่อมส่งผลให้พูดได้ดีมากยิ่งขึ้น งานวิจัยนี้พบว่า ควรเน้นคุณภาพของเนื้อหา (Quality of the Message) พร้อมกับความลื่นไหลของเนื้อหา (Fluency of the Message) และไม่ควรให้ความสำคัญต่อไวยากรณ์ (Grammatical Correctness) และสิ่งที่สำคัญที่สุดในกระบวนการพูดเพื่อสื่อสารนั้น คือการเสียเนื้อหาในบางส่วนเพื่อให้ได้มาซึ่งความลื่นไหลของการถ่ายทอดภาษาที่สมบูรณ์

Richards (2006) ได้ศึกษาเรื่อง การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการลงมือปฏิบัติจริง เน้นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารจริง อีกทั้งผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาในด้านความคล่อง (Fluency) และความถูกต้องของภาษา (Accuracy) และควรสร้างกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ลงมือทำและจะส่งผลให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงกับการนำภาษาไปใช้ได้จริง

Wish (1990) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดหลักสูตรการฝึกทักษะการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาโรงเรียนการจัดการโรงแรม และการท่องเที่ยวที่ Farleigh Dickinson University เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้านการฟังและการพูดในงานอาชีพของมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย โดยมีแบบฝึกเสริมทักษะด้านการฟังและการพูดในงานบริการส่วนหน้าของโรงแรม ซึ่งนำไปใช้ในสถานการณ์จริง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการสื่อสารด้านการฟัง และการพูดสูงกว่าก่อนการทดลอง และสามารถนำภาษาเพื่อการสื่อสารไปใช้ในงานอาชีพด้านการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยวได้ดี

Escola (1980) ได้ศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ของการได้รับการฝึกด้านสมรรถภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนที่เรียนภาษาเยอรมันในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รัฐแมรี่แลนด์” ผลการวิจัยพบว่า ผลการทดสอบการฟังและการพูดของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกมีศักยภาพ

ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยคะแนนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกในการใช้ภาษาในการสื่อสารนั้นมีส่วนทำให้การพัฒนาด้านการฟังและการพูดของนักเรียนดีขึ้น

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศนั้น พบว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นควรมาจากการความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม และต้องเป็นไปในรูปแบบเฉพาะด้านที่ผู้เข้ารับการอบรมต้องการอย่างแท้จริง เพื่อให้เกิดประโยชน์และการนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังจะส่งผลให้เกิดการฝึกฝนที่มีความยั่งยืนของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ผู้วิจัยได้นำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผู้วิจัยใช้กระบวนการวิจัยแบบผสมผสานวิธี (Mixed Method Research) โดยดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ 1) ศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 2) พัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และ 3) ประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนการดำเนินงานออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ประชากรในการวิจัย

การศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากร โดยใช้รูปแบบการวิจัยเป็นแบบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research)

ประชากร คือ ผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแหล่งท่องเที่ยว บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 40 คน ประกอบด้วย เจ้าของร้านขายของที่ระลึก 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 7 คน ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน โดยศึกษาจากประชากรทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และร่างเครื่องมือในงานวิจัย คือ แบบสอบถาม และดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาโดยอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งแบบสอบถามประกอบด้วยข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open Ended Question) และข้อคำถามแบบปลายปิด (Closed-End Questionnaire) ประกอบด้วย 5 ส่วน มีรายละเอียด ดังนี้

ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล ออกโดยมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ซึ่งมีการชี้แจงวัตถุประสงค์ในการทดสอบและรายละเอียดต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามเกิดความน่าเชื่อถือ และรู้สึกว่าตนเองได้รับเกียรติในการให้ข้อมูล และทำการตอบแบบสอบถามดังกล่าว รวมทั้งเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในงานวิจัยวิจัยที่ออกโดยคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทของธุรกิจ ระดับการปฏิบัติงาน ระยะเวลาการทำงานในพื้นที่ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ส่วนที่ 3 ข้อมูลการใช้ภาษาอังกฤษพื้นฐานเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง มีตัวแปรได้แก่ 3.1) การทักทาย (Greeting and Saying Goodbye) 3.2) การแนะนำทิศทาง (Giving Direction) 3.3) แหล่งท่องเที่ยว (Tourist Destination) และ 3.4) อธิบายหลักเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy)

ส่วนที่ 4 ข้อมูลการใช้ภาษาอังกฤษเนื้อหาเฉพาะเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง มีตัวแปร ได้แก่ 4.1) ภาษาอังกฤษในร้านของที่ระลึก (Souvenirs) 4.2) ภาษาอังกฤษในร้านอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverages) และ 4.3) ภาษาอังกฤษในร้านค้าชุมชน (Community Shops) โดยการข้อมูลการใช้ภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาอังกฤษเนื้อหาเฉพาะ

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. การทดสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Test)

การทดสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามของการวิจัยนี้ กำหนดผู้เชี่ยวชาญในการทดสอบความเที่ยงตรง จำนวน 3 คน โดยใช้วิธีคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence) หรือค่า IOC (บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร, 2555) โดยกระบวนการ ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยนำร่างแบบสอบถามที่สร้างเสร็จพร้อมกับโครงร่างงานวิจัยให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและทำการแก้ไขตามข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็น

ที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย และพิจารณาความสอดคล้องสามารถวัดได้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยให้คะแนนตามระดับความหมาย ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัดหรือไม่

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

หลังจากนั้นนำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทุกคนที่ประเมินมากรอกลงในแบบวิเคราะห์ความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์เพื่อหาค่าเฉลี่ย สำหรับข้อคำถามแต่ละข้อใช้สูตรดังนี้

$$\text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับวัตถุประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกข้อคำถาม ดังนี้

1) หากข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 - 1.0 คัดเลือกไว้ใช้ได้

2) หากข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาปรับปรุงหรือตัดทิ้ง

1.2 ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและทำการแก้ไขตามข้อเสนอแนะ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Objective Congruence: IOC) ตั้งแต่ 0.67 – 1.00

2. การทดสอบความเที่ยง (Reliability Test)

แบบสอบถามนี้มีการทดสอบความเที่ยง (Reliability Test) โดยนำไปทดสอบกับผู้ที่มีคุณลักษณะของประชากรที่เหมือนกับคุณลักษณะประชากรที่ใช้ในงานวิจัย โดยรวบรวมจากเครื่องมือเดิม กลุ่มตัวอย่างเดิมและสภาพพื้นที่ที่มีความใกล้เคียงกับพื้นที่วิจัย (บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร, 2555) ในที่นี้กำหนดให้เป็นผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว หมู่บ้านผาบ่อง ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 30 คน วิเคราะห์ค่าความสอดคล้องภายใน โดยแบบสอบถามนี้มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's Alpha) มีค่าความเชื่อมั่น 0.97

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยนี้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับประชากร คือ ผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแหล่งท่องเที่ยว บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 40 คน ประกอบด้วย เจ้าของร้านขายของที่ระลึก 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 7 คน ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน โดยศึกษาจากประชากรทั้งหมด โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ถึงผู้ใหญ่บ้านและประธานกลุ่มผู้ประกอบการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

2. นัดหมายผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแหล่งท่องเที่ยว บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนจำนวน 40 คน ประกอบด้วย เจ้าของร้านขายของที่ระลึก 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 7 คน ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) กำหนดเกณฑ์การคัดเลือก คือ ดำเนินธุรกิจในพื้นที่ไม่น้อยกว่า 2 ปี และยินดีให้ความร่วมมือกับผู้วิจัย

3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนเดือนเมษายน – สิงหาคม พ.ศ. 2567 โดยใช้เครื่องมือวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ได้แก่

ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล

หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลที่ออกโดยมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่โดยในแบบสอบถามจะมีการชี้แจงวัตถุประสงค์ในการทดสอบและรายละเอียดต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามเกิดความน่าเชื่อถือ และรู้สึกว่าตนเองได้รับเกียรติในการให้ข้อมูล และทำการตอบแบบสอบถามดังกล่าว รวมทั้งเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในงานวิจัยวิจัยที่ออกโดยคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทการดำเนินธุรกิจ ระดับการทำงานในธุรกิจ ระยะเวลาการทำงานในพื้นที่ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยมีระดับการวัดดังนี้

1. เพศ ระดับการวัดตัวแปรแบบสเกลนามกำหนด (Nominal Scales)
2. อายุ ระดับการวัดตัวแปรแบบสเกลอันดับ (Ordinal Scales)
3. ระดับการศึกษา ระดับการวัดตัวแปรแบบสเกลอันดับ (Ordinal Scales)

4. ประเภทการดำเนินธุรกิจ ระดับการวัดตัวแปรแบบสเกลนามกำหนด (Nominal Scales)

5. ระดับการทำงานในธุรกิจ ระดับการวัดตัวแปรแบบสเกลนามกำหนด (Nominal Scales)

6. ระยะเวลาการทำงานในพื้นที่ ระดับการวัดตัวแปรแบบสเกลอันดับ (Ordinal Scales)

7. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระดับการวัดตัวแปรแบบสเกลนามกำหนด (Nominal Scales)

ส่วนที่ 3 ข้อมูลความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้แก่ 3.1) การทักทาย (Greeting and Saying Goodbye) 3.2) การแนะนำทิศทาง (Giving Direction) 3.3) การแนะนำแหล่งท่องเที่ยว (Tourist Destination) 3.4) การแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy) 3.5) การแนะนำร้านขายของที่ระลึก (Souvenir) 3.6) การแนะนำอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverages) และ 3.7) การแนะนำร้านค้าชุมชน 3)

ส่วนที่ 4 ข้อมูลความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนจำนวน ได้แก่ 4.1) การทักทาย 4.2) การแนะนำทิศทาง และ 4.3) การแนะนำแหล่งท่องเที่ยว 4.4) การแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียง 4.5) การแนะนำร้านขายของที่ระลึก 4.66) การแนะนำอาหารและเครื่องดื่ม และ 4.7) การแนะนำร้านค้าชุมชน มีระดับการวัดแบบสเกลอัตราส่วน (Ratio Scale) 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง ระดับศักยภาพมากที่สุด

4 หมายถึง ระดับศักยภาพมาก

3 หมายถึง ระดับศักยภาพปานกลาง

2 หมายถึง ระดับศักยภาพน้อย

1 หมายถึง ระดับศักยภาพน้อยที่สุด

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

4. ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลจำนวน 1 ครั้ง โดยใช้ระยะเวลาประมาณ 30 นาที

5. ดำเนินการตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ต่อไปหากข้อใดยังไม่ครบถ้วนผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) หรือสถิติเชิงบรรยาย โดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 2 การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

วัตถุประสงค์นี้ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และ ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

1. ประชากรในการวิจัย

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากตอนที่ 1 นำมาจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ร่วมกับนักวิชาการระดับอุดมศึกษาด้านการศึกษา ด้านการท่องเที่ยว และด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 9 คน และตัวแทนผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประกอบด้วย เจ้าของร้านขายของที่ระลึก เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม และผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 5 คน รวมจำนวน 14 คน เพื่อร่วมกันจัดทำคู่มือ และตรวจประเมินคุณภาพด้านความถูกต้องและเหมาะสมที่มีองค์ประกอบ ดังนี้ 1) วัตถุประสงค์คู่มือ 2) ขอบเขตของเนื้อหา 3) กระบวนการและกิจกรรมการใช้คู่มือ 4) สื่อที่ใช้ประกอบกิจกรรม และ 5) เกณฑ์การประเมินผล

2. เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

2.1 คู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และร่างเครื่องมือในงานวิจัย คือ คู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และให้อาจารย์ที่ปรึกษาดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและทำการแก้ไขตามข้อเสนอแนะ หลังจากนั้นจึงได้นำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนไปทดสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Test) โดย นำคู่มือฯ ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและทำการแก้ไขตามข้อเสนอแนะ และนำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนเพื่อเก็บข้อมูลต่อไป

2.2 คู่มือการใช้ภาษาอังกฤษการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และร่างเครื่องมือในงานวิจัย คือ แบบประเมินคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาโดยอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งแบบสอบถามประกอบด้วย ข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open Ended Question) ที่ประกอบด้วย 5 ส่วน คือ 1) หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล 2) ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม 3) ข้อมูลการประเมินความถูกต้องของเนื้อหาคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง 4) ข้อมูลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง และ 5) ข้อเสนอแนะ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยนี้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยเก็บเองทั้งหมดโดยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดให้เป็นอาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัยด้านการศึกษา ด้านการท่องเที่ยว และด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 9 คน และตัวแทนผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 14 คน ประกอบด้วย เจ้าของร้านขายของที่ระลึก เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม และผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 5 คน

4. การตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยใช้การวิเคราะห์โดยการจำแนกชนิดข้อมูล คือ การจำแนกข้อมูลเป็นชนิด (Typologies) ทั้งการวิเคราะห์คำหลัก (Domain Analysis) โดยประเมินความถูกต้องของเนื้อหาคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงในหัวข้อ ความทันสมัยของเนื้อหา ความครอบคลุมของเนื้อหา ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียน ความสอดคล้องของสื่อ ความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล และประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ในหัวข้อ การจัดรูปเล่ม ความเหมาะสมกับผู้ใช้งาน การจัดลำดับเนื้อหา ความถูกต้องในการใช้ภาษา หลังจากนั้นจำแนกจัดกลุ่มคำภายใต้ และการวิเคราะห์สารระบบ (Taxonomy Analysis) ซึ่งจะวิเคราะห์จำแนกสารระบบจะมุ่งเน้นแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ ระหว่างกลุ่มคำย่อย ๆ ด้วยกันเองและคำหลักในภาพรวมทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง

1. ประชากรในการวิจัย

การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประชากรในการศึกษา คือ ผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 40 คน ประกอบด้วย เจ้าของร้านขายของที่ระลึก จำนวน 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 7 คน ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน โดยศึกษาจากประชากรทั้งหมด

2. เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

การวิจัยในขั้นตอนนี้เป็นการจัดอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษโดยใช้คู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และร่างแบบสอบถามเพื่อประเมินความพึงพอใจในการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมือง

แม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาโดยอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งแบบสอบถามประกอบด้วย ข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open Ended Question) และข้อคำถามแบบปลายปิด (Closed-End Questionnaire) ที่ประกอบด้วย 5 ส่วนคือ 1) หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล 2) ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม 3) ข้อมูลความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 4) ข้อมูลการประเมินความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และ 5) ข้อเสนอแนะ

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

3.1 การทดสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Test)

การทดสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามของการวิจัยนี้ กำหนดผู้เชี่ยวชาญในการทดสอบความเที่ยงตรง จำนวน 3 คน โดยใช้วิธีคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence) หรือค่า IOC (บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร, 2555) โดยกระบวนการดังนี้

1) ผู้วิจัยนำร่างแบบประเมินที่สร้างเสร็จพร้อมกับโครงร่างงานวิจัยให้กับผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและทำการแก้ไขตามข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย และพิจารณาความสอดคล้องสามารถวัดได้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยให้คะแนนตามระดับความหมาย ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัดหรือไม่

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

หลังจากนั้นนำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทุกคนที่ประเมินมากรอกลงในแบบวิเคราะห์ความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์เพื่อหาค่าเฉลี่ย สำหรับข้อคำถามแต่ละข้อใช้สูตรดังนี้

$$\text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับวัตถุประสงค์

R แทน ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกข้อคำถาม ดังนี้

1. หากข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 - 1.0 คัดเลือกไว้ใช้ได้

2. หากข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาปรับปรุงหรือตัดทิ้ง

2. ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและทำการแก้ไขตามข้อเสนอแนะ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Objective Congruence: IOC) ตั้งแต่ 0.67 – 1.00

3.2 การทดสอบความเที่ยง (Reliability Test)

แบบสอบถามนี้มีการทดสอบความเที่ยง (Reliability Test) โดยนำไปทดสอบกับผู้ที่มีคุณลักษณะของประชากรที่เหมือนกับคุณลักษณะประชากรที่ใช้ในงานวิจัย โดยรวบรวมจากเครื่องมือเดิม กลุ่มตัวอย่างเดิมและสภาพพื้นที่ที่มีความใกล้เคียงกับพื้นที่วิจัย (บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร, 2555) ในที่นี้กำหนดให้เป็นผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว หมู่บ้านผาบ่อง ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 30 คน วิเคราะห์ค่าความสอดคล้องภายใน โดยแบบสอบถามนี้มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's Alpha) มีค่าความเชื่อมั่น 0.97

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัย กำหนดแผน และปฏิทินการจัดกิจกรรมอบรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยการจัดกิจกรรมเป็นการฝึกปฏิบัติใช้ทักษะภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ระยะเวลาในจัดกิจกรรม จำนวน 50 ชั่วโมง ในช่วงระหว่างเดือนเมษายน พ.ศ. 2567 – สิงหาคม พ.ศ. 2567 ดังนี้

1.1) เดือนเมษายน พ.ศ. 2567 จัดกิจกรรมอบรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยมีเนื้อหา คือ การใช้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ดังนี้ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแนะนำแหล่งท่องเที่ยว และ การใช้ภาษาอังกฤษอธิบายหลักเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 10 ชั่วโมง สำหรับผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 40 คน ประกอบด้วย เจ้าของร้านขายของที่ระลึก จำนวน 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 7 คน ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน

ในวันอาทิตย์ที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 16.00 น. จำนวน 3 ชั่วโมง วันอาทิตย์ที่ 21 เมษายน พ.ศ. 2567จำนวน 3 ชั่วโมง เวลา 13.00 – 16.00 น. และ วันอาทิตย์ที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2567 จำนวน 4 ชั่วโมง เวลา 13.00 – 17.00 น.

1.2) เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2567 จัดกิจกรรมอบรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยมีเนื้อหา คือ การใช้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ดังนี้ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแนะนำแหล่งท่องเที่ยว และ การใช้ภาษาอังกฤษอธิบายหลักเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 10 ชั่วโมง สำหรับผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 40 คน ประกอบด้วย เจ้าของร้านขายของที่ระลึก จำนวน 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 7 คน ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน ในวันเสาร์ที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 16.00 น. จำนวน 3 ชั่วโมง วันเสาร์ที่ 11 พฤษภาคม พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 16.00 น. จำนวน 3 ชั่วโมง และ วันเสาร์ที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 17.00 น. จำนวน 4 ชั่วโมง

1.3) เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2567 จัดกิจกรรมอบรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยมีเนื้อหา คือ การใช้ภาษาอังกฤษในร้านของที่ระลึก จำนวน 10 ชั่วโมง สำหรับเจ้าของร้านขายของที่ระลึก จำนวน 22 คน จำนวน 10 ชั่วโมง ดังนี้ วันเสาร์ที่ 8 มิถุนายน พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 16.00 น. จำนวน 3 ชั่วโมง วันเสาร์ที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 16.00 น. จำนวน 3 ชั่วโมง และวันเสาร์ที่ 22 มิถุนายน พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 17.00 น. จำนวน 4 ชั่วโมง

1.4) เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2567 จัดกิจกรรมอบรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยมีเนื้อหา คือ การใช้ภาษาอังกฤษในร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 10 ชั่วโมง สำหรับเจ้าของร้านร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 12 คน จำนวน 10 ชั่วโมง ดังนี้ วันเสาร์ที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 16.00 น. จำนวน 3 ชั่วโมง วันเสาร์ที่ 13 กรกฎาคม พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 16.00 น. จำนวน 3 ชั่วโมง และ วันเสาร์ที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 17.00 น. จำนวน 4 ชั่วโมง

1.5) เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2567 จัดกิจกรรมอบรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง

บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยมีเนื้อหา คือ การใช้ภาษาอังกฤษในร้านค้าชุมชน จำนวน 10 ชั่วโมง สำหรับผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 6 คน จำนวน 10 ชั่วโมง ดังนี้ วันเสาร์ที่ 10 สิงหาคม พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 16.00 น. จำนวน 3 ชั่วโมง วันเสาร์ที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 16.00 น. จำนวน 3 ชั่วโมง และ วันเสาร์ที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2567 เวลา 13.00 – 17.00 น. จำนวน 4 ชั่วโมง

2) ผู้วิจัยติดตามการเข้าร่วมกิจกรรมอบรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนโดยประชากรต้องผ่านเกณฑ์การเข้าร่วมอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

3) ผู้วิจัยติดตามประเมินความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) หรือสถิติเชิงบรรยาย โดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 3 การประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ประชากรในการวิจัย

การประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประชากร คือ ผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 40 คน ประกอบด้วย เจ้าของร้านขายของที่ระลึก จำนวน 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 7 คน ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน โดยศึกษาจากประชากรทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ แบบทดสอบของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 80 ข้อ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบเนื้อหาพื้นฐาน (English Fundamental Content) จำนวน 40 ข้อ ประกอบด้วย การทักทาย (Greeting and Saying Goodbye) การแนะนำทิศทาง (Giving Direction) แหล่งท่องเที่ยว (Tourist Destination) และ อธิบายหลักเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy)

2. แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ (English for Specific Content) ร้านของที่ระลึก (Souvenirs) จำนวน 40 ข้อ

3. แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ (English for Specific Content) อาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverages) จำนวน 40 ข้อ

4. แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ (English for Specific Content) ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน (Community Shops) จำนวน 40 ข้อ

แบบทดสอบมี 4 ตัวเลือก ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ตัวถูก (Correct Alternative) และตัวลวง (Distracter) โดยประเภทของแบบทดสอบแบบเลือกตอบแบบกำหนดสถานการณ์ (Situation Test) ในลักษณะของรูปภาพ หรือข้อความที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องแล้วจึงกำหนดข้อคำถามและตัวเลือกที่สอดคล้องกับรูปภาพ หรือข้อความที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่อง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. การทดสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Test)

การทดสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบของการวิจัยนี้ กำหนดผู้เชี่ยวชาญในการทดสอบความเที่ยงตรง จำนวน 3 คน โดยใช้วิธีคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence) หรือค่า IOC (บุญใจ ศรีสถิตย์นรากูร, 2555) โดยกระบวนการ ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยนำร่างแบบทดสอบที่สร้างเสร็จพร้อมกับโครงร่างงานวิจัยให้กับผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและทำการแก้ไขตามข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย และพิจารณาความสอดคล้องสามารถวัดได้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยให้คะแนนตามระดับความหมาย ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัดหรือไม่

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

หลังจากนั้นนำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทุกคนที่ประเมินมากรอกลงในแบบวิเคราะห์ความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์เพื่อหาค่าเฉลี่ย สำหรับข้อคำถามแต่ละข้อใช้สูตรดังนี้

$$\text{IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับวัตถุประสงค์

R แทน ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกข้อคำถาม ดังนี้

1. หากข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 - 1.0 คัดเลือกไว้ใช้ได้

2. หากข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาปรับปรุงหรือตัดทิ้ง

2. ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและทำการแก้ไขตามข้อเสนอแนะ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Objective Congruence: IOC) ตั้งแต่ 0.67 – 1.00

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัย กำหนดช่วงวัน และเวลาในการทำแบบทดสอบ และแจ้งไปยังผู้นำชุมชนในการทำแบบทดสอบของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยการทดสอบใช้เวลา 3 ชั่วโมง ในวันที่ 6 เดือนกันยายน พ.ศ. 2567

2. ในกรณีที่ประชากรไม่สามารถเข้าทดสอบในวันดังกล่าวได้ ผู้วิจัยจะทำการนัดหมายจัดการทดสอบในวันถัดไป ซึ่งอยู่ในช่วงเดือนกันยายน พ.ศ. 2567

การตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) หรือสถิติเชิงบรรยาย โดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อวิเคราะห์ผลระหว่างก่อนพัฒนาศักยภาพกับหลังพัฒนาศักยภาพ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 2) พัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และ 3) ประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน การนำเสนอผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตอนที่ 3 ผลการประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน เก็บข้อมูลด้วยแบบประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

คุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	จำนวน (n=40)	ร้อยละ
	เพศ		
1	ชาย	4	10.00
2	หญิง	36	90.00
	อายุ		
1	21 - 30 ปี	9	22.50
2	31 - 40 ปี	10	25.00
3	41 - 50 ปี	12	30.00
4	51 - 60 ปี	5	12.50
5	61 ปีขึ้นไป	4	10.00
	ธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้อง		
1	ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว	9	22.50
2	ร้านขายของที่ระลึก	20	50.00
3	ร้านอาหารและเครื่องดื่ม	7	17.50
4	ร้านค้าชุมชน	4	10.00
	ระดับการปฏิบัติงานในธุรกิจ		
1	เจ้าของธุรกิจ	35	87.5
2	พนักงานระดับปฏิบัติการ	5	12.5

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ที่	รายการ	จำนวน n=40	ร้อยละ
	ระยะเวลาทำงานในพื้นที่		
1	1 – 3 ปี	3	7.5
2	4 – 5 ปี	1	2.5
3	6 ปี ขึ้นไป	36	90.0
	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
1	ต่ำกว่า 5,000 บาท	20	50.0
2	5,001 – 7,000 บาท	8	20.0
3	7,001 – 9,000 บาท	5	12.5
4	9,001 บาท ขึ้นไป	7	17.5

จากตารางที่ 4.1 ผลจำนวนและร้อยละข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคล พบว่า ด้านเพศส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมาคืออายุ 31-40 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 ประกอบธุรกิจร้านขายของที่ระลึก จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมา คือ ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 โดยเป็นเจ้าของธุรกิจ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50 มีระยะเวลาทำงาน 6 ปีขึ้นไป จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 รองลงมาคือ 1-3 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50 และ 4-5 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 ตามลำดับ และมีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมา คือ 5,001-7,000 บาท จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 41-50 ปี ประกอบธุรกิจร้านขายของที่ระลึก มีสถานะเป็นเจ้าของธุรกิจ มีประสบการณ์การทำงานในพื้นที่ 6 ปีขึ้นไป และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท

ผลการศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตารางที่ 4.2 ระดับความสามารถด้านการทักทายของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	ฟังการทักทาย	2.55	1.40	น้อย
2	พูดทักทาย	2.55	1.48	น้อย
3	แนะนำตนเอง	2.65	1.56	ปานกลาง
4	แนะนำผู้อื่น	2.45	1.45	น้อย
5	กล่าวประโยคอำลา	2.63	1.56	ปานกลาง
รวม		**2.57**	**1.44**	**น้อย**

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ความสามารถด้านการทักทายภาพรวมอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.57, σ = 1.44) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การแนะนำตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง (μ= 2.65, σ = 1.56) และ การกล่าวประโยคอำลา อยู่ในระดับปานกลาง (μ= 2.63, σ = 1.56) การฟังการทักทาย อยู่ในระดับน้อย (μ= 2.55, σ = 1.40) การพูดทักทาย อยู่ในระดับน้อย (μ= 2.55, σ = 1.48) และการแนะนำผู้อื่น อยู่ในระดับน้อย (μ= 2.45, σ = 1.45)

ตารางที่ 4.3 ระดับความสามารถด้านการแนะนำทิศทางของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	บอกสถานที่ตั้ง	2.05	1.38	น้อย
2	บอกทิศทาง	2.05	1.38	น้อย
3	บอกจุดสังเกตใกล้เคียง	2.10	1.41	น้อย

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
4	บอกข้อควรระวังในการเดินทาง	2.10	1.45	น้อย
5	แนะนำยานพาหนะในการเดินทาง	2.15	1.37	น้อย
รวม		**2.09**	**1.36**	**น้อย**

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ความสามารถด้านการแนะนำทิศทางภาพรวมอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.09, σ = 1.36) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การแนะนำยานพาหนะในการเดินทางอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.15, σ = 1.37) การบอกจุดสังเกตใกล้เคียงอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.10, σ = 1.41) การบอกข้อควรระวังในการเดินทางอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.10, σ = 1.45) การบอกสถานที่ตั้งอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.05, σ = 1.38) และการบอกทิศทางอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.05, σ = 1.38)

ตารางที่ 4.4 ระดับความสามารถด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	อธิบายลักษณะผู้คนในชุมชน	2.20	1.36	น้อย
2	อธิบายลักษณะเด่นทางสภาพพื้นที่ของสถานที่ท่องเที่ยว	2.08	1.31	น้อย
3	อธิบายลักษณะเด่นทางประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยว	1.98	1.31	น้อย
4	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว	2.13	1.30	น้อย
5	บอกแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	2.15	1.33	น้อย
รวม		**2.11**	**1.29**	**น้อย**

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ความสามารถด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวภาพรวมอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.11, σ = 1.29) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การอธิบายลักษณะผู้คนในชุมชนอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.20, σ = 1.36) การบอกแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.15, σ = 1.33) การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.13, σ = 1.30) การอธิบายลักษณะเด่นทางสภาพพื้นที่ของสถานที่ท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย (μ= 2.08, σ = 1.31) และการอธิบายลักษณะเด่นทางประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย (μ= 1.98, σ = 1.31)

ตารางที่ 4.5 ระดับความสามารถด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	อธิบายเป้าหมายของหลักเศรษฐกิจพอเพียง	1.88	1.26	น้อย
2	อธิบายหลัก 3 ห่วง 2 เงื่อนไข	1.85	1.23	น้อย
3	อธิบายการนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน	1.88	1.16	น้อย
4	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักเศรษฐกิจพอเพียง	1.90	1.26	น้อย
5	ให้ข้อแนะนำการใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียง	1.78	1.17	น้อย
รวม		**1.86**	**1.18**	**น้อย**

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ความสามารถด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงภาพรวมอยู่ในระดับน้อย (μ= 1.86, σ = 1.18) เมื่อพิจารณาเป็นรายการ พบว่า การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับน้อย (μ= 1.90, σ = 1.26) การอธิบายเป้าหมายของหลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับน้อย (μ= 1.88, σ = 1.26) การอธิบายการนำมาใช้ในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับน้อย (μ= 1.88, σ = 1.16) การอธิบายหลัก 3 ห่วง 2 เงื่อนไขอยู่ในระดับน้อย (μ= 1.85, σ = 1.23) และการให้ข้อแนะนำการใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับน้อย (μ= 1.78, σ = 1.17)

ตารางที่ 4.6 ระดับความสามารถด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	อธิบายลักษณะของที่ระลึก	2.85	1.44	ปานกลาง
2	แนะนำการใช้ของที่ระลึก	2.93	1.49	ปานกลาง
3	บอกราคาของที่ระลึก	3.55	1.43	มาก
4	โน้มน้าวใจเมื่อลูกค้าต่อรองของที่ระลึก	2.90	1.52	ปานกลาง
5	จัดการข้อเรียกร้องอื่น ๆ	2.58	1.48	น้อย
รวม		**2.96**	**1.29**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ความสามารถด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 2.96, σ = 1.29) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การบอกราคาของที่ระลึกอยู่ในระดับมาก (μ = 3.55, σ = 1.43) การแนะนำการใช้ของที่ระลึกอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 2.93, σ = 1.49) การโน้มน้าวใจเมื่อลูกค้าต่อรองของที่ระลึกอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 2.90, σ = 1.52) การอธิบายลักษณะของที่ระลึกอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 2.85, σ = 1.44) และการจัดการข้อเรียกร้องอื่น ๆ อยู่ในระดับน้อย (μ = 2.58, σ = 1.48)

ตารางที่ 4.7 ระดับความสามารถด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	อธิบายลักษณะอาหารและเครื่องดื่ม	2.53	1.47	น้อย
2	แนะนำอาหารและเครื่องดื่ม	2.50	1.41	น้อย
3	บอกราคาอาหารและเครื่องดื่ม	3.08	1.47	ปานกลาง
4	อธิบายวิธีรับประทานอาหารและเครื่องดื่ม	2.58	1.41	น้อย
5	แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการใช้บริการอาหารและเครื่องดื่ม	2.53	1.38	น้อย
รวม		**2.64**	**1.33**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ความสามารถด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 2.64, σ = 1.33) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การบอกราคาอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 3.08, σ = 1.47) การอธิบายวิธีรับประทานอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.58, σ = 1.41) การอธิบายลักษณะอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.53, σ = 1.47) การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการใช้บริการอาหารและเครื่องดื่ม (μ = 2.53, σ = 1.38) และการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.50, σ = 1.41)

ตารางที่ 4.8 ระดับความสามารถด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	อธิบายลักษณะของสินค้าในร้านค้าชุมชน	2.38	1.37	น้อย
2	แนะนำการใช้สินค้าในร้านค้าชุมชน	2.45	1.40	น้อย
3	บอกราคาของสินค้าในร้านค้าชุมชน	2.80	1.51	ปานกลาง
4	โน้มน้าวใจเมื่อลูกค้าต่อรองราคาสินค้าในชุมชน	2.40	1.37	น้อย
5	จัดการข้อเรียกร้องอื่น ๆ ในร้านค้าชุมชน	2.38	1.43	น้อย
รวม		**2.48**	**1.42**	**น้อย**

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ความสามารถด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนภาพรวมอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.48, σ = 1.42) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การบอกราคาของสินค้าในร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 2.80, σ = 1.51) การแนะนำการใช้สินค้าในร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.45, σ = 1.40) การโน้มน้าวใจเมื่อลูกค้าต่อรองราคาสินค้าในชุมชนอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.40, σ = 1.37) การจัดการข้อเรียกร้องอื่น ๆ ในร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.38, σ = 1.43) และการอธิบายลักษณะของสินค้าในร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.38, σ = 1.37)

ตารางที่ 4.9 ระดับความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	ความสามารถด้านการทักทาย	2.57	1.44	น้อย
2	ความสามารถด้านการแนะนำทิศทาง	2.09	1.36	น้อย
3	ความสามารถด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว	2.11	1.29	น้อย
4	ความสามารถด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียง	1.86	1.18	น้อย
5	ความสามารถด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึก	2.96	1.29	ปานกลาง
6	ความสามารถด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่ม	2.64	1.33	ปานกลาง
7	ความสามารถด้านการแนะนำร้านค้าชุมชน	2.48	1.35	น้อย
รวม		**2.39**	**1.32**	**น้อย**

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ภาพรวมอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.39, σ = 1.32) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า ความสามารถด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 2.96, σ = 1.29) ความสามารถด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 2.64, σ = 1.33) ความสามารถด้านการทักทายอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.57, σ = 1.44) ความสามารถด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.48, σ = 1.35) ความสามารถด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.11, σ = 1.29) ความสามารถด้านการแนะนำทิศทางอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.09, σ = 1.36) และความสามารถด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับน้อย (μ = 1.86, σ = 1.18)

ผลการศึกษาความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตารางที่ 4.10 ระดับความต้องการด้านการทักทายของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	ฟังการทักทาย	4.35	1.00	มากที่สุด
2	พูดทักทาย	4.33	1.07	มากที่สุด
3	แนะนำตนเอง	4.25	1.06	มากที่สุด
4	แนะนำผู้อื่น	4.30	1.07	มากที่สุด
5	กล่าวประโยคอำลา	4.08	1.23	มาก
รวม		**4.26**	**1.02**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ความต้องการด้านการทักทายภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.26, σ = 1.02) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การฟังการทักทายอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.35, σ = 1.00) การพูดทักทายอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.33, σ = 1.07) การแนะนำผู้อื่นอยู่ในระดับ

มากที่สุด (μ = 4.30, σ = 1.07) การแนะนำตนเองอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.25, σ = 1.06) และการกล่าวประโยคอำลาอยู่ในระดับมาก (μ = 4.08, σ = 1.23)

ตารางที่ 4.11 ระดับความต้องการด้านการแนะนำทิศทางของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	บอกสถานที่ตั้ง	4.28	0.88	มากที่สุด
2	บอกทิศทาง	4.40	0.81	มากที่สุด
3	บอกจุดสังเกตใกล้เคียง	4.23	1.00	มากที่สุด
4	บอกข้อควรระวังในการเดินทาง	4.35	0.89	มากที่สุด
5	แนะนำยานพาหนะในการเดินทาง	4.28	0.99	มากที่สุด
รวม		**4.31**	**0.85**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ความต้องการด้านการแนะนำทิศทางภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.31, σ = 0.85) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การบอกทิศทางอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.40, σ = 0.81) การบอกข้อควรระวังในการเดินทางอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.35, σ = 0.89) การบอกสถานที่ตั้งอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.28, σ = 0.88) การแนะนำยานพาหนะในการเดินทางอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.28, σ = 0.99) และการบอกจุดสังเกตใกล้เคียงอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.23, σ = 1.00)

ตารางที่ 4.12 ระดับความต้องการด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	อธิบายลักษณะผู้คนในชุมชน	4.20	0.82	มาก
2	อธิบายลักษณะเด่นทางสภาพพื้นที่ของสถานที่ท่องเที่ยว	4.30	0.85	มากที่สุด
3	อธิบายลักษณะเด่นทางประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยว	4.33	0.69	มากที่สุด

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
4	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว	4.23	0.83	มากที่สุด
5	บอกแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง	4.33	0.73	มากที่สุด
รวม		**4.27**	**0.70**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ความต้องการด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.27, \sigma = 0.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การอธิบายลักษณะเด่นทางประวัติศาสตร์ของสถานที่ท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.33, \sigma = 0.69$) การบอกแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.33, \sigma = 0.73$) การอธิบายลักษณะเด่นทางสภาพพื้นที่ของสถานที่ท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.30, \sigma = 0.85$) การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.23, \sigma = 0.83$) และการอธิบายลักษณะผู้คนในชุมชนอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.20, \sigma = 0.82$)

ตารางที่ 4.13 ระดับความต้องการด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	อธิบายเป้าหมายของหลักเศรษฐกิจพอเพียง	4.33	0.76	มากที่สุด
2	อธิบายหลัก 3 ห่วง 2 เงื่อนไข	4.15	0.89	มาก
3	อธิบายการนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน	4.35	0.77	มากที่สุด
4	แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักเศรษฐกิจพอเพียง	4.30	0.76	มากที่สุด
5	ให้ข้อแนะนำการใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียง	4.18	0.84	มาก
รวม		**4.26**	**0.73**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ความต้องการด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.26, \sigma = 0.73$) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การอธิบายการนำมาใช้ในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.35, \sigma = 0.77$) การอธิบายเป้าหมายของ

หลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.33, σ = 0.76) การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.30, σ = 0.76) การให้ข้อแนะนำการใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับมาก (μ = 4.18, σ = 0.84) และการอธิบายหลัก 3 ห่วง 2 เงื่อนไขอยู่ในระดับมาก (μ = 4.15, σ = 0.89)

ตารางที่ 4.14 ระดับความต้องการด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	อธิบายลักษณะของที่ระลึก	4.45	0.78	มากที่สุด
2	แนะนำการใช้ของที่ระลึก	4.45	0.75	มากที่สุด
3	บอกราคาของที่ระลึก	4.43	0.84	มากที่สุด
4	โน้มน้าวใจเมื่อลูกค้าต่อรองของที่ระลึก	4.35	0.92	มากที่สุด
5	จัดการข้อเรียกร้องอื่น ๆ	4.25	0.98	มากที่สุด
รวม		**4.39**	**0.78**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ความต้องการด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.39, σ = 0.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การอธิบายลักษณะของที่ระลึก อยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.45, σ = 0.78) การแนะนำการใช้ของที่ระลึกอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.15, σ = 0.89) การบอกราคาของที่ระลึกอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.45, σ = 0.75) การโน้มน้าวใจเมื่อลูกค้าต่อรองของที่ระลึกอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.35, σ = 0.92) และการจัดการข้อเรียกร้องอื่น ๆ อยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.25, σ = 0. 98)

ตารางที่ 4.15 ระดับความต้องการด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	อธิบายลักษณะอาหารและเครื่องดื่ม	4.15	1.03	มาก
2	แนะนำอาหารและเครื่องดื่ม	4.28	0.96	มากที่สุด
3	บอกราคาอาหารและเครื่องดื่ม	4.43	0.78	มากที่สุด
4	อธิบายวิธีรับประทานอาหารและเครื่องดื่ม	4.33	0.97	มากที่สุด
5	แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการใช้บริการอาหารและเครื่องดื่ม	4.38	0.93	มากที่สุด
รวม		**4.31**	**0.87**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ความต้องการด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.31, σ = 0.87) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การบอกราคาอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.43, σ = 0.78) การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการใช้บริการอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.38, σ = 0.93) การอธิบายวิธีรับประทานอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.33, σ = 0.97) การแนะนำอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.28, σ = 0.96) และการอธิบายลักษณะอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับมาก (μ = 4.15, σ = 1.03)

ตารางที่ 4.16 ระดับความต้องการด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	อธิบายลักษณะของสินค้าในร้านค้าชุมชน	4.50	0.85	มากที่สุด
2	แนะนำการใช้สินค้าในร้านค้าชุมชน	4.45	0.85	มากที่สุด
3	บอกราคาของสินค้าในร้านค้าชุมชน	4.43	0.81	มากที่สุด
4	โน้มน้าวใจเมื่อลูกค้าต่อรองราคาสินค้าในชุมชน	4.40	0.87	มากที่สุด
5	จัดการข้อเรียกร้องอื่น ๆ ของสินค้าในร้านค้าชุมชน	4.38	1.03	มากที่สุด
รวม		**4.43**	**0.81**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ความต้องการด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.43, σ = 0.81) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การอธิบายลักษณะของสินค้าในร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.50, σ = 0.85) การแนะนำการใช้สินค้าในร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.45, σ = 0.85) การบอกราคาของสินค้าในร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.43, σ = 0.81) การโน้มน้าวใจเมื่อลูกค้าต่อรองราคาสินค้าในชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.40, σ = 0.87) และการจัดการข้อเรียกร้องอื่น ๆ ของสินค้าในร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.38, σ = 1.03)

ตารางที่ 4.17 ระดับความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	μ	σ	แปลผล
1	ความต้องการด้านการทักทาย	4.26	1.02	มากที่สุด
2	ความต้องการด้านการแนะนำทิศทาง	4.31	0.85	มากที่สุด
3	ความต้องการด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว	4.27	0.70	มากที่สุด
4	ความต้องการด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียง	4.26	0.73	มากที่สุด
5	ความต้องการด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึก	4.39	0.78	มากที่สุด
6	ความต้องการด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่ม	4.31	0.87	มากที่สุด
7	ความต้องการด้านการแนะนำร้านค้าชุมชน	4.43	0.81	มากที่สุด
รวม		**4.32**	**0.82**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.32, σ = 0.82) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า ด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.43, σ = 0.81) ด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.39, σ = 0.78) ด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.31, σ = 0.87) ด้านการแนะนำทิศทางอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.31, σ = 0.85) ด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.27, σ = 0.70)

ด้านการทักทายอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.26, σ = 1.02) และด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.26, σ = 0.73)

ตารางที่ 4.18 ระดับความสามารถและความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	ความสามารถ	แปลผล	ความต้องการ	แปลผล
1	ด้านการทักทาย	2.57	น้อย	4.26	มากที่สุด
2	ด้านการแนะนำทิศทาง	2.09	น้อย	4.31	มากที่สุด
3	ด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว	2.11	น้อย	4.27	มากที่สุด
4	ด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียง	1.86	น้อย	4.26	มากที่สุด
5	ด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึก	2.96	ปานกลาง	4.39	มากที่สุด
6	ด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่ม	2.64	ปานกลาง	4.31	มากที่สุด
7	ด้านการแนะนำร้านค้าชุมชน	2.48	น้อย	4.43	มากที่สุด
รวม		2.39	น้อย	4.32	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.18 พบว่า ความสามารถและความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงภาพรวมความสามารถอยู่ในระดับน้อย (μ = 4.32) และความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.32) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า ด้านการทักทายมีความสามารถอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.57) และมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.26) ด้านการแนะนำทิศทางมีความสามารถอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.09) และมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.31) ด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวมีความสามารถอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.11) และมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.27) ด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงมีความสามารถอยู่ในระดับน้อย (μ = 1.86) และมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.26) ด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกมีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 2.96) และมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.39) ด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มมีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง (μ = 2.64) และมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.31) ด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนมีความสามารถอยู่ในระดับน้อย (μ = 2.48) และมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.43)

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากตอนที่ 1 มาจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน ร่วมกับนักวิชาการระดับอุดมศึกษาด้านการศึกษา ด้านการท่องเที่ยว และด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 9 คน และตัวแทนผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้แก่ เจ้าของร้านขายของที่ระลึก เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม และเจ้าของผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 5 คน รวมจำนวน 14 คน โดยกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัยดำเนินการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผ่านโปรแกรมซูม (ZOOM) เมื่อวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2567 ร่วมกับนักวิชาการระดับอุดมศึกษาด้านการศึกษา ด้านการท่องเที่ยว และด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 9 คน และตัวแทนผู้ประกอบการที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้แก่ เจ้าของร้านขายของที่ระลึก เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม และผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 5 คน รวมจำนวน 14 คน โดยผลการจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีดังนี้

1. ความทันสมัยของเนื้อหา

คู่มือภาษาอังกฤษการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเป็นระดับที่คู่มือนำเสนอได้ครบถ้วน ประกอบด้วยการสื่อสารแบบดั้งเดิมที่จำเป็นสำหรับการปฏิสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยว เช่น การทักทาย การแนะนำสถานที่ และการซื้อขายพื้นฐาน รวมถึงการใช้ภาษาที่เป็นทางการ คำศัพท์พื้นฐาน และบทสนทนามาตรฐาน เนื้อหาในส่วนนี้เหมาะสำหรับการสร้างพื้นฐานการสื่อสารให้กับผู้ประกอบการ นอกจากนี้ยังครอบคลุมการสื่อสารธุรกิจที่ซับซ้อนขึ้น เช่น การเจรจาต่อรอง การจัดการข้อร้องเรียน และการให้บริการลูกค้า นอกจากนี้ยังรวมถึงทักษะเฉพาะทางในการนำเสนอสินค้า การอธิบายรายละเอียด และการแก้ไขปัญหาเบื้องต้น ซึ่งเป็นทักษะสำคัญสำหรับผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจ

การนำเสนอคำศัพท์ในคู่มือฯ นำเสนอ “คำศัพท์พื้นฐานที่จำเป็น” รูปแบบประโยคที่ใช้ในคู่มือให้ความสำคัญกับรูปแบบพื้นฐานและเป็นทางการ แต่ยังขาดความหลากหลายในการใช้

ภาษา ประเด็นที่ควรปรับปรุง “การสื่อสารผ่านข้อความสั้น การสื่อสารในสถานการณ์ไม่เป็นทางการ และการใช้ภาษาในสื่อสังคมออนไลน์

อย่างไรก็ตามการยกตัวอย่างสถานการณ์ คู่มือนำเสนอสถานการณ์พื้นฐานในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว เช่น การทักทาย การแนะนำสถานที่ และการซื้อขาย อย่างไรก็ตามยังขาดสถานการณ์ร่วมสมัยที่สำคัญ เช่น “การสื่อสารผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ และการจัดการการจองและการชำระเงินผ่านระบบดิจิทัล” ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงในบทสนทนาหรือแบบฝึกควรเพิ่มสถานการณ์การสื่อสารผ่านช่องทางดิจิทัล พัฒนาบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ สร้างสถานการณ์จำลองที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวยุคใหม่

2. ความครอบคลุมของเนื้อหา

มิติด้านประเภทธุรกิจ คู่มือได้ครอบคลุมธุรกิจหลักที่สำคัญในพื้นที่ ได้แก่ ร้านของที่ระลึกที่นำเสนอสินค้าท้องถิ่นและหัตถกรรม ร้านอาหารและเครื่องดื่มที่เน้นอาหารท้องถิ่น และร้านค้าชุมชนที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์พื้นบ้านและสินค้าเกษตร

มิติด้านสถานการณ์การสื่อสาร คู่มือนำเสนอสถานการณ์พื้นฐานได้ครบถ้วนทั้งการทักทายและอำลา การให้ข้อมูลเส้นทาง การซื้อขาย และการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว แต่อย่างไรก็ตามสถานการณ์ยังมีความซับซ้อนและท้าทาย “การจัดการข้อร้องเรียน การรับมือกับเหตุฉุกเฉิน การแก้ไขความผิดพลาดในการสื่อสาร รวมถึงการบริการขั้นสูงอย่างการจัดการการจอง การประกันความเสียหาย และการให้คำปรึกษาแก่นักท่องเที่ยว”

มิติด้านองค์ประกอบภาษา คู่มือมีจุดแข็งในการนำเสนอคำศัพท์และวลีพื้นฐานพร้อมคำอ่านและคำแปลที่ชัดเจน รวมถึงบทสนทนาตัวอย่างที่เป็นประโยชน์ ในด้านองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น “หลักไวยากรณ์ที่จำเป็น การออกเสียงที่ถูกต้อง มารยาทในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และการใช้ภาษากายที่เหมาะสม” ยังเป็นสิ่งที่ต้องเพิ่มเติมข้อเสนอแนะในการพัฒนาคู่มือให้มีความครอบคลุมมากขึ้น โดยควรเพิ่มกรณีศึกษาจากสถานการณ์จริง นอกจากนี้ ควรเพิ่มสถานการณ์ที่มีความซับซ้อนและท้าทายมากขึ้น พร้อมแนวทางการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และพัฒนาองค์ประกอบด้านภาษาให้ครบถ้วนทั้งด้านไวยากรณ์ การออกเสียง และมารยาทการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

3. ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียน

ด้านการตอบสนองความต้องการ พบว่ากิจกรรมในคู่มือ “สามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐาน” ได้ดีโดย “ครอบคลุมทักษะการสื่อสารทั่วไป การทักทาย การสนทนาพื้นฐาน และการให้ข้อมูล รวมถึงทักษะทางธุรกิจเบื้องต้น การขายสินค้า การบริการลูกค้า และ

การต่อรองราคา” อย่างไรก็ตาม ยังขาดการตอบสนองความต้องการในด้านการ “การจัดการข้อร้องเรียน และ การตลาดออนไลน์และการขยายกิจการ”

ด้านความหลากหลาย กิจกรรมในคู่มือยัง “ค่อนข้างจำกัด” โดยส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมพื้นฐาน เช่น การท่องจำ การทำแบบฝึกหัด และการฝึกสนทนา ขาดกิจกรรมที่ท้าทายผู้เรียน เช่น “การแสดงบทบาทสมมติ” นอกจากนี้ สื่อการเรียนรู้ยังเน้น “สื่อดั้งเดิมเป็นหลัก” เช่น เอกสาร รูปภาพ และแผนภาพ ขาดการใช้ “สื่อสมัยใหม่ เช่น มัลติมีเดีย แอพพลิเคชัน และสื่อออนไลน์”

ด้านการกระตุ้นการคิด กิจกรรมส่วนใหญ่ “เน้นการคิดพื้นฐาน เช่น ความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้” แต่ยังขาดการส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า รวมถึง “ขาดกระบวนการคิดเชิงวิเคราะห์ผ่านกรณีศึกษา โจทย์ปัญหา และสถานการณ์จำลอง ตลอดจนการคิดสร้างสรรค์”

ด้านความน่าสนใจในการออกแบบกิจกรรมยัง “ขาดความทันสมัยและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน” แม้จะมีความเป็นระบบ แต่ยังต้อง “เพิ่มกิจกรรมกลุ่ม การโต้ตอบ และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นให้มากขึ้น” เพื่อสร้างความน่าสนใจและการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

ด้านการเรียนรู้ด้วยตนเอง “ระบบสนับสนุนยังไม่สมบูรณ์แม้จะมีคู่มือการใช้” มีเนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปยาก คำอธิบายที่ชัดเจน มีตัวอย่างประกอบเข้าใจง่าย” แต่ยังขาดแบบประเมินตนเอง เฉลยแบบฝึกหัด และระบบติดตามผลที่มีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการวัดความก้าวหน้า การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการปรับปรุงการเรียนรู้

4. ความสอดคล้องของสื่อ

ด้านการออกแบบ พบว่าการจัดวางองค์ประกอบมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประสิทธิภาพของสื่อโดยต้องคำนึงถึงโครงสร้างหน้าที่เหมาะสม ทั้งระยะขอบ พื้นที่ว่าง และ “การจัดวางภาพประกอบซึ่งส่งผลต่อความน่าสนใจและความสบายตาในการอ่าน” นอกจากนี้ ลำดับการนำเสนอต้องมีความต่อเนื่อง มีการเน้นจุดสำคัญ และมีการเชื่อมโยงเนื้อหาที่ชัดเจน “การใช้สีและภาพประกอบก็มีความสำคัญ” โดยการเลือกโทนสี ความสว่าง และความคมชัดต้องเหมาะสมกับกลุ่มผู้ใช้ ส่วนภาพประกอบต้องสอดคล้องกับเนื้อหา มีคุณภาพดี และมีขนาดที่เหมาะสม

ด้านการสื่อสาร การนำเสนอเนื้อหาต้องมีความชัดเจนในการอธิบาย “การยกตัวอย่างและการสรุปประเด็น โดยต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ กลุ่มเป้าหมาย และบริบทการใช้งาน” นอกจากนี้ สื่อต้องสามารถกระตุ้นการเรียนรู้ผ่านการคิดวิเคราะห์ด้วยคำถามชวนคิด กรณีศึกษา และการอภิปราย รวมถึงส่งเสริมการประยุกต์ใช้ผ่านสถานการณ์จำลอง แบบฝึกหัด และการประเมินตนเอง

ด้านการใช้งาน ความสะดวกในการเข้าถึงเนื้อหาเป็นสิ่งสำคัญ โดยคู่มือต้องมี “สารบัญ และการอ้างอิงที่ชัดเจน การนำทางในเล่มต้องมีหัวข้อที่ชัดเจน มีลำดับต่อเนื่อง และมีการเชื่อมโยงที่เข้าใจง่าย” ในส่วน “ตัวอักษรและการพิมพ์ต้องเลือกรูปแบบที่เหมาะสม มีขนาดที่พอดี อ่านง่าย” และมีการจัดรูปแบบที่ดีทั้งระยะห่างบรรทัด การย่อหน้า และการเน้นข้อความสำคัญ

การพัฒนาสื่อในคู่มือให้มีประสิทธิภาพ “จำเป็นต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกันขององค์ประกอบต่าง ๆ” โดยการออกแบบต้องสวยงามและน่าสนใจ แต่ต้องไม่รบกวนการสื่อสารเนื้อหา การสื่อสารต้องชัดเจนและกระตุ้นการเรียนรู้ แต่ต้องไม่ซับซ้อนจนใช้งานยาก และการใช้งานต้องสะดวกกับผู้ใช้แต่ต้องไม่ละเลยความสวยงามและประสิทธิภาพในการสื่อสาร การสร้างความสมดุลระหว่างองค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้สื่อในคู่มือสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความหมาย และสนับสนุนการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการได้อย่างแท้จริง

5. ความเหมาะสมของการวัดและประเมินผล

ผลจากการศึกษาวิเคราะห์คู่มือภาษาอังกฤษสำหรับผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว โดยใช้เทคนิคการจำแนกและจัดลำดับข้อมูล พบประเด็นสำคัญด้านการวัดและประเมินผลที่ควรพิจารณาดังนี้

ด้านความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย คู่มือได้แสดงให้เห็น “ความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหากับวัตถุประสงค์การเรียนรู้อย่างชัดเจน” โดยมีการจัดแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วนหลัก คือ ส่วนเนื้อหาพื้นฐานและส่วนเนื้อหาเฉพาะ ซึ่งสะท้อนการพัฒนาทักษะแบบค่อยเป็นค่อยไปจากพื้นฐานไปสู่การประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ยังมีการบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงเข้ากับเนื้อหาด้านการท่องเที่ยว สอดคล้องกับบริบทของชุมชนและการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ด้านการครอบคลุมความรู้ คู่มือได้นำเสนอ “เนื้อหาที่จำเป็นสำหรับการสื่อสารในธุรกิจท่องเที่ยวอย่างครบถ้วน ทั้งคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างประโยคพื้นฐาน พร้อมคำอ่าน” ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง มีการรวบรวมคำศัพท์เฉพาะทางที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การบริการ และวัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจนบทสนทนาตัวอย่างที่ครอบคลุมสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้ประกอบการต้องพบเจอในการทำงานการวัดคุณลักษณะที่ต้องการมีความชัดเจนในแง่ของการพัฒนาทักษะการสื่อสาร โดยเฉพาะการฟังและพูดในสถานการณ์จริง การอ่านและเขียนเพื่อการบริการ รวมถึงการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ

ด้านการประเมินทักษะกระบวนการ คู่มือได้นำเสนอ “ตัวอย่างบทสนทนาที่หลากหลายพร้อมสถานการณ์จำลองให้ฝึกปฏิบัติ” ทำให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนและพัฒนาทักษะได้อย่าง

เป็นระบบ มีการบูรณาการความรู้หลายด้านเข้าด้วยกัน เพื่อให้ “สามารถนำไประยุกต์ใช้ในการทำงานจริง” ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตาม ในด้านเกณฑ์การประเมิน พบว่ายังมีข้อจำกัดที่ควรได้รับการพัฒนา กล่าวคือ คู่มือยังขาดเกณฑ์การประเมินที่เป็นรูปธรรม ไม่มีแบบทดสอบก่อน-หลังเรียนที่ชัดเจน ขาดเกณฑ์การให้คะแนนที่เป็นมาตรฐาน และไม่มีการประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ

การพัฒนาคู่มือให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ควรดำเนินการ ดังนี้ “เพิ่มแบบทดสอบและเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน เพื่อให้สามารถวัดผลการเรียนรู้ได้อย่างเป็นรูปธรรม” ควรมีการประเมินผลก่อนและหลังการใช้คู่มือ เพื่อวัดพัฒนาการของผู้เรียน ควรกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จที่สามารถวัดและประเมินผลได้จริง ควรพัฒนาเครื่องมือประเมินทักษะการสื่อสารที่ครอบคลุมทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน และ “ควรมีแบบประเมินความพึงพอใจของผู้ใช้คู่มือ” เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงและพัฒนาคู่มือให้ตอบสนองความต้องการของผู้ใช้มากยิ่งขึ้น

6. การจัดรูปเล่ม

ผลการวิเคราะห์การจัดรูปเล่มคู่มือภาษาอังกฤษสำหรับผู้ประกอบการการท่องเที่ยว โดยใช้เทคนิคการจำแนกและจัดลำดับข้อมูล พบประเด็นสำคัญที่ควรพิจารณา ดังนี้

ด้านความน่าสนใจของการออกแบบหน้าปก “คู่มือได้แสดงองค์ประกอบสำคัญอย่างครบถ้วน” โดยมีชื่อเรื่องที่สื่อถึงวัตถุประสงค์ของคู่มืออย่างชัดเจน มีการระบุชื่อผู้เขียนและสถาบันที่จัดทำ รวมถึงแสดงข้อมูลว่าคู่มือฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาเอก อย่างไรก็ตาม การออกแบบคู่มือยัง “ขาดความน่าสนใจในแง่ของการดึงดูดสายตาเนื่องจากไม่มีภาพประกอบที่สื่อถึงเนื้อหาภายใน และการจัดวางองค์ประกอบยังไม่โดดเด่นเท่าที่ควร”

เมื่อพิจารณาความครบถ้วนของส่วนประกอบในเล่ม พบว่า “มีการจัดโครงสร้างอย่างเป็นระบบ” โดยแบ่งเป็นส่วนนำที่ประกอบด้วยคำนำซึ่งอธิบายที่มาและความสำคัญของคู่มือ มีสารบัญที่แสดงหัวข้อและเลขหน้าอย่างชัดเจน ในส่วนเนื้อหามีการแบ่งเป็นสองส่วนหลักคือ เนื้อหาพื้นฐานและเนื้อหาเฉพาะ “แต่ละบทมีการจัดลำดับเนื้อหาอย่างเป็นระบบ มีการอธิบายคำศัพท์และบทสนทนาอย่างละเอียด พร้อมตัวอย่างสถานการณ์ประกอบการอธิบาย” ส่วนท้ายเล่มมีบรรณานุกรมแสดงแหล่งอ้างอิง และมีพื้นที่สำหรับจดบันทึกในแต่ละบท

การจัดวางรูปภาพและตารางในคู่มือ “มีจุดเด่นที่การใช้ภาพประกอบที่สอดคล้องกับเนื้อหา” ภาพมีความชัดเจนและสื่อความหมายได้ดี การจัดวางภาพมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาที่อธิบาย อย่างไรก็ตาม ยังพบข้อควรปรับปรุงในเรื่องของ “ความสม่ำเสมอของขนาดภาพ การจัดวางที่ยังไม่สมดุลในบางส่วน และการขาดคำอธิบายใต้ภาพที่ครบถ้วน”

ด้านรูปแบบตัวอักษรที่ใช้ในคู่มือ “มีการเลือกใช้ฟอนต์มาตรฐานที่อ่านง่าย” มีการแยกหัวข้อและเนื้อหาอย่างชัดเจน ขนาดตัวอักษรมีความเหมาะสมกับการอ่าน มีการเน้นข้อความสำคัญด้วยตัวหนา แยกภาษาไทยและอังกฤษได้ชัดเจน และมีการจัดย่อหน้าที่เป็นระเบียบ ซึ่งช่วยให้ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย

สำหรับการอ้างอิงแหล่งที่มา พบว่า “มีข้อจำกัดที่ควรได้รับการปรับปรุง แม้จะมีบรรณานุกรมท้ายเล่ม แต่จำนวนแหล่งอ้างอิงค่อนข้างน้อย” ไม่พบการอ้างอิงในเนื้อหา และรูปแบบการอ้างอิงยังไม่เป็นไปตามมาตรฐานสากล

7. การจัดลำดับเนื้อหา

ผลจากการศึกษาวิเคราะห์การจัดลำดับเนื้อหาของคู่มือโดยใช้เทคนิคการจำแนกและจัดลำดับข้อมูล พบประเด็นสำคัญที่ควรพิจารณา ดังนี้

ด้านความน่าเชื่อถือของเนื้อหาคู่มือแสดงให้เห็นถึง “การค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ” โดยเฉพาะในส่วนของคำศัพท์และบทสนทนาที่จำเป็นสำหรับการสื่อสารในธุรกิจท่องเที่ยว มี “การนำเสนอคำศัพท์พร้อมคำอ่านและคำแปลที่ถูกต้อง บทสนทนาสะท้อนสถานการณ์จริงที่ผู้ประกอบการต้องเผชิญ” นอกจากนี้ยังมี “การบูรณาการแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงเข้ากับการท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม” อย่างไรก็ตาม “การอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลยังมีจำกัด” ซึ่งอาจส่งผลต่อความน่าเชื่อถือในเชิงวิชาการ

ด้านความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหาของ “คู่มือตอบสนองเป้าหมายในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสำหรับผู้ประกอบการท่องเที่ยว” ได้เป็นอย่างดี มีการแบ่งเนื้อหาเป็นสองส่วนหลักคือเนื้อหาพื้นฐานและเนื้อหาเฉพาะ ซึ่งครอบคลุมทั้งทักษะการสื่อสารทั่วไปและทักษะเฉพาะทางที่จำเป็นสำหรับธุรกิจท่องเที่ยว “การจัดลำดับเนื้อหาเป็นไปอย่างเป็นระบบจากง่ายไปยาก” จากพื้นฐานไปสู่การประยุกต์ใช้

ความสมดุลของข้อมูลในคู่มือแสดงให้เห็นถึงการจัดสรรเนื้อหาที่เหมาะสม “แต่ละบทมีความยาวใกล้เคียงกัน” มีการผสมผสานระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติ มีทั้งคำศัพท์ บทสนทนา และตัวอย่างสถานการณ์ที่หลากหลาย นอกจากนี้ยังมีการเชื่อมโยงระหว่างภาษาอังกฤษกับวัฒนธรรมท้องถิ่น ทำให้เนื้อหามีความสมบูรณ์และครอบคลุม

ด้านความสอดคล้องกับประสบการณ์ผู้เรียน คู่มือได้นำเสนอเนื้อหาที่สัมพันธ์กับบริบทการทำงานจริงของผู้ประกอบการท่องเที่ยวในพื้นที่ สถานการณ์ตัวอย่างสะท้อน “ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจริงระหว่างผู้ประกอบการกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ” คำศัพท์และสำนวนที่นำเสนอเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องใช้ในการประกอบธุรกิจ ทำให้ผู้เรียน “สามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเอง” และเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้

สำหรับโอกาสในการนำไปใช้เรียนรู้เพิ่มเติม คู่มือได้วางรากฐานที่สำคัญสำหรับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ผู้เรียนสามารถนำความรู้พื้นฐานไปต่อยอดในการเรียนรู้ด้วยตนเอง “มีการแนะนำแหล่งข้อมูลเพิ่มเติมในบรรณานุกรม” อย่างไรก็ตาม “ควรเพิ่มการแนะนำแหล่งเรียนรู้ออนไลน์ แอพพลิเคชันที่เป็นประโยชน์ และช่องทางการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง”

8. ความถูกต้องในการใช้ภาษา

ผลจากการศึกษาวิเคราะห์ความถูกต้องในการใช้ภาษาของคู่มือโดยใช้เทคนิคการจำแนกและจัดลำดับข้อมูล พบประเด็นสำคัญที่ควรพิจารณาดังนี้

ด้านความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ “คู่มือแสดงให้เห็นถึงการใช้โครงสร้างประโยคพื้นฐานได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ” โดยเฉพาะในบทสนทนาที่ใช้บ่อยในธุรกิจท่องเที่ยว มีการใช้ Present Simple Tense ในการบอกข้อมูลทั่วไป เช่น "The Toilet is Over There" และการใช้ Modal Verbs เพื่อแสดงความสุภาพ เช่น "Could you please tell me..." อย่างไรก็ตาม พบข้อจำกัดใน “การใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน”

ด้านความชัดเจนของความหมาย การนำเสนอคำศัพท์และประโยคมีความชัดเจน “มีการระบุคำแปลภาษาไทยกำกับทุกคำ” พร้อมคำอ่านที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังมีการ “อธิบายความหมายเพิ่มเติมในกรณีที่คำศัพท์มีความหมายเฉพาะหรือต้องการการขยายความ เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารท้องถิ่น หรือผลิตภัณฑ์พื้นเมือง”

ความทันสมัยของประโยคที่ใช้ในคู่มือสะท้อนการสื่อสารในปัจจุบัน มีการใช้สำนวนที่เป็นธรรมชาติและใช้จริงในชีวิตประจำวัน เช่น การใช้ประโยคสั้นๆ ในการทักทาย "Hi, how are you?" แทนรูปแบบที่เป็นทางการมากเกินไป

ด้านความกระชับของการใช้ภาษา คู่มือนำเสนอประโยคที่สั้น กระชับ และตรงประเด็น เหมาะสำหรับการสื่อสารในสถานการณ์จริง เช่น "This way, please" หรือ "How much is it?" แทนที่จะใช้ประโยคยาวๆ ที่อาจทำให้เกิดความสับสน อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีอาจต้องการประโยคที่สมบูรณ์มากขึ้นเพื่อความสุภาพและความชัดเจน

การเรียงลำดับคำในประโยคเป็นไปตามหลักภาษาอังกฤษ มีการจัดวางส่วนประกอบของประโยคอย่างถูกต้อง ทั้งประธาน กริยา กรรม และส่วนขยาย การใช้คำบุพบทและคำเชื่อมเป็นไปอย่างเหมาะสม ทำให้ประโยคมีความหมายชัดเจนและเข้าใจง่าย

ตารางที่ 4.19 สรุปผลการจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=14)

ประเด็นการประเมิน	จุดเด่น	จุดที่ควรพัฒนา
1. ความทันสมัยของเนื้อหา	มีการสื่อสารแบบดั้งเดิมที่จำเป็นครบถ้วน เช่น การทักทาย การแนะนำสถานที่ นำเสนอคำศัพท์พื้นฐานที่จำเป็น ครอบคลุมการสื่อสารธุรกิจที่ซับซ้อน เช่น การเจรจาต่อรอง การจัดการข้อร้องเรียน	ขาดการสื่อสารผ่านข้อความสั้น ขาดการสื่อสารในสถานการณ์ไม่เป็นทางการ ขาดการใช้ภาษาในสื่อสังคมออนไลน์ ขาดสถานการณ์การสื่อสารผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์
2. ความครอบคลุมของเนื้อหา	ครอบคลุมธุรกิจหลักในพื้นที่ นำเสนอสถานการณ์พื้นฐานครบถ้วน มีคำอ่านและคำแปลที่ชัดเจน	ขาดสถานการณ์ที่ซับซ้อนและท้าทาย ขาดหลักไวยากรณ์ที่จำเป็น ขาดการออกเสียงที่ถูกต้อง ขาดมารยาทในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม
3. ความสอดคล้องของกิจกรรม	ตอบสนองความต้องการพื้นฐาน มีกิจกรรมพื้นฐานครบถ้วน เนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปยาก	ขาดกิจกรรมที่ท้าทาย ขาดการใช้สื่อสมัยใหม่ ขาดการส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ ขาดแบบประเมินตนเอง
4. ความสอดคล้องของสื่อ	มีการจัดวางองค์ประกอบที่เหมาะสม มีภาพประกอบที่สอดคล้องกับเนื้อหา มีการจัดลำดับการนำเสนอที่ต่อเนื่อง	ขาดความทันสมัยในการออกแบบ ขาดการใช้สื่อมัลติมีเดีย ขาดการเชื่อมโยงกับเทคโนโลยีสมัยใหม่
5. การวัดและประเมินผล	มีความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหากับวัตถุประสงค์ มีการจัดลำดับเนื้อหาเป็นระบบ มีตัวอย่างสถานการณ์จำลองให้ฝึกปฏิบัติ	ขาดเกณฑ์การประเมินที่เป็นรูปธรรม ขาดแบบทดสอบก่อน-หลังเรียน ขาดการประเมินความก้าวหน้า ขาดแบบประเมินความพึงพอใจ

ตารางที่ 4.19 (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	จุดเด่น	จุดที่ควรพัฒนา
6. การจัดรูปเล่ม	มีองค์ประกอบหน้าปกครบถ้วน มีการจัดโครงสร้างเป็นระบบ มีภาพประกอบที่ชัดเจน ใช้ฟอนต์มาตรฐานที่อ่านง่าย	ขาดการออกแบบปกที่ดึงดูดความสนใจ ขาดความสม่ำเสมอของขนาดภาพ ขาดคำอธิบายใต้ภาพที่ครบถ้วน มีแหล่งอ้างอิงจำนวนน้อย
7. การจัดลำดับเนื้อหา	มีการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลเป็นระบบ มีการจัดลำดับจากง่ายไปยาก มีความสมดุลของเนื้อหาแต่ละบท สอดคล้องกับประสบการณ์ผู้เรียน	ขาดการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล ขาดการแนะนำแหล่งเรียนรู้ออนไลน์ ขาดการเชื่อมโยงกับแอพพลิเคชันที่เป็นประโยชน์ ขาดช่องทางการฝึกฝนด้วยตนเอง
8. ความถูกต้องในการใช้ภาษา	ใช้โครงสร้างประโยคพื้นฐานถูกต้อง มีการระบุคำแปลภาษาไทยครบถ้วน ใช้ประโยคกระชับ ตรงประเด็น เรียงลำดับคำในประโยคถูกต้อง	ขาดการใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน ขาดการอธิบายหลักไวยากรณ์ บางประโยคอาจสั้นเกินไปสำหรับการสื่อสารที่สุภาพ ขาดความหลากหลายของรูปประโยค

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัยนำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ไปดำเนินการพัฒนาศักยภาพให้กับผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแหล่งท่องเที่ยว บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 40 คน ประกอบด้วย เจ้าของร้านขายของที่ระลึก 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 7 คน ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน โดยการจัดกิจกรรมเป็นการฝึกปฏิบัติใช้ทักษะภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ระยะเวลาในจัดกิจกรรม จำนวน 50 ชั่วโมง ในช่วงระหว่างเดือนเมษายน - เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2567 ตามตารางที่ 4.20 – 4.29 ต่อไปนี้

1. ผลความพึงพอใจคู่มือด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตารางที่ 4.20 ระดับความพึงพอใจด้านความเหมาะสมกับผู้ใช้งาน (n=40)

ที่	ความเหมาะสมกับผู้ใช้งาน	μ	σ	แปลผล
1	การแนะนำการใช้คู่มือ	4.60	0.50	มากที่สุด
2	การใช้ภาษาเหมาะสมกับผู้ใช้งาน	4.48	0.55	มากที่สุด
3	ขนาดคู่มือมีความเหมาะสมสะดวกต่อการพกพา	4.48	0.55	มากที่สุด
4	สามารถค้นหาคำศัพท์ที่ต้องการได้อย่างรวดเร็ว	4.48	0.55	มากที่สุด
5	ช่วยให้ผู้อ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง	4.48	0.60	มากที่สุด
รวม		**4.50**	**0.25**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.20 พบว่าความพึงพอใจด้านความเหมาะสมกับผู้ใช้งานภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.50, σ = 0.25) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การแนะนำการใช้คู่มืออยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.60, σ = 0.50) การใช้ภาษาเหมาะสมกับผู้ใช้งานอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.48, σ = 0.55) ขนาดคู่มือมีความเหมาะสมสะดวกต่อการพกพาอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.48, σ = 0.55) สามารถค้นหาคำศัพท์ที่ต้องการได้อย่างรวดเร็วอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.48, σ = 0.55) และช่วยให้ผู้อ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.48, σ = 0.55)

ตารางที่ 4.21 ระดับความพึงพอใจด้านการจัดรูปเล่มและออกแบบ (n=40)

ที่	การจัดรูปเล่มและการออกแบบ	μ	σ	แปลผล
1	มีการวางรูปแบบหน้าปกที่น่าสนใจ	4.68	0.47	มากที่สุด
2	มีส่วนประกอบของเล่มครบถ้วนสมบูรณ์	4.70	0.46	มากที่สุด
3	มีการจัดวางรูปภาพ ตารางที่น่าสนใจ	4.55	0.55	มากที่สุด
4	มีการจัดรูปแบบตัวอักษรที่มีมาตรฐาน	4.50	0.60	มากที่สุด
5	มีแหล่งอ้างอิงครบถ้วน	4.53	0.55	มากที่สุด
รวม		**4.59**	**0.27**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.21 พบว่าความพึงพอใจด้านการจัดรูปเล่มและการออกแบบภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.59, σ = 0.27) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า มีส่วนประกอบของเล่มครบถ้วนสมบูรณ์อยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.70, σ = 0.46) มีการวางรูปแบบหน้าปกที่น่าสนใจอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.68, σ = 0.47) มีการจัดวางรูปภาพ ตารางที่น่าสนใจอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.55, σ = 0.55) มีแหล่งอ้างอิงครบถ้วนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.53, σ = 0.55) และมีการจัดรูปแบบตัวอักษรที่มีมาตรฐานอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.50, σ = 0.60)

ตารางที่ 4.22 ระดับความพึงพอใจด้านเทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียน (n=40)

ที่	เทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียน	μ	σ	แปลผล
1	การส่งเสริมผู้เรียนให้เรียนด้วยการกระทำ	4.80	0.41	มากที่สุด
2	การตอบสนองความต้องการของผู้เรียน	4.50	0.51	มากที่สุด
3	การมีกิจกรรมที่หลากหลาย	4.48	0.60	มากที่สุด
4	การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดอยู่เสมอ	4.63	0.59	มากที่สุด
5	การเร้าความสนใจของผู้เรียน	4.70	0.52	มากที่สุด
รวม		**4.62**	**0.28**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.22 พบว่าความพึงพอใจด้านเทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียนภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.62, σ = 0.28) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การส่งเสริมผู้เรียนให้เรียนด้วยการกระทำอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.80, σ = 0.41) การเร้าความสนใจของผู้เรียนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.70, σ = 0.52) การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดอยู่เสมออยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.63, σ = 0.59) การตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.50, σ = 0.51) และการมีกิจกรรมที่หลากหลายอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.48, σ = 0.60)

ตารางที่ 4.23 ระดับความพึงพอใจด้านสื่อการจัดกิจกรรมการเรียน (n=40)

ที่	สื่อการจัดกิจกรรมการเรียน	μ	σ	แปลผล
1	สื่อที่ใช้มีสีสันที่น่าดูสบายตา	4.68	0.47	มากที่สุด
2	สื่อที่ใช้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของกิจกรรมแต่ละขั้นตอน	4.68	0.47	มากที่สุด
3	สื่อใช้ภาษาสื่อสารความหมายให้เข้าใจได้ง่าย	4.50	0.51	มากที่สุด
4	สื่อที่ใช้ช่วยให้ผู้เรียนได้คิดตอบสนอง หรืออภิปราย	4.48	0.51	มากที่สุด
5	สื่อที่ใช้มีวิธีการใช้ไม่ซับซ้อนยุ่งยากจนเกินไป	4.68	0.53	มากที่สุด
รวม		**4.60**	**0.23**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.23 พบว่าความพึงพอใจด้านสื่อการจัดกิจกรรมการเรียนภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.60, σ = 0.23) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า สื่อที่ใช้มีสีสันที่น่าดูสบายตาอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.68, σ = 0.47) สื่อที่ใช้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของกิจกรรมแต่ละขั้นตอนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.68, σ = 0.47) สื่อที่ใช้มีวิธีการใช้ไม่ซับซ้อนยุ่งยากจนเกินไปอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.68, σ = 0.53) สื่อใช้ภาษาสื่อสารความหมายให้เข้าใจได้ง่ายอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.50, σ = 0.51) และสื่อที่ใช้ช่วยให้ผู้เรียนได้คิดตอบสนอง หรืออภิปรายอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.48, σ = 0.51)

ตารางที่ 4.24 ระดับความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	ความพึงพอใจการใช้คู่มือฯ	μ	σ	แปลผล
1	รวมความเหมาะสมกับผู้ใช้งาน	4.50	0.25	มากที่สุด
2	รวมการจัดรูปเล่มและการออกแบบ	4.59	0.27	มากที่สุด
3	รวมเทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียน	4.62	0.28	มากที่สุด
4	รวมสื่อการจัดกิจกรรมการเรียน	4.60	0.23	มากที่สุด
รวม		4.58	0.26	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.24 พบว่าความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.58, σ = 0.26) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่าความพึงพอใจด้านเทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.62, σ = 0.28) สื่อการจัดกิจกรรมการเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.60, σ = 0.23) การจัดรูปเล่มและการออกแบบ อยู่ในระดับมากที่สุด (μ= 4.59, S.D. = 0.27) และความเหมาะสมกับผู้ใช้งานอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.50, σ = 0.25)

ตารางที่ 4.25 ระดับความพึงพอใจด้านขั้นตอนก่อนการจัดกิจกรรม (n=40)

ที่	ขั้นตอนก่อนการจัดกิจกรรม	μ	σ	แปลผล
1	การประชาสัมพันธ์การดำเนินโครงการ	4.35	0.62	มากที่สุด
2	การแจ้งระยะเวลาการดำเนินกิจกรรม	4.33	0.57	มากที่สุด
3	การอธิบายรายละเอียดขั้นตอนการเข้าร่วมกิจกรรม	4.53	0.60	มากที่สุด
4	การชี้แจงวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรม	4.63	0.49	มากที่สุด
5	การเปิดโอกาสในการมีส่วนร่วมวางแผนกิจกรรม	4.58	0.59	มากที่สุด
รวม		**4.48**	**0.32**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.25 พบว่าความพึงพอใจด้านขั้นตอนก่อนการจัดกิจกรรมภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.48, σ = 0.32) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า การชี้แจงวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.63, σ = 0.49) การเปิดโอกาสในการมีส่วนร่วมวางแผนกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.58, σ = 0.59) การอธิบายรายละเอียดขั้นตอนการเข้าร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.53, σ = 0.60) การประชาสัมพันธ์การดำเนินโครงการอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.35, σ = 0.62) และการแจ้งระยะเวลาการดำเนินกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.33, σ = 0.57) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.26 ระดับความพึงพอใจด้านช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม (n=40)

ที่	ช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม	μ	σ	แปลผล
1	ความน่าเชื่อถือของช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม	4.63	0.49	มากที่สุด
2	ความรวดเร็วของช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม	4.55	0.60	มากที่สุด
3	ความพร้อมและเพียงพอของช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม	4.55	0.60	มากที่สุด
4	การตอบคำถามของช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม	4.45	0.60	มากที่สุด
5	ความครอบคลุมของช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม	4.53	0.64	มากที่สุด
รวม		**4.54**	**0.38**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.26 พบว่าความพึงพอใจด้านช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.54, σ = 0.38) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า ความน่าเชื่อถือของช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.63, σ = 0.49) ความรวดเร็วของช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม (μ = 4.55, σ = 0.60) ความพร้อมและเพียงพอของช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.55, σ = 0.60) ความครอบคลุมของช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.53, σ = 0.64) และการตอบคำถามของช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.45, σ = 0.60)

ตารางที่ 4.27 ระดับความพึงพอใจด้านวิทยากรกิจกรรม (n=40)

ที่	วิทยากรกิจกรรม	μ	σ	แปลผล
1	ความน่าน่าเชื่อถือของวิทยากร	4.83	0.38	มากที่สุด
2	วิธีการถ่ายทอดความรู้ของวิทยากร	4.80	0.41	มากที่สุด
3	การให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตอบข้อซักถาม	4.75	0.44	มากที่สุด
4	ความประพฤติและการปฏิบัติตนของวิทยากร	4.83	0.38	มากที่สุด
5	ความรู้ตรงกับเนื้อหาและตรงกับความต้องการ	4.70	0.46	มากที่สุด
รวม		**4.78**	**0.22**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.27 พบว่าความพึงพอใจด้านวิทยากรกิจกรรมภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.78, σ = 0.22) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า ความน่าเชื่อถือของวิทยากรอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.83, σ = 0.38) ความประพฤติและการปฏิบัติตนของวิทยากรอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.83, σ = 0.38) วิธีการถ่ายทอดความรู้ของวิทยากรอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.80, σ = 0.41) การให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตอบข้อซักถามอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.75, σ = 0.44) และความรู้ตรงกับเนื้อหาและตรงกับความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.70, σ = 0.46)

ตารางที่ 4.28 ระดับความพึงพอใจด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม (n=40)

ที่	สิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม	μ	σ	แปลผล
1	การจัดที่นั่ง จุดบริการน้ำดื่ม ห้องน้ำ	4.35	0.70	มากที่สุด
2	คู่มือหรือเอกสารให้ความรู้	4.63	0.49	มากที่สุด
3	เครื่องมือและอุปกรณ์สำหรับจัดกิจกรรม	4.48	0.51	มากที่สุด
4	ความเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนรู้	4.60	0.55	มากที่สุด
5	บรรยากาศส่งเสริมการเรียนรู้	4.58	0.50	มากที่สุด
รวม		**4.53**	**0.30**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.28 พบว่าความพึงพอใจด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.53, σ = 0.30) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า คู่มือหรือเอกสารให้ความรู้อยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.63, σ = 0.49) ความเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.60, σ = 0.55) บรรยากาศส่งเสริมการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.58, σ = 0.50) เครื่องมือและอุปกรณ์สำหรับจัดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.48, σ = 0.51) และการจัดที่นั่ง จุดบริการน้ำดื่ม ห้องน้ำอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.35, σ = 0.70)

ตารางที่ 4.29 ระดับความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	ความพึงพอใจการจัดกิจกรรมฯ	μ	σ	แปลผล
1	รวมขั้นตอนก่อนการจัดกิจกรรม	4.48	0.32	มากที่สุด
2	รวมช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม	4.54	0.38	มากที่สุด
3	รวมวิทยากรกิจกรรม	4.78	0.22	มากที่สุด
4	รวมสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม	4.53	0.30	มากที่สุด
รวม		**4.58**	**0.31**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 4.29 พบว่าความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.55, σ = 0.31) เมื่อพิจารณาเป็นรายการพบว่า ความพึงพอใจด้านวิทยากรกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.78, σ = 0.22) ช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม อยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.54, σ = 0.38) สิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม อยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.53, σ = 0.30) และขั้นตอนก่อนการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด (μ = 4.48, σ = 0.32)

2. ผลการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีนัยสำคัญต่อการยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้ประกอบการท้องถิ่น ซึ่งการวิจัยนี้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทการท่องเที่ยว โดยบูรณาการองค์ความรู้ด้านการพัฒนาเข้ากับหลักเศรษฐกิจพอเพียง ผลลัพธ์จากการพัฒนาดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development) ที่มุ่งสร้างสมดุลระหว่างมิติเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

กระบวนการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการจำนวน 40 คน ซึ่งประกอบด้วย เจ้าของร้านขายของที่ระลึก 20 คน ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว 9 คน เจ้าของร้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน

7 คน ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน จำนวน 4 คน พบว่าการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในบริบทนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างประเทศ อันเป็นปัจจัยสำคัญที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจท้องถิ่นให้เติบโตอย่างยั่งยืน ซึ่งผู้ประกอบการใช้ความสามารถทางภาษาสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ลดอุปสรรคทางภาษา และสร้างโอกาสในการนำเสนอสินค้าและบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาศักยภาพบุคคลเพื่อเพิ่มผลิตภาพในการทำงาน ส่งผลให้เพิ่มโอกาสด้านการสร้างรายได้ที่เอื้อต่อการขยายฐานลูกค้าไปสู่นักท่องเที่ยวต่างประเทศ ซึ่งมีกำลังซื้อสูงกว่านักท่องเที่ยวในประเทศ และยังช่วยลดความเข้าใจผิดในการซื้อขาย เพิ่มความพึงพอใจของลูกค้า การพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษยังก่อให้เกิดการกระจายรายได้ในชุมชน เนื่องจากการดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างประเทศสร้างประโยชน์ไม่เพียงแก่ผู้ประกอบการที่ได้รับการพัฒนาทักษะโดยตรง แต่ยังส่งผลต่อภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องตลอดห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยว (Tourism Supply Chain) ตั้งแต่ผู้ผลิตวัตถุดิบท้องถิ่น ผู้ให้บริการขนส่ง ไปจนถึงผู้ประกอบการที่พัก

ยิ่งไปกว่านั้นการบูรณาการหลักเศรษฐกิจพอเพียงเข้ากับการพัฒนาการท่องเที่ยวและทักษะภาษาอังกฤษยังสนับสนุนการพัฒนาที่สมดุล ซึ่งประกอบด้วยหลักความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันที่ดี ควบคู่กับเงื่อนไขความรู้และคุณธรรม กล่าวคือ การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษไม่เพียงมุ่งเน้นการเพิ่มรายได้สูงสุด แต่คำนึงถึงขีดความสามารถและศักยภาพของชุมชน รวมถึงการรักษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมท้องถิ่น ซึ่งช่วยในการยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้ประกอบการที่เกิดจากการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเชื่อมโยงกับการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และการสร้างมูลค่าเพิ่ม ให้กับสินค้าและบริการ การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถอธิบายประวัติความเป็นมา กระบวนการผลิต และคุณค่าทางวัฒนธรรมของสินค้าและบริการได้อย่างลึกซึ้ง อันนำไปสู่การตั้งราคาที่เหมาะสมกับคุณค่าที่นำเสนอ

ในด้านสังคมและจิตวิทยา การพัฒนาความสามารถทางภาษาเสริมสร้างความมั่นใจและความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) ของผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของคุณภาพชีวิตที่ดี ความสามารถในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างชาติยังช่วยเปิดโลกทัศน์ สร้างเครือข่ายทางสังคม และส่งเสริมความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรม

การพัฒนาคู่มือสำหรับการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน นับเป็นการสร้างนวัตกรรมการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อบริบทเฉพาะของพื้นที่ คู่มือดังกล่าวมีลักษณะเป็นนวัตกรรมเชิงกระบวนการ (Process Innovation) ที่บูรณาการ

องค์ความรู้ด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเข้ากับหลักเศรษฐกิจพอเพียงและบริบทการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การจัดทำคู่มือมีการคำนึงถึงหลักการของการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนผ่านประสบการณ์และการนำไปใช้จริง โดยความโดดเด่นของคู่มือปรากฏชัดในด้านเทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียน โดยเฉพาะการส่งเสริมผู้เรียนให้เรียนด้วยการกระทำ

คู่มือนี้มีศักยภาพในการเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้ ที่สามารถขยายผลไปสู่ชุมชนและท้องถิ่นอื่น ๆ การออกแบบที่มีลักษณะเป็นต้นแบบ (Prototype) หมายถึงการมีโครงสร้างและกระบวนการที่สามารถปรับเปลี่ยนให้เข้ากับบริบทเฉพาะของแต่ละพื้นที่ได้ โดยยังคงหลักการสำคัญของการบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับหลักเศรษฐกิจพอเพียงและการท่องเที่ยว การถ่ายทอดองค์ความรู้ผ่านคู่มือต้นแบบสู่ชุมชนอื่นสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ข้ามชุมชน และการแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดี ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนอย่างยั่งยืน การที่คู่มือได้ผ่านการทดลองใช้และประเมินประสิทธิภาพแล้ว ยังช่วยลดความเสี่ยงในการนำไปประยุกต์ใช้ในบริบทอื่น เนื่องจากมีหลักฐานเชิงประจักษ์ถึงประสิทธิผลของคู่มือ

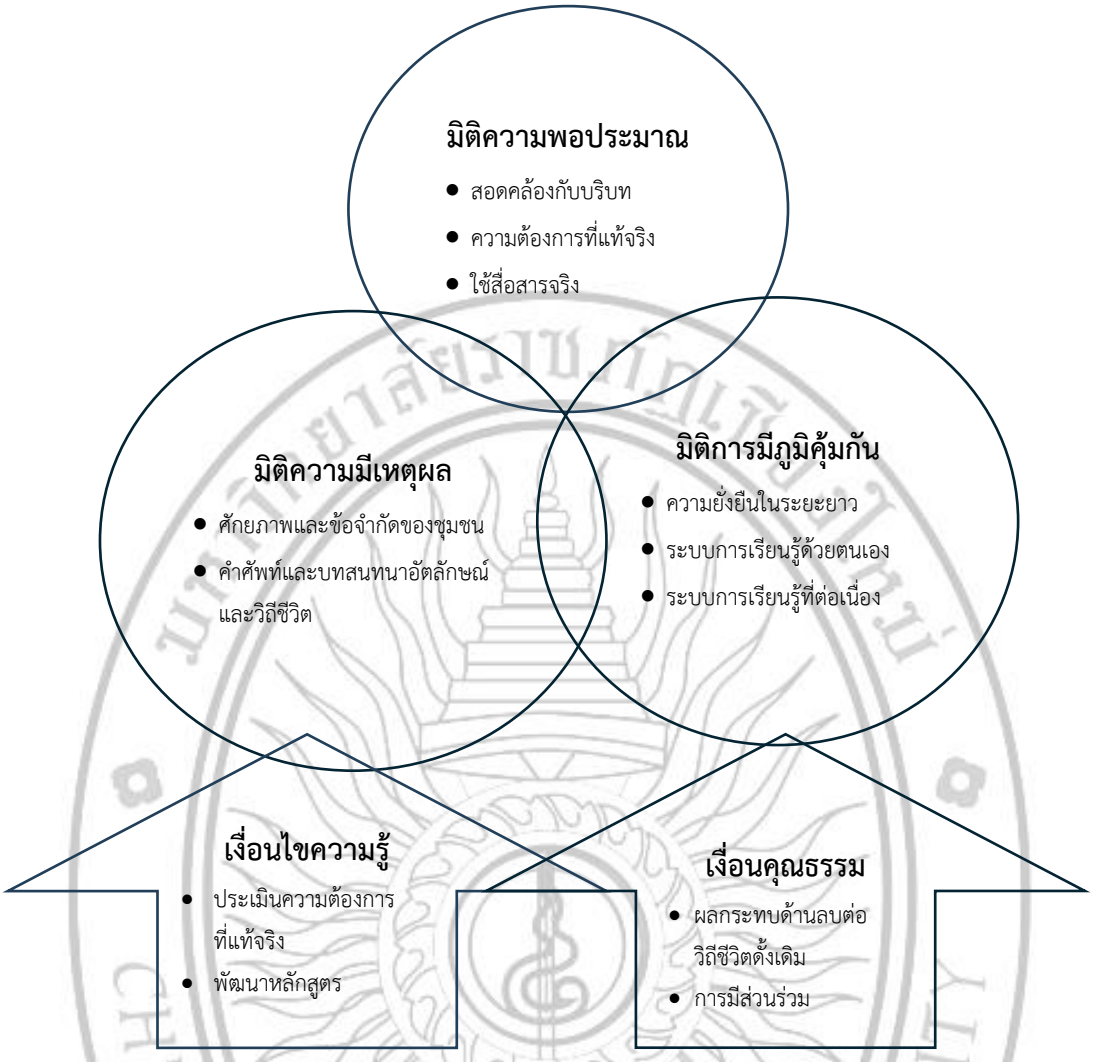
แนวทางการพัฒนาศักยภาพการใช้ภาษาอังกฤษที่นำเสนอในคู่มือยังสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศไทยที่มุ่งเน้นการยกระดับทักษะแรงงาน นอกจากนี้ คู่มือนี้ยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ที่สมาชิกในชุมชนสามารถเรียนรู้และพัฒนาทักษะร่วมกัน สร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาที่ยั่งยืน การที่คู่มือเน้นการเรียนรู้ด้วยการกระทำ ยังเอื้อต่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างสมาชิกในชุมชน สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม

การขยายผลการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอนสู่ชุมชนและท้องถิ่นสามารถทำได้หลากหลายรูปแบบโดยการถ่ายทอดองค์ความรู้จากต้นแบบสู่ชุมชนอื่นสามารถดำเนินการผ่านกระบวนการขยายผลเชิงระบบ (Systematic Scaling) โดยเริ่มจากการวิเคราะห์บริบทเฉพาะของแต่ละพื้นที่ (Contextual Analysis) เพื่อปรับเนื้อหาและกระบวนการให้สอดคล้องกับความต้องการและอัตลักษณ์ของชุมชน การประยุกต์ใช้แนวคิดการถ่ายโอนความรู้ (Knowledge Transfer) และการจัดการความรู้ (Knowledge Management) โดยสร้างกลไกสำคัญในการขยายผลประกอบด้วยการฝึกอบรมวิทยากรท้องถิ่น (Training of Trainers) และสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ระหว่างชุมชน (Community Learning Network) และร่วมกับการพัฒนาแพลตฟอร์มเพื่อการเข้าถึงองค์ความรู้อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะการสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษาในพื้นที่ (Multi-sector Collaboration) จะช่วยเสริมพลังในการขยายผล ตลอดจนการเชื่อมโยงกับนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวและ

เศรษฐกิจชุมชนในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ การขยายผลในลักษณะนี้สอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) ที่เน้นการบูรณาการมิติเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมวิธีการเหล่านี้สอดคล้องกับการวิจัยด้านการพัฒนาชุมชนที่เน้นการมีส่วนร่วมและการพึ่งพาตนเองในระยะยาว

เทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียนที่เน้นการเรียนรู้ด้วยการกระทำที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการขยายผลผ่านรูปแบบการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการ โดยจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างชุมชนต้นแบบและชุมชนเป้าหมาย เพื่อให้เกิดการถ่ายทอดประสบการณ์ตรงและการแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice Sharing) รวมทั้งการบูรณาการหลักเศรษฐกิจพอเพียงกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวยังสามารถปรับใช้กับบริบทอื่น ๆ ได้อย่างหลากหลาย เช่น การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ โดยคงหลักการสำคัญของความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันที่ดี พร้อมกับปรับเนื้อหาภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับบริบทเฉพาะของแต่ละประเภทการท่องเที่ยว และต้องสร้างกระบวนการขยายผลควรมีการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบ เพื่อสะท้อนผลการดำเนินงานและปรับปรุงกระบวนการอย่างต่อเนื่อง การใช้เครื่องมือประเมินที่มีประสิทธิภาพ เช่น แบบประเมินในมิติต่าง ๆ ที่ใช้ในงานวิจัยต้นแบบ จะช่วยให้การขยายผลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

โดยสรุป การขยายผลการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงสู่ชุมชนและท้องถิ่นอื่น ๆ จำเป็นต้องคำนึงถึงบริบทเฉพาะของแต่ละพื้นที่ พร้อมทั้งประยุกต์ใช้กระบวนการและเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพจากงานวิจัยต้นแบบ การขยายผลที่ประสบความสำเร็จจะนำไปสู่การยกระดับเศรษฐกิจฐานรากผ่านการท่องเที่ยวชุมชนที่สอดคล้องกับหลักเศรษฐกิจพอเพียงและการพัฒนาอย่างยั่งยืน สามารถสรุปผลการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ดังภาพที่ปรากฏด้านล่าง

ภาพที่ 4.1 การบูรณาการหลักเศรษฐกิจพอเพียงกับการพัฒนาภาษาอังกฤษและการท่องเที่ยวชุมชน

จากภาพที่ 4.1 อธิบายได้ว่า หลักเศรษฐกิจพอเพียงประกอบด้วยสามมิติหลัก ได้แก่ ความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกัน ซึ่งเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ โดยมิติความพอประมาณ เน้นการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับบริบทท้องถิ่น มิติความมีเหตุผล มุ่งพัฒนาทักษะภาษาภายใต้ข้อจำกัดของชุมชน โดยคำนึงถึงการใช้คำศัพท์และบทสนทนาที่สะท้อนอัตลักษณ์ท้องถิ่น ส่วน มิติการมีภูมิคุ้มกัน สนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องเพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน นอกจากนี้ ปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนการพัฒนา ได้แก่ เงื่อนไขด้านความรู้ ซึ่งช่วยประเมินความต้องการและออกแบบหลักสูตรที่เหมาะสม และ เงื่อนไขด้านคุณธรรม ที่คำนึงถึงผลกระทบต่อวิถีชีวิตดั้งเดิมผ่านการมีส่วนร่วมของ

ชุมชน ทั้งสองปัจจัยนี้ถือเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการอย่างยั่งยืนตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง

ตอนที่ 3 ผลการประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตารางที่ 4.30 ผลการเรียนก่อนและหลังการใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	40	14.45	5.12
2	หลังเรียน	40	32.03	5.16

จากตารางที่ 4.30 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 32.03, σ = 5.16) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 14.45, σ = 5.12)

ตารางที่ 4.31 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการทักทายของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	40	4.23	1.70
2	หลังเรียน	40	8.45	1.60

จากตารางที่ 4.31 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการทักทาย มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 8.45, σ = 1.60) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 4.23, σ = 1.70)

ตารางที่ 4.32 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการแนะนำทิศทางของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	40	4.05	2.31
2	หลังเรียน	40	8.53	1.77

จากตารางที่ 4.32 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการแนะนำทิศทาง มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 8.53, σ = 1.77) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 4.05, σ = 2.31)

ตารางที่ 4.33 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	40	3.40	2.43
2	หลังเรียน	40	8.80	1.52

จากตารางที่ 4.33 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยว มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 8.80, σ = 1.52) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 3.40, σ = 2.43)

ตารางที่ 4.34 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการแนะนำเศรษฐกิจพอเพียงของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=40)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	40	2.88	1.62
2	หลังเรียน	40	6.38	2.94

จากตารางที่ 4.34 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานด้านการแนะนำเศรษฐกิจพอเพียง มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 6.38, σ = 2.94) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 2.88, σ = 1.62)

ตารางที่ 4.35 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=22)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	22	15.40	3.89
2	หลังเรียน	22	28.82	6.90

จากตารางที่ 4.35 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึก มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 28.82, σ = 6.90) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 15.40, σ = 3.89)

ตารางที่ 4.36 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการต้อนรับลูกค้าของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=22)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	22	4.09	1.54
2	หลังเรียน	22	7.41	1.59

จากตารางที่ 4.36 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการต้อนรับลูกค้า มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 7.41, σ = 1.59) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 4.09, σ = 1.54)

ตารางที่ 4.37 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการอธิบายผลิตภัณฑ์ของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=22)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	22	3.36	1.62
2	หลังเรียน	22	7.36	2.11

จากตารางที่ 4.37 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการอธิบายผลิตภัณฑ์ มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 7.36, σ = 2.11) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 3.36, σ = 1.62)

ตารางที่ 4.38 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการต่อรองราคาของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=22)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	22	4.27	2.10
2	หลังเรียน	22	7.73	1.61

จากตารางที่ 4.38 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการต่อรองราคา มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 7.73, σ = 1.61) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 4.27, σ = 2.10)

ตารางที่ 4.39 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการชำระเงินของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=22)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	22	3.72	1.39
2	หลังเรียน	22	6.32	3.00

จากตารางที่ 4.39 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านขายของที่ระลึกด้านการชำระเงิน มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 6.32, σ = 3.00) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 3.72, σ = 1.39)

ตารางที่ 4.40 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่มของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=12)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	12	15.17	3.83
2	หลังเรียน	12	29.92	6.92

จากตารางที่ 4.40 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่ม มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 29.92, σ = 6.92) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 15.17, σ = 3.83)

ตารางที่ 4.41 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่มด้านการต้อนรับลูกค้าของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=12)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	12	4.58	2.27
2	หลังเรียน	12	8.42	1.93

จากตารางที่ 4.41 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่มด้านการต้อนรับลูกค้า มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 8.42, σ = 1.93) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 4.58, σ = 2.27)

ตารางที่ 4.42 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่มด้านการแนะนำและอธิบายรายการอาหารของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=12)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	12	3.50	1.68
2	หลังเรียน	12	6.67	1.44

จากตารางที่ 4.42 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านการแนะนำและอธิบายรายการอาหาร มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 6.67, σ = 1.44) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 3.50, σ = 1.68)

ตารางที่ 4.43 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่มด้านความต้องการพิเศษของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=12)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	12	3.58	1.88
2	หลังเรียน	12	8.08	2.02

จากตารางที่ 4.43 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่มด้านความต้องการพิเศษ มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 8.08, σ = 2.02) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 3.58, σ = 1.88)

ตารางที่ 4.44 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่ม ด้านการชำระเงินของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=12)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	12	3.50	1.78
2	หลังเรียน	12	6.75	2.30

จากตารางที่ 4.44 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านอาหารและเครื่องดื่มด้านการชำระเงิน มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 6.75, σ = 2.30) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 3.50, σ = 1.78)

ตารางที่ 4.45 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=6)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	6	15.50	3.08
2	หลังเรียน	6	27.33	8.43

จากตารางที่ 4.45 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชน มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 27.33, σ = 8.43) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 15.50, σ = 3.08)

ตารางที่ 4.46 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนด้านการต้อนรับลูกค้าของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=6)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	6	3.50	1.05
2	หลังเรียน	6	7.33	1.97

จากตารางที่ 4.46 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนด้านการต้อนรับลูกค้า มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 7.33, σ = 1.97) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 3.50, σ = 1.05)

ตารางที่ 4.47 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนด้านอธิบายผลิตภัณฑ์ของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=6)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	6	4.00	1.78
2	หลังเรียน	6	6.50	2.26

จากตารางที่ 4.47 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนด้านอธิบายผลิตภัณฑ์ มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 6.50, σ = 2.26) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 4.00, σ = 1.78)

ตารางที่ 4.48 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนด้านการต่อรองราคาของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=6)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	6	4.67	1.37
2	หลังเรียน	6	7.33	2.07

จากตารางที่ 4.48 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านการต่อรองราคาร้านค้าชุมชน มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 7.33, σ = 2.07) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 4.67, σ = 1.37)

ตารางที่ 4.49 ผลการเรียนก่อนและหลัง การใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนด้านการชำระเงินของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (n=6)

ที่	รายการ	จำนวน	μ	σ
1	ก่อนเรียน	6	3.83	1.94
2	หลังเรียน	6	6.17	2.71

จากตารางที่ 4.49 พบว่า ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษร้านค้าชุมชนด้านการชำระเงิน มีผลการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน (μ = 6.17, σ = 2.71) และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน (μ = 3.83, σ = 1.94)

CHIANG MAI RAJABHAT UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน 2) พัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และ 3) ประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน การวิจัยนี้ใช้กระบวนการวิจัยแบบผสมผสานวิธี (Mixed Method Research) มีขั้นตอนการวิจัย 3 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 ศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ตอนที่ 2 พัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ตอนที่ 3 การประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติพื้นฐาน ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ดังนี้

1.1 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของของกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 41-50 ปี ส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจร้านขายของที่ระลึก เป็นเจ้าของธุรกิจ มีระยะเวลาทำงาน 6 ปีขึ้นไป รายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท

1.2 ความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ได้แก่ ด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการทักทายอยู่ในระดับน้อย ด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับน้อย ด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อย ด้านการแนะนำทิศทางอยู่ในระดับน้อย และด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

1.3 ความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่มและด้านการแนะนำทิศทางอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านการทักทายและด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับมากที่สุด ตามลำดับ

1.4 ความสามารถและความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการทักทายมีความสามารถอยู่ในระดับน้อยแต่มีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการแนะนำทิศทางมีความสามารถอยู่ในระดับน้อยแต่มีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวมีความสามารถอยู่ในระดับน้อยแต่มีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงมีความสามารถอยู่ในระดับน้อยแต่มีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการแนะนำร้านขายของที่ระลึกมีความสามารถอยู่ในระดับปานกลางและมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการแนะนำอาหารและเครื่องดื่ม

มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลางและมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการแนะนำร้านค้าชุมชนมีความสามารถอยู่ในระดับน้อยแต่มีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด

2. ผลการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ดังนี้

2.1 ผลการจัดทำคู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยผู้ทรงคุณวุฒิ ทำให้ได้คู่มือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ดังนี้

2.1.1 คู่มือมีจุดแข็งในด้านการนำเสนอเนื้อหาพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการสื่อสารในธุรกิจท่องเที่ยว ครอบคลุมทั้งการทักทาย การแนะนำสถานที่ และการซื้อขายพื้นฐาน มีการจัดลำดับเนื้อหาอย่างเป็นระบบจากง่ายไปยาก พร้อมคำอ่านและคำแปลที่ชัดเจน สอดคล้องกับบริบทการทำงานจริงของผู้ประกอบการในพื้นที่ การจัดรูปเล่มมีโครงสร้างที่เป็นระบบ ใช้ตัวอักษรที่อ่านง่าย และมีภาพประกอบที่สอดคล้องกับเนื้อหา รวมถึงการบูรณาการแนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียงเข้ากับการท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตาม พบประเด็นที่ควรพัฒนาหลายด้าน คือ 1) ด้านเนื้อหา ยังขาดการสื่อสารผ่านช่องทางดิจิทัล การใช้ภาษาในสื่อสังคมออนไลน์ และสถานการณ์ที่ซับซ้อนท้าทาย 2) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ยังขาดกิจกรรมที่ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ การใช้สื่อสมัยใหม่ และการประเมินตนเอง 3) ด้านการวัดและประเมินผล ยังขาดเกณฑ์การประเมินที่เป็นรูปธรรม แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน และการประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียน 4) ด้านการใช้ภาษา แม้จะใช้โครงสร้างประโยคพื้นฐานได้ถูกต้อง แต่ยังขาดความหลากหลายของรูปประโยคและการอธิบายหลักไวยากรณ์ 5) ด้านการออกแบบและการนำเสนอ ยังขาดความทันสมัยในการออกแบบ การใช้สื่อมัลติมีเดีย และการเชื่อมโยงกับเทคโนโลยีสมัยใหม่

2.1.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาคู่มือ ควรเพิ่มเติมเนื้อหาเกี่ยวกับการสื่อสารดิจิทัล พัฒนากิจกรรมที่ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ สร้างเกณฑ์การประเมินที่เป็นรูปธรรม เพิ่มแบบทดสอบและระบบติดตามความก้าวหน้า ปรับปรุงการอธิบายหลักไวยากรณ์ และเพิ่มความหลากหลายของรูปประโยค นอกจากนี้ ควรพัฒนาการออกแบบให้ทันสมัย เพิ่มการใช้สื่อมัลติมีเดีย และสร้างการเชื่อมโยงกับแหล่งเรียนรู้ออนไลน์เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมถึงการเพิ่มแหล่งอ้างอิงที่น่าเชื่อถือ การพัฒนาคำอธิบายใต้ภาพให้ครบถ้วน และการสร้างช่องทางการฝึกฝนภาษาด้วยตนเองที่หลากหลาย เพื่อให้คู่มือมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ได้อย่างแท้จริง

2.2 ผลการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ดังนี้

2.2.1 ความพึงพอใจในการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง และการจัดกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ พบว่า ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจต่อคู่มือการพัฒนาศักยภาพในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านเทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียนได้รับความพึงพอใจสูงสุด รองลงมาคือด้านสื่อการจัดกิจกรรมการเรียน ด้านการจัดรูปเล่มและการออกแบบ และด้านความเหมาะสมกับผู้ใช้งานตามลำดับ

2.2.2 การจัดกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพ ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านวิทยากรกิจกรรมได้รับความพึงพอใจสูงสุด โดยเฉพาะในประเด็นความน่าเชื่อถือและการปฏิบัติตนของวิทยากร รองลงมาคือด้านช่องทางการให้บริการเข้าร่วมกิจกรรม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม และด้านขั้นตอนก่อนการจัดกิจกรรมตามลำดับ เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่าการส่งเสริมผู้เรียนให้เรียนด้วยการกระทำเป็นประเด็นที่ได้รับความพึงพอใจสูงสุด ในด้านเทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียน สำหรับด้านสื่อการจัดกิจกรรมการเรียน ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจสูงสุดในประเด็นสื่อที่ใช้มีสีสันที่น่าดูสบายตา มีความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของกิจกรรม และมีวิธีการใช้ไม่ซับซ้อน ในด้านการจัดรูปเล่มและการออกแบบ ประเด็นที่ได้รับความพึงพอใจสูงสุดคือการมีส่วนประกอบของเล่มที่ครบถ้วนสมบูรณ์ ส่วนด้านความเหมาะสมกับผู้ใช้งาน ผู้ประกอบการพึงพอใจสูงสุดในส่วนของการแนะนำการใช้คู่มือ

2.2.3 การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง และการจัดกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ พบว่า ผู้ประกอบการสามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ลดอุปสรรคทางการสื่อสารภาษาอังกฤษ และเพิ่มความมั่นใจในการนำเสนอสินค้าและบริการ ส่งผลให้สามารถสร้างรายได้เพิ่มขึ้น ขยายฐานลูกค้า และถ่ายทอดคุณค่าทางวัฒนธรรมของชุมชนได้ดียิ่งขึ้น ทั้งยังเสริมสร้างความภาคภูมิใจในตนเองและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น สะท้อนถึงศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการท้องถิ่นภายใต้แนวคิดหลักเศรษฐกิจพอเพียงและการพัฒนาอย่างยั่งยืน

3. ผลการประเมินผลด้านการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน ดังนี้

3.1 ด้านทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน พบว่าผู้ประกอบการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ในทุกด้าน ได้แก่ ด้านการทักทาย การแนะนำทิศทาง การแนะนำแหล่งท่องเที่ยว และการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียง

3.2 ผู้ประกอบการร้านขายของที่ระลึก พบว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งในภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการต้อนรับลูกค้า การอธิบายผลิตภัณฑ์ การต่อรองราคา และการชำระเงิน

3.3 ผู้ประกอบการร้านอาหารและเครื่องดื่ม พบว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ทั้งในภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการต้อนรับลูกค้า การแนะนำและอธิบายรายการอาหาร การจัดการความต้องการพิเศษ และการชำระเงิน

3.4 ผู้ประกอบการร้านค้าชุมชน พบว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ในภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการต้อนรับลูกค้า ด้านการอธิบายผลิตภัณฑ์ การต่อรองราคา และการชำระเงิน

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษในระดับน้อย แต่มีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของพิกุล สายดวง และชญาณ์นันท์ ปิติกรพวงเพชร (2560) ที่พบว่าผู้ประกอบการการท่องเที่ยวประสบปัญหาด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยเฉพาะเมื่อต้องสื่อสารแล้วนักท่องเที่ยวไม่เข้าใจ ทำให้เกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน

2. ความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุดนี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้ประกอบการมีความตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในการประกอบธุรกิจ สอดคล้องกับงานวิจัยของปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล (2559) ที่พบว่าผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยเฉพาะคำศัพท์และบทสนทนาเฉพาะในการค้าขาย เพื่อให้สามารถสื่อสารกับลูกค้าชาวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Smoak

(2003) ที่กล่าวว่าการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความต้องการที่เร่งด่วนและตามสภาพการณ์จริงที่จำเป็นต้องนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งในกรณีนี้คือความจำเป็นในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ การที่ผู้ประกอบการมีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด แม้จะมีความสามารถน้อย แสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจที่สูงในการพัฒนาตนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา ดังที่ Richards (2006) ได้เน้นย้ำว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารต้องเน้นการลงมือปฏิบัติจริงและภาษาที่ใช้ในการสื่อสารจริง โดยผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาทั้งด้านความคล่องแคล่วและความถูกต้องของภาษา

3. ความตระหนักในความสำคัญของภาษาอังกฤษนี้สะท้อนให้เห็นถึงความเข้าใจของผู้ประกอบการว่าทักษะภาษาอังกฤษจะช่วยเพิ่มโอกาสทางธุรกิจและรายได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของสมพล สุขเจริญพงษ์และคณะ (2557) ที่พบว่าการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจ โดยเฉพาะในบริบทของการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อย่างไรก็ตาม การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จจำเป็นต้องมีการออกแบบหลักสูตรและวิธีการสอนที่เหมาะสมกับบริบทและความต้องการเฉพาะของผู้เรียน ดังที่ Hutchinson & Waters (1994) ได้เน้นย้ำว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะต้องมุ่งเน้นที่ความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก และผู้เรียนกับผู้สอนต้องมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ที่ตรงกัน

4. ผู้ประกอบการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนในเกือบทุกด้าน สอดคล้องกับงานวิจัยของปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล (2559) ที่พบว่าผู้ประกอบการมีคะแนนทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นในทุกองค์ประกอบหลังการใช้นวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษ และธญวรรณ ก๋ำคำ (2562) ที่พบว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีพัฒนาการทักษะทางภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การพัฒนาที่เห็นได้ชัดนี้อาจเป็นผลมาจากการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการสื่อสารในสถานการณ์จริง สอดคล้องกับแนวคิดของ Richards (2006) ที่เน้นการลงมือปฏิบัติและการใช้ภาษาในบริบทจริง ทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวราพร พูลเกษ และคณะ (2555) ที่พบว่าการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนโฮมสเตย์ส่งผลให้ผู้เข้าอบรมมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการพัฒนา โดยเฉพาะเมื่อมีการพัฒนาบทเรียนที่มีบริบทเกี่ยวข้องกับการทำงานจริง การที่ผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นในเกือบทุกด้านแสดงให้เห็นประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นความต้องการเฉพาะของผู้เรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ Dudley-Evans (2001) ที่เน้นความสำคัญของการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนก่อนการออกแบบหลักสูตร ผลการพัฒนาที่เห็นได้ชัดนี้มีนัยสำคัญต่อการยกระดับธุรกิจการท่องเที่ยว เนื่องจากความสามารถ

ในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นจะช่วยเพิ่มคุณภาพการบริการและสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับงานวิจัยของแจ่มจันทร์ บุญโญปกรณ์ (2565) ที่พบว่าการสื่อสารภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเกิดความประทับใจและมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม การรักษาระดับความสามารถทางภาษาให้คงอยู่และพัฒนาต่อเนื่องเป็นความท้าทายสำคัญ จำเป็นต้องมีการสนับสนุนให้ผู้ประกอบการได้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ และมีโอกาสในการพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของพิกุล สายดวง และชญาณ์นันท์ ปิติกรพวงเพชร (2560) ที่เสนอให้มีผู้เชี่ยวชาญเข้ามาช่วยเหลือในการฝึกฝนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ

5. การที่มีผู้เชี่ยวชาญเข้ามาช่วยเหลือในการฝึกฝนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอและสร้างคู่มือที่ตอบสนองความพึงพอใจในระดับมากที่สุด และมีการจัดกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพ โดยเฉพาะด้านเทคนิควิธีการนำเสนอและกิจกรรมการเรียน สะท้อนถึงประสิทธิภาพของคู่มือที่สามารถนำไปใช้เป็นต้นแบบสำหรับชุมชนอื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล (2559) ที่พบว่าการพัฒนานวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษควรเน้นคำศัพท์และบทสนทนาเฉพาะในการค้าขายที่มีบทแปลและคำอ่านภาษาไทยในรูปแบบที่เข้าใจง่าย รวมทั้งมีการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาศักยภาพด้านภาษา ดังที่ Smoak (2003) เน้นว่าการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความต้องการที่เร่งด่วนและสภาพการณ์จริง

6. ด้านวิธีการจัดการเรียนรู้ Richards (2006) เสนอว่าควรเน้นการลงมือปฏิบัติจริงและใช้ภาษาในการสื่อสารจริง สอดคล้องกับ Nancy Kaye and Donn Matsan (2018) ที่เน้นความสำคัญของการฝึกพูดในสถานการณ์จริง โดยให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอาภัสรา สังขวาสี (2564) ที่พบว่าการเรียนรู้แบบทีมช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษควรดำเนินการอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากการวิเคราะห์ความต้องการ การออกแบบหลักสูตรและกิจกรรมที่เหมาะสม การดำเนินการฝึกอบรม และการประเมินผล ตามที่ Noe (2008) เสนอไว้ นอกจากนี้ การสร้างความมั่นใจและแรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยสำคัญ ดังที่ Wish (1990) พบว่าการฝึกอบรมที่เน้นทักษะเฉพาะทางช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามผลการพัฒนาที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มผู้ประกอบการ โดยเฉพาะร้านค้าชุมชนที่บางทักษะไม่มีความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังเรียน ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับปรุงวิธีการพัฒนาให้เหมาะสมกับแต่ละกลุ่มเป้าหมาย โดยมีประเด็นสำคัญหลายประการ งานวิจัยของ พิกุล สายดวง และชญาณ์นันท์

ปิติกรพวงเพชร (2560) ชี้ให้เห็นว่าผู้ประกอบการยังประสบปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ซับซ้อน เช่น การอธิบายรายละเอียดสินค้า การต่อรองราคา และการให้ข้อมูลเชิงวัฒนธรรม แม้จะผ่านการฝึกอบรมแล้วก็ตาม ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความแตกต่างในการพัฒนาทักษะประกอบด้วย 3 ประการหลัก ประการที่ 1 พื้นฐานการศึกษาและประสบการณ์การใช้ภาษา โดย ธญวรรณ ก๋ำคำ (2562) พบว่า ผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาขึ้นไปมีแนวโน้มพัฒนาการที่ดีกว่า ประการที่ 2 ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ซึ่งผู้ที่มีโอกาสใช้ภาษาบ่อยครั้งมักแสดงพัฒนาการที่ชัดเจนกว่า และประการที่ 3 คือข้อจำกัดด้านเวลาในการฝึกฝน เนื่องจากภาระในการดูแลกิจการ ยิ่งไปกว่านั้นปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล (2559) ยังย้ำความสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการเฉพาะของแต่ละกลุ่มธุรกิจ โดยเฉพาะในด้านคำศัพท์และบทสนทนาที่จำเป็นในการค้าขาย สอดคล้องกับ วราพร พูลเกษ และคณะ (2555) ที่เสนอให้มีการประเมินความต้องการของผู้เรียนก่อนการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้เนื้อหาสอดคล้องกับบริบทการทำงานจริง

7. แนวทางการปรับปรุงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษประกอบด้วยหลายมิติ ประการที่ 1 ควรมีการประเมินระดับความสามารถและความต้องการเฉพาะของผู้เรียนก่อนการฝึกอบรม เพื่อจัดกลุ่มและออกแบบหลักสูตรให้เหมาะสม ประการที่ 2 ควรพัฒนาหลักสูตรเฉพาะทางที่เน้นสถานการณ์จำลองใกล้เคียงกับการปฏิบัติงานจริง และประการที่ 3 ควรนำเทคโนโลยีมาสนับสนุนการเรียนรู้ แจ่มจันทร์ บุญโญปกรณ์ (2565) นำเสนอการใช้แอปพลิเคชันบนมือถือเพื่อแก้ปัญหาข้อจำกัดด้านเวลาและสถานที่ในการเรียนรู้ ขณะที่ สมพล สุขเจริญพงษ์ และคณะ (2557) เน้นความสำคัญของการฝึกอบรมที่มีระยะเวลาเพียงพอและการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ระบบการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพมีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในกลุ่มที่ไม่แสดงพัฒนาการควรมีการวิเคราะห์สาเหตุและให้การสนับสนุนเพิ่มเติมเป็นรายบุคคล รวมถึงการส่งเสริมการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ระหว่างผู้ประกอบการ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง การดำเนินการตามแนวทางดังกล่าวอย่างเป็นระบบ จะช่วยยกระดับประสิทธิภาพการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการร้านค้าชุมชน โดยคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละกลุ่มและการสนับสนุนที่เหมาะสม อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างชาติและการพัฒนาธุรกิจอย่างยั่งยืน ยิ่งไปกว่านั้นการบูรณาการหลักเศรษฐกิจพอเพียงกับการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเป็นอีกประเด็นสำคัญ ดังที่ Naipinit, Sakolnakorn, & Kroeksakul (2014) และ Prayukvong, Puntasen, John Foster, & Moopauak (2024) เสนอว่าหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน โดยคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม การบูรณาการหลักเศรษฐกิจพอเพียงกับการพัฒนา

ภาษาอังกฤษและการท่องเที่ยวชุมชนมีความสอดคล้องกันใน 3 มิติหลัก คือความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกัน โดยในมิติความพอประมาณ การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษควรเน้นการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับบริบทและความต้องการที่แท้จริงของชุมชน ไม่เน้นความสมบูรณ์แบบทางไวยากรณ์จนเกินไป แต่มุ่งเน้นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในสถานการณ์จริง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Nancy Kaye and Donn Matsan (2018) ที่พบว่าควรเน้นคุณภาพของเนื้อหาและความลื่นไหลในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์ 1) ในมิติความมีเหตุผล การพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนต้องตั้งอยู่บนฐานของการวิเคราะห์ศักยภาพและข้อจำกัดของชุมชนอย่างรอบด้าน สอดคล้องกับแนวคิดของ Boonratana (2010) ที่เน้นว่าชุมชนต้องเป็นผู้กำหนดทิศทางการพัฒนาด้วยตนเอง การพัฒนาภาษาอังกฤษจึงควรมุ่งเน้นคำศัพท์และบทสนทนาที่จำเป็นต่อการนำเสนออัตลักษณ์และวิถีชีวิตของชุมชน ดังที่ปรากฏในงานวิจัยของชมพู อิสริยาวัฒน์ (2562) ที่พบว่าการพัฒนาคู่มือภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับบริบทชุมชนช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการสื่อสารของคนในชุมชน 2) ในมิติการมีภูมิคุ้มกัน การพัฒนาต้องคำนึงถึงความยั่งยืนในระยะยาว โดยการสร้างระบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ชุมชนสามารถดำเนินการได้ด้วยตนเอง ผ่านการใช้สื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของแจ่มจันทร์ บุญโญปกรณ์ (2565) ที่พบว่าการใช้แอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องนอกจากนี้ การบูรณาการยังต้องคำนึงถึงเงื่อนไขสำคัญ 2 ประการ คือ ความรู้และคุณธรรม ในด้านความรู้ การพัฒนาต้องอาศัยการวิเคราะห์ความต้องการที่แท้จริงของชุมชน ดังที่ปรากฏในงานวิจัยของพิกุล สายดวง และคณะ (2560) ที่พบว่าการศึกษาความต้องการที่แท้จริงช่วยให้การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่วนด้านคุณธรรม ต้องคำนึงถึงการรักษาอัตลักษณ์และวัฒนธรรมของชุมชน ไม่ให้การพัฒนาการท่องเที่ยวส่งผลกระทบด้านลบต่อวิถีชีวิตดั้งเดิม

8. การประยุกต์ใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการพัฒนาภาษาอังกฤษและการท่องเที่ยวชุมชนยังสอดคล้องกับแนวคิด "เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา" โดยต้องเริ่มจากการทำความเข้าใจบริบทและความต้องการของชุมชนอย่างลึกซึ้ง สร้างการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน และพัฒนาอย่างเป็นขั้นตอน ดังที่ปรากฏในงานวิจัยของวราพร พูลเกษ และคณะ (2555) ที่พบว่าการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่มีบริบทเกี่ยวกับชุมชนช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ อย่างไรก็ตาม การบูรณาการดังกล่าวยังพบความท้าทายหลายประการทั้ง ข้อจำกัดด้านเวลาและทรัพยากรในการพัฒนา ความแตกต่างของระดับการศึกษาและประสบการณ์ของสมาชิกชุมชน การพัฒนาจึงต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน และการออกแบบกระบวนการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น สอดคล้องกับวิถีชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในชุมชน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. พัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการอย่างต่อเนื่อง และควรจัดให้มีผู้เชี่ยวชาญช่วยเหลือในการฝึกฝนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ เน้นการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง โดยเฉพาะด้านการทักทาย การแนะนำทิศทาง การแนะนำแหล่งท่องเที่ยว และการแนะนำหลักเศรษฐกิจพอเพียง

1.2 ปรับปรุงและพัฒนาคู่มือให้ทันสมัยโดยเพิ่มเติมเนื้อหาเกี่ยวกับการสื่อสารดิจิทัล สร้างเกณฑ์การประเมินที่เป็นรูปธรรม เพิ่มแบบทดสอบและระบบติดตามความก้าวหน้าและเพิ่มความหลากหลายของรูปประโยค

1.3 จัดกิจกรรมพัฒนาศักยภาพที่เหมาะสมโดยส่งเสริมการจัดกิจกรรมที่เน้นการลงมือปฏิบัติจริง การใช้สื่อที่มีสีสันน่าดูและไม่ซับซ้อน รวมถึงการส่งเสริมผู้เรียนให้เรียนรู้ด้วยการปฏิบัติ

1.4 บูรณาการหลักเศรษฐกิจพอเพียงโดยการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับบริบทและความต้องการที่แท้จริงของชุมชน มุ่งเน้นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในสถานการณ์จริงมากกว่าความสมบูรณ์แบบทางไวยากรณ์

1.5 สร้างระบบการเรียนรู้ที่ยั่งยืนโดยพัฒนาระบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ชุมชนสามารถดำเนินการได้ด้วยตนเอง ผ่านการใช้สื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสมที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการติดตามผลระยะยาวเกี่ยวกับความยั่งยืนของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน และศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความยั่งยืนของการพัฒนาและแนวทางการสร้างระบบสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ยั่งยืนในชุมชน

2. ควรมีการพัฒนาสื่อดิจิทัลและแพลตฟอร์มการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน โดยศึกษาการพัฒนาแอปพลิเคชันหรือสื่อการเรียนรู้ดิจิทัลที่ผู้ประกอบการสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

3. ควรมีการศึกษาประสิทธิผลของวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ สำหรับผู้ประกอบการการท่องเที่ยวชุมชน การวิจัยควรเปรียบเทียบผลของวิธีการสอนแบบต่าง ๆ

บรรณานุกรม

กนกศักดิ์ วงศ์เป็ง. (2564). *กระบวนการฝึกอบรมและการบริหารงานฝึกอบรม*. http://www.rechee.org/KM4.html

กรมการพัฒนาชุมชน. (2560). *หลักการของการพัฒนาท่องเที่ยวโดยชุมชน*. https://district.cdd.go.th/kuiburi/wp-content/uploads/sites/ 372/2017/05/%E0%B8%AB%E0%B8%A5%E0%%E0%B8%99.pdf

กรมวิชาการ. (2554). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ*. โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุพัณฑ์.

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2565). *สรุปค่าใช้จ่ายการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทย*. https://www.mots.go.th/news/category/615#

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2560). *ข้อมูลตัวเลขจากสถิติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ปี 2555-2563 สถิติและข้อมูล*. http://service.nso.go.th/nso/web/article/article_33.html

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (อพท.). (2559). *แผนปฏิบัติการการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน พ.ศ. 2559 – 2563*. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. http://www.dasta.or.th/th/aboutus/item/

กิตติ พัชรวิชญ์. (2544). *เอกสารการสอนชุดวิชาการเรียนรู้และเทคนิคการฝึกอบรม หน่วยที่ 10 การฝึกอบรมการศึกษานอกระบบ*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

เกียรติสุดา ศรีสุข. (2552). *ระเบียบวิธีวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 3). เชียงใหม่ครองช่างพริ้นติ้ง.

เข็มทอง แสวง. (2544). *ความต้องการและปัญหาการพัฒนาบุคลากรของข้าราชการครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด* [การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ. (2565). *แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 - 2570): Resilience, Sustainability, Inclusive Growth*. กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา

จงกลนี ชุติมาเทวินทร์. (2544). *การฝึกอบรมเชิงพัฒนา*. ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จิรภัทร เลขะกุล, นิรมล ขวาของ, ดนัย ลิสวัสดิรัตนากุล, และสุดสันต์ สุทธิพิศาล. (2564). การบูรณาการหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เพื่อการพัฒนาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว. *วารสารสมาคมนักวิจัย*, 26, 154 - 165.

จีรนันท์ เขิมขันธ์, ปัญญา หมั่นเก็บ, & อานนท์ กลั่นกลอน. (2562). ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยวเชิงเกษตร จ.ระยอง. *วารสารบัณฑิตวิทยาลัยพิชญทรรศน์, 14*(1), 13-19. Retrieved from https://so02.tci-thaijo.org/index.php/Pitchayatat/article/view/221560

จุฑามาส เพ็งโคนา, เบญจมาศ ณ ทองแก้ว, อำนาจ รักษาพล, บุญศิลป์ จิตตะประพันธ์, และเทพินทร์ ภพทวี. (2560). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสำหรับการท่องเที่ยวโดยชุมชน จังหวัดชุมพร. *วารสารวิจัยเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่, 9*(1), 38-51.

จุมพต อ่อนทรวง, ดำรง มหนิธิวงศ์, จิรพจน์ ขวัญคง, อภิพัธน์ วิศิษฏ์ใจงาม, และสุทัศน์ อาสนาชัย. (2563). การพัฒนาสื่อภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของวัดจังหวัดพิษณุโลก. *วารสารรัชต์ภาคย์, 14*(33), 32-43.

จรัสศรี คิวสุวรรณ. (2545). *การสอนเพื่อการสื่อสารตามธรรมชาติ*. สำนักงานคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.

จรัสโฉม ศิริรัตน์. (2559). ปัญหาการติดต่อสื่อสารของบุคลากรในองค์กร: กรณีศึกษาสำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. *วารสารบรรณศาสตร์ มศว., 9*(1), 57-66.

เจิดจันทร์ พลดงนอก. (2555). *การพัฒนาระบบการฝึกอบรมออนไลน์แบบสอนงาน สำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการผู้ใช้เทคโนโลยี ธนาคารพาณิชย์* [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

แจ่มจันทร์ บุญโญปกรณ์. (2565). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการท่องเที่ยวเพื่อยกระดับการให้บริการการท่องเที่ยวบนวิถีชีวิตใหม่ด้วยแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือ. *วารสารศิลปะศาสตร์ราชมงคลสุวรรณภูมิ, 4*(2), 402-412.

ชมพู อิสริยาวัฒน์. (2562). การพัฒนาคู่มือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับชุมชนท่องเที่ยว. *วารสารมนุษยสังคมสาร, 16*(2), 127-146.

ชูวิทย์ ศิริเวชกุล. (2544). การท่องเที่ยวเชิงชุมชนและการจัด Homestay. *จุลสารการท่องเที่ยว*. เมษายน – มิถุนายน, 52-56.

ไชยยศ บุญญากิจ. (2549). *ธุรกิจกับเศรษฐกิจพอเพียง*. เรณู สุขขารมณ์.

ณัชชา วชิรหัตถพงศ์. (2558). *การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมแบบผสมผสานโดยใช้ M-training และการฝึกอบรมแบบเผชิญหน้า เรื่องการใช้กระดานฉริยะ สำหรับครูสังกัดโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี* [ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยบูรพา. http://digital collect.lib.buu.ac.th/dcms/files/54921098.pdf

ณัทพงศ์ โยธี. (2564). *การบริหารงานคุณภาพในองค์การ*. https://sites.google.com/site/rtech603xx/unit-6

เดือนเพ็ญพร ชัยภักดี. (2560). *ความสำคัญและความหมายของการฝึกอบรม*. https://sites.google.com

ทวีศักดิ์ จันทร์ประดิษฐ์, ชัยณรงค์ ศรีรักษ์, และอุดมกฤษฎิ์ ศรีนนท์ (2564). ความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษสำหรับผู้สูงอายุในชุมชนเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 15*(3), 61-74.

ทวีศักดิ์ ชูมา และอาภาภรณ์ บุลสถาพร. (2562). การใช้กลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อรับมือกับปัญหาการพูดและการฟังของนักศึกษามหาวิทยาลัย. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 7*(2), 179-194.

ธญวรรณ ก๋ำคำ. (2562). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว สำหรับชุมชนกลุ่มธนบุรี กรุงเทพมหานคร. *วารสารสารสนเทศ, 17*(2), 61-70.

ธิดาภรณ์ ละม้ายศรี. (2561). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ธุรการโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ* [วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิมยาลัยราชภัฏสกลนคร.

ธิปฏพณร์ ยิ้มประเสริฐ. (2563). การประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและจิตวิทยาการท่องเที่ยว: แนวทางขับเคลื่อนและฟื้นฟูการท่องเที่ยวโดยชุมชน หลังวิกฤติกาลโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019 (โควิด-19). *วารสารศิลปะศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 20*(2), 402-420.

ธีระ กาญจนารักษ์. (2555). *การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการฝึกอบรม*. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

นรินทร์ สังข์รักษา, สุภาภรณ์ พรหมฤาษี, และธีรังกูร วรบำรุงกุล. (2559). รูปแบบและพฤติกรรมท่องเที่ยวที่ไร้ความรีบเร่งของนักท่องเที่ยวในภูมิภาคตะวันตกของประเทศไทย. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการหอการค้าไทย มนุษย์ศาสตร์และสังคมศาสตร์, 36*(2), 1 - 19.

บุษยมาศ แสงเงิน. (2560). *ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานของบุคลากรภาครัฐในปัจจุบัน*. https://www.gotoknow.org/posts/435686

บุญใจ ศรีสถิตนรากูล. (2555). *การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย: คุณสมบัติการวัดเชิงจิตวิทยา*. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปวันรัตน์ นิกรกิตติโกศล. (2559). การพัฒนานวัตกรรมการสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับผู้ประกอบการร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหารและเครื่องดื่มที่เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. *วารสารสมาคมนักวิจัย, 21*(2), 110-122.

ประดิษฐ์ วงค์คำ. (2560). *การพัฒนาทักษะการฟัง*. http://pradit.blogspot.com

ประนอม สุรัสวดี. (2551). *กิจกรรมและวิธีการสอนภาษาอังกฤษ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ไทยวัฒนาพานิช.

พจนา สวนศรี. (2546). *คู่มือการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน*. โครงการท่องเที่ยวเพื่อชีวิตและคุณภาพ.

พรกุล สุขสด. (2556). การพัฒนาชุดฝึกอบรมสมรรถะการปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน [วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยรามคำแหง. https://tdc.thailis.or.th/tdc/dccheck.php?Int_code=53&Recld=12166&obj_id=80413&showmenu=no

พระมหาพรชัย สิริวโร, พระมหาขวัญชัย กิตฺติเมธี, ไข่มุก เหล่าพิพัฒนา, และเพ็ญพรรณ เฟื่องฟูลอย. (2563). การศึกษาวิเคราะห์อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจังหวัดแม่ฮ่องสอน. *วารสารพุทธมัคค์ ศูนย์วิจัยธรรมศึกษา สำนักเรียนวัดอาวุธวิกสิตาราม, 5*(1), 1-14.

พิกุล สายดวง และ ชญาณ์นันท์ ปิติกรพวงเพชร. (2560). การศึกษาความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ขอ งกลุ่มอาชีพท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ กรณีศึกษาชุมชนบ้านซะซอม อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 8*(1), 284-300.

พิมพ์ระวี โรจน์รุ่งสัตย์. (2553). *การท่องเที่ยวโดยชุมชน*. สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์.

พัฒนมาศ วงศ์พัฒนศิริ. (2562). *การท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน*. https://www.nectec.or.th/ace2019/wp-content/uploads/2019/09/20190909_SS02_Patthamas.pdf

พัทธนันท์ ปั้นแก้ว. (2557). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ โดยการบูรณาการเทคโนโลยีในการเรียนการสอน สำหรับครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์* [ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. http://osevice.skru.ac.th/ebookft/1265/%A1%D2%C3%BE%D1%B2%B9%D2%CB%C5%D1%A1%CA%D9%B5%C3%BD%D6%A1%CD%BA9C3%C1%20%E0%C3%D7%E8%CD%A720%A19D2%C3%CD%CD%A1%E1%BA%BA%A1%D4%A8%A1%C3%C3%C1%A1%D2%C3%E0%C3%D5%C2%B9%C3%D9%E9.pdf

พิมพ์ระวี โรจน์รุ่งสัตย์. (2553). *การท่องเที่ยวชุมชน.* โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮ้าส์.

พุทธชาด ลิ้มศิริเรืองไร. (2562). แนวทางในการพัฒนานวัตกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับบุคลากรการท่องเที่ยวในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารมนุษยสังคมศิลปาสาร, 1*(1), 41-57.

เพ็ชรี รูปะวิเชตร์. (2554). *เทคนิคการฝึกอบรมและการประชุม.* ดวงกมล พับลิชชิง.

ภัชญาภา ทองใส และ คมสิทธิ์ สิทธิประการ. (2562). ปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับธุรกิจเพื่อการท่องเที่ยวท้องถิ่น อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช. *วารสารราชพฤกษ์, 17*(3), 129-136.

มนทิรา สังข์ทอง, ศิรวิทย์ กุลโรจนภัทร, & วิชัย แหวนเพชร. (2563). รูปแบบการจัดการห่วงโซ่อุปทานการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. *วารสารมหาจุฬาวิชาการ, 7*(2), 17-35.

เมธาสิทธิ์ ธัญรัตนศรีสกุล. (2558). *ความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนโรงเรียนราชินีบูรณะ จังหวัดนครปฐม.* ราชินีบูรณะ.

ยุพาภรณ์ พิริยศิลป์. (2557). ความต้องการทางด้านภาษาอังกฤษของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในเขตจังหวัดขอนแก่น. *วารสารการบริการและการท่องเที่ยวไทย, 9*(2), 16-30.

วรางคณา เค้าอ้น. (2560). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารในการทำงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานเรียนรู้* [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

วราพร พูลเกษ วนุชชิดา สุภัควนิช และธีติพล วิมุตานนท์. (2555). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนหมู่บ้านโฮมสเตย์เพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยว: กรณีศึกษาบ้านโคกโก่ง ตำบลกุดหว้า อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์.* มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตกาฬสินธุ์.

วินัย ดอนโคตรจันทร์. (2542). *การศึกษาความต้องการพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนปฏิรูปการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี* [การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ศุภเชษฐ์ กาญจนมณี, นวรัตน์ ไวชมภู, และชณัฐ พรหมศรี. (2565). การปรับตัวของผู้บริหารสถานศึกษาในยุคโลกพลิกผัน. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 13*(1), 1-13.

สมพล สุขเจริญพงษ์, กสมล ชนะสุข, ศานติ ดิฐสถาพรเจริญ, และกนกพัชร วงศ์อินทร์อยู่. (2557). การพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีแก่เกษตรกรผู้เพาะเลี้ยงปลาสวยงามในจังหวัดนครปฐมเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. *วารสารวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม, 1*(2), 56-69.

สมศักดิ์ สามัคคีธรรม. (2563). การท่องเที่ยวโดยชุมชน ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและการพัฒนาที่ยั่งยืน. *วารสารพัฒนาสังคม, 23*(1), 211- 225

สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2555). *การใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นในภูมิภาค กับ อนาคตของไทยในอาเซียน*. http://www.dla.go.th/upload/ebook/column/2013/5/2060_5264.pdf

สุปรีดี สุวรรณบูรณ์. (2555). *ความรู้พื้นฐานเรื่องการสื่อสาร*. https://www.isesp.ac.th/learning/thai/chapter1-1.html

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษ* (พิมพ์ครั้งที่ 4). สำนักพิมพ์จุฬาภรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานการท่องเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอน. (2560). *ข้อมูลการท่องเที่ยวจังหวัดแม่ฮ่องสอน*. https://www.mots.go.th/search/

สำนักงานจังหวัดแม่ฮ่องสอน. (2561). *ข้อมูลพื้นฐานจังหวัดแม่ฮ่องสอน*. http://www.maehongson.go.th/th/province-info/general-info/history.html

สำนักงานจังหวัดแม่ฮ่องสอน. (2565). *ชุมชนวิถีเศรษฐกิจพอเพียง*. https://www.maehongson.go.th/new/

สำนักงานจังหวัดแม่ฮ่องสอน. (2565). *แผนพัฒนาจังหวัดแม่ฮ่องสอน 5 ปี (พ.ศ. 2561 – 2565) ฉบับทบทวน ปี พ.ศ. 2565*. สำนักงานจังหวัดแม่ฮ่องสอน.

สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดแม่ฮ่องสอน. (2566). จังหวัดแม่ฮ่องสอน ส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบพลัส เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ โดยส่งเสริมการท่องเที่ยวต่อยอดชุมชนยลวิถีกะเหรี่ยงคอยาวบ้านห้วยปูแกงสู่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวยั่งยืน. https://thainews.prd.go.th/th/news/detail/TCATG230619091021939

สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2558). *โครงการสำรวจทัศนคติและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ปีงบประมาณ พ.ศ. 2558*. https://www.mots.go.th/download/pdf/1InnerFinalReportAttitude2558.pdf

สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย. (2560). *คู่มือการขับเคลื่อนการน้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติจนเป็นวิถีชีวิต*. แดเน็กซ์อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น.

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2564). *เศรษฐกิจพอเพียง คืออะไร?*. กลุ่มงานเศรษฐกิจพอเพียงและธนาคารสมอง สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดแม่ฮ่องสอน. (2566). *จังหวัดแม่ฮ่องสอน จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยว 5 ปี เพื่อเตรียมความพร้อมในการต้อนรับนักท่องเที่ยว ตลอดทั้งปี*. https://maehongson.prd.go.th/th/content/category/detail/id/9/iid/191524

สำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ. (2561). *ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561–2580 (ฉบับย่อ)*. สำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ* (พิมพ์ครั้งที่ 4). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สยามรัฐออนไลน์. (2565). *หมู่บ้านกะเหรี่ยงคอยาว*. https://siamrath.co.th/n/387721

สุเมธ ตันติเวชกุล. (2543). เศรษฐกิจพอเพียงคือการยึดเส้นทางสายกลาง (มัชฌิมาปฏิปทา) ในการดำรงชีวิตโดยใช้หลักการพึ่งตนเอง 5 ประการ. *วารสารศึกษาศาสตร์, 19*(3).

สุเมธ ตันติเวชกุล. (2543). *ใต้เบื้องพระยุคลบาท* (พิมพ์ครั้งที่ 2). มติชน.

สุเมธ ตันติเวชกุล. (2549). การดำเนินชีวิตในระบบเศรษฐกิจพอเพียง. *วารสารข้าราชการ, 45*(2), 1-6

สุเมธ ตันติเวชกุล. (2549). *หลักธรรมตามรอยพระยุคลบาท*. โรงพิมพ์ด่านสุธาการพิมพ์.

หนังสือพิมพ์ข่าวสด. (2565). แบกเป้ไปเที่ยว. *ข่าวสดออนไลน์*. https://www.khaosod.co.th/

องค์การบริหารส่วนตำบลผาบ่อง. (2563). *แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. 2566-2570)*. อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน: องค์การบริหารส่วนตำบลผาบ่อง.

องค์การบริหารและพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน). (2559). *เกณฑ์การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนของประเทศไทย*. องค์การบริหารและพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.

อมรรัตน์ ศรีส่ง. (2559). การพัฒนาชุดฝึกอบรมแบบผสมผสาน เรื่อง การใช้งาน โปรแกรมระบบสารสนเทศสำหรับครูโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา [วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยบูรพา.

อาภัสรา สังขวาสี. (2564). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 โดยใช้การเรียนรู้แบบทีมฐาน (Team-Based Learning)* [ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อนุชิต ฮุนสวัสดิกุล. (2543). *กระบวนการฝึกอบรม*. สำนักงานข้าราชการพลเรือน.

อำพล เสนาณรงค์. (2542). *ทิศทางการพัฒนาชนบทตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง*. สถาบันวิจัยและพัฒนากรมส่งเสริมการเกษตรชมรมศิษย์เก่ายูพีแอลบีแห่งประเทศไทย.

อัญชัญ ตัณฑเทศ. (2563). เส้นทางการท่องเที่ยวชาติพันธุ์ ณ ชุมชนกะเหรี่ยงคอยาว จังหวัดแม่ฮ่องสอน. *มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 11*(1), 108-119.

ฤทัยชนนี สิทธิชัย, อัจฉรา ธรรมาภรณ์ และชิดชนก เชิงเชาว์. 2548. ผลของการสอนโดยใช้กิจกรรมที่เน้นงานปฏิบัติและวิธีการเสริมแรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 16*(1), 1-15.

Aji, R. R. (2020). Tourism social entrepreneurship in community-based tourism: A case study of Pentingsari tourism village. Paper presented at *the IOP Conference Series: Earth and Environmental Science,* 447.

Akbarova, M. (2021). The Communicative Language Teaching Method and Its Interactive Strategies of Motivating. *Mental Enlightenment Scientific-Methodological Journal*, 19-28.

Alamri, W. A. (2018). Communicative language teaching: Possible alternative approaches to and teaching contexts. *English Language Teaching, 11*(10), 132-138.

Alcalde, P. E., & García, L. J. (2021). Online learning during the covid-19 pandemic: How has this new situation affected students'oral communication skills?. *Journal of Language and Education, 7*(4 (28)), 30-41.

Almeida, L. (2024). The rise of the Homosapiens Immodicus. *British Journal of Mass Communications and Media Research, 4*(2), 44-49.

Almosa, A. (2023). Using neuro-linguistic programming and transactional analysis tools to measure the English proficiency of foreign language learners. *Journal in Advanced Humanities,* 4, 4.

Anthony, L. (2018). *Introducing English for specific purposes*. Routledge.

Anuar, A. N. A., & Sood, N. (2017). Community based tourism: Understanding, benefits and challenges. *Journal of Tourism & Hospitality, 6*(1), 2167-0269.1000263.

Ashley, C., & Mitchell, J. (2008). *Doing the right thing approximately not the wrong thing precisely: Challenges of monitoring impacts of pro-poor interventions in tourism value chains.* Overseas Development Institute London.

Bagus, S. I., Imade, S. U., Nyoman, S. I. A., & Putu, W. S. N. (2019). Community based tourism as sustainable tourism support. *Russian Journal of Agricultural and Socio-Economic Sciences, 94*(10), 70-78.

Ballow, R., Gilson, T. Q., & Odiome, G. S. (1962). *Executive skills: Their dynamics and development.* Prentice Hall.

Bangkok Post. (2024, March, 20). *English proficiency on the wane, says latest EF survey.* https://www.bangkokpost.com/thailand/general/2692849/

Barseli, M., Sembiring, K., Ifdil, I., & Fitria, L. (2019). The concept of student interpersonal communication. *JPPI (Jurnal Penelitian Pendidikan Indonesia), 4*(2), 129-134.

Barua, P., & Tejativaddhana, P. (2019). Impact of application of sufficiency economy philosophy on the well‐being of Thai population: A systematic review and meta‐analysis of relevant studies. *Journal of Population and Social Studies [JPSS], 27*(3), 195-219.

Bello, F. G., & Lambulira, M. (2023). *Opportunities and challenges of community-based eco-cultural tourism development: A case of gwirize cultural village in malawi*. Tourism Cases, tourism202300016.

Boonyopakorn, J., Tasatanattakool, P., Nilsook, P., and Wannapiroon, P. (2024). Mobile language learning: A digital approach to improving english communication. *International Journal of Interactive Mobile Technologies (iJIM), 18*(22), 159–173.

Boonratana, R. (2010). Community-based tourism in Thailand: The need and justification for an operational definition. *Kasetsart Journal of Social Sciences, 31*(2), 280-289.

Brown, G., & Yule, G. (1983). *Teaching the spoken language* (Vol. 2). Cambridge University Press.

Brumfit, C. (1984). *Communicative methodology in language teaching.* Cambridge University Press

Buranapin, S., & Ratthawatankul, T. (2015). Philosophy of sufficiency economy and business sustainability: A framework for operational implications. *Journal of Business and Behavioral Sciences, 27*(1), 115.

Byrne, D. (1987). *Teaching oral English.* Longman.

Chanpradit, T. (2022). Curriculum evaluation: Measuring the learning outcomes and satisfaction levels of Thai adult learners with an English for cultural tourism communication course, Suphan Buri, Thailand. *Journal of Education and Learning, 11*(5) , 82- 92. https://doi.org/10.5539/jel.v11n5p82

Chanpradit, T. (2022). English Curriculum Development Process of the Cultural Tourism Communication Course for Elderly People: A Case Study of the Community of Doem Bang Nang Buat, Suphan Buri. *Journal of Humanities and Social Sciences Thonburi University, 16*(1), 26-33.

Chaichana, N. (2018). The Role and the Importance of Wat Ratchaphaditsatana (Wat Pha Kho) for Surrounding Communities. *Journal of Southern Technology, 6*(1) , 13– 25. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/journal_sct/article/view/251750

Chaisumritchoke, S. (2007). Sufficiency economy, the King's philosophy: An application of Buddhist economics to develop Thai local pharmaceutical industries for sustainable well-being. Society and Economy. In Central and Eastern Europe. *Journal of the Corvinus University of Budapest, 29*(2), 235-252.

Chalapati, S. (2008). Sufficiency economy as a response to the problem of poverty in Thailand. *Asian Soc Sci, 4*(7), 3-6.

Chokpreedapanich, T., & Monpanthong, P. (2023). The Study of Border Tourism Supply Chain to Response for Tourists: A Case Study of Baan Phu Nam Ron Permanent Border, Kanchanaburi. *Rajapark Journal, 17*(51), 422-440. https://so05.tci-thaijo.org/index.php/RJPJ/article/view/262703

Dhammamolee, P., Thanavaro, P. S., & Thitajitto, P. S. (2021). Sufficiency Economy Philosophy: From the Buddhist Notion to Survival in Covid-19 Pandemic Crisis. *Turkish Journal of Computer and Mathematics Education, 12*(8), 2434-2441.

Dudley-Evans, T., St John, M. J., & Saint John, M. J. (1998). *Developments in English for specific purposes: A multi-disciplinary approach.* Cambridge university press.

Dudley-Evans, T. (2001). English for Specific Purposes. In R. Carter, & D. Nunan (Eds.), *The Cambridge Guide to Teaching English to Speakers of Other Languages* (pp. 131-136). Cambridge University Press.

EF Education First. (2024). *EF English proficiency index 2024*. https://www.ef.co.th/epi/

Erlinda, R., Afrinursalim, H., & Dinarta, F. (2023). The positive politeness strategies used in "English for Nusantara" textbook. *Journal of English Language Teaching and Linguistics, 8*(3), 265-276.

Escola, Y. H. (1980). Certain effects of selected activities of communicative competence training on the development of German: A case study. *Dissertation Abstracts International*.

Fitria, T. N. (2020). Teaching English for specific purposes (ESP) to the students in English language teaching (ELT). *Journal of English Teaching Adi Buana, 5*(01), 55-66.

Gower, R., Walters, S., & Phillips, D. (1983). *Teaching practice handbook:* Heinemann London.

Grynyuk, S. (2016). Foreign language teaching for specific purposes: basic aspects. *ScienceRise, 3*(5 (20)), 18-23.

Gustianing, D., Sugiharto, P. A., & Romadhona, Z. D. (2023). A descriptive content analysis of the textbook used of english for specific purpose. *Aisyah Journal of English Language Teaching (AIJELT), 2*(1), 7-13.

Han, H., Eom, T., Al-Ansi, A., Ryu, H. B., & Kim, W. (2019). Community-based tourism as a sustainable direction in destination development: An empirical examination of visitor behaviors. *Sustainability, 11*(10), 2864.

Hutchinson, T. and Waters, A. (1994). *English for specific purposes: A learning centred approach.* Cambridge University Press.

Hybel, (1995). *Communicating effective approach.* McGraw-Hill.

Hyland, K. (2022). English for specific purposes: What is it and where is it taking us?. *Esp Today, 10*(2), 202-220.

Hymes, D. H. (1972). On communicative competence. In J. B. Pride & J. Holmes (Eds.), *Sociolinguistics: Selected readings.* Penguin. http://gg.gg/jgnz7

Ibrahimli, N. (2024). Using authentic dialogues in teaching english. *Journal of the Spanish Economic Association,* (58), 81-93.

Ilmawan, K. F., & Prasetyo, A. Y. (2023). Family Kinship in Community-Based Tourism Businesses in Homestay Entrepreneurs Organization in Raja Ampat. *International Journal of Entrepreneurship and Tourism, 1*(1), 42-55.

Janmaimool, P., & Denpaiboon, C. (2016). Rural villagers' quality of life improvement by economic self-reliance practices and trust in the philosophy of sufficiency economy. *Societies, 6*(3), 26.

Jitsuchon, S.(2019). Thailand's sufficiency economy philosophy as an alternative path to sustainable development. *European Journal of Sustainable Development, 8*(2), 191-191.

Johns, A. M. & Dudley-Evans, T. (2000). *Developments in English for specific purposes.* Cambridge University Press.

Jones, C., & Oakey, D. (2019). Literary dialogues as models of conversation in English language teaching. *Journal of Second Language Teaching & Research, 7*(1), 107-135.

Juma, L. O., & Khademi-Vidra, A. (2019). Community-based tourism and sustainable development of rural regions in Kenya; Perceptions of the citizenry. *Sustainability, 11*(17), 4733.

Kadagidze, L. (2023). Breaking Barriers: The Role of'Professional English and Communication'Courses in Medical Education. *ESI Preprints*, 24, 156-156.

Kalalo, F., & Setiawan, B.(2023). Community-based tourism development in Kerangan Ecotourism Village, South Tangerang City. *Jurnal Syntax Transformation, 4*(12), 142-148.

Kantabutra, S. & Siebenhuner, T. (2011). *Predicting corporate sustainability: a Thai approach.* Clute Institute. https://doi.org/10.19030/jabr.v27i6.6471

Khaw-ngern, K., Udomphol, N., Suksong, P. T., & Khaw-ngern, C. (2021). Sufficiency economy philosophy: an enabler for zero waste city. *Psychol. Educ,* 58, 3693-3699.

Kheirandish, M.,K. Jafari, A., & Fallah, M. (2012). Pathological view on employee's on the job training system: A case study. *Interdiscisciplinary Journal of Contemporary Research in Business, 4*(4), 925-933.

Koprasertsud, C., & Kaewjinda, S. (2024). Educational institution administration using the philosophy of sufficiency economy under the jurisdiction of the Chaiyaphum Provincial Learning Promotion Office. *Interdisciplinary Academic and Research Journal, 4*(5), 1049-1068.

Korphaibool, V., Chatjuthamard, P., & Treepongkaruna, S. (2021). Scoring sufficiency economy philosophy through GRI standards and firm risk: A case study of Thai listed companies. *Sustainability, 13*(4), 2321. https://www.mdpi.com/2071-1050/13/4/2321

Kotrmaneetaweetong, U., Choopen, H., & Chowchuen, B. (2012). Development of community based model of Tawanchai center: Sufficiency economy principles for community development an applicability at Bankhambong Community, Sa-ard Sub-district, Nampong District, Khon Kaen Province, Thailand. *Journal of the Medical Association of Thailand= Chotmaihet Thangphaet,* 95, S157-163.

Laia, R. H. (2024). Improving student's speaking skill by using communicative language teaching (clt) method at tenth grade of sma negeri 1 lahusa. *Research on English Language Education, 6*(1), 35-48.

Lazic, S. & Gasparini, M. L. (2023). *Community-based tourism initiatives as a tool for empowering indigenous communities: Evidence from the Yucatan Peninsula, Mexico.* Tourism Cases, tourism202300051.

Le Foll, E. (2022). Making tea and mistakes: The functions of make in conversational English and textbook dialogues. In *Multifunctionality in English* (pp. 157-178): Routledge.

Littlewood, W. (1988). *Communicative language teaching.* Cambridge University.

Lo, Y.-C., & Janta, P. (2020). Resident's perspective on developing community-based tourism–a qualitative study of Muen Ngoen Kong Community, Chiang Mai, Thailand. *Frontiers in Psychology,* 11, 1493.

Long, Y. (2023). Research on oral English teaching strategies in junior high school based on communicative language teaching. *The Educational Review, USA, 7*(5), 620-624.

Mackay, R. and Mountford, A. (1978). *English for specific purposes: A case study approach.* Longman

McConachy, T. (2008). *Teaching for intercultural awareness through a focus on conversational routines.* Citeseer.

Marcu, N. A. (2020). Designing functional ESP (English for specific purposes) courses. *Procedia manufacturing,* 46, 308-312.

Mekhriniso Shavkatovna. (2023). Educational Assessment and Evaluation in Language Teaching. *International Journal of Language Learning and Applied Linguistics, 2*(6), 102–111.

Mettathamrong, J., Upping, P., & Deeudom, S. (2023). Approach to Applying Sufficiency Economy Philosophy in Community Enterprise Management towards Sustainability. *Sustainability, 15*(6), 5338.

Mohammed Al-Amri, H. (2020). Digital storytelling as a communicative language teaching based method in EFL classrooms. *Arab World English Journal (AWEJ)*, 11.

Mtapuri, O., & Giampiccoli, A. (2019). Tourism, community-based tourism and ecotourism: a definitional problematic. *South African Geographical Journal Suid-Afrikaanse Geografiese Tydskrif, 101*(1), 22-35.

Mularsari, A., Nugraha, R. N., & Pratiwi, R. (2024). Analysis of Community-Based Tourism Potential and Management Strategies for the Destination of Community Care Tourism in Kedung Sahong Ciliwung. *West Science Social and Humanities Studies, 2*(03), 507-517.

Musheke, M. M., & Phiri, J. (2021). The effects of effective communication on organizational performance based on the systems theory. *Open Journal of Business and Management, 9*(2), 659-671.

Musyafa, A. Z. S., Yudistira, M., Octavanny, V., & Purnama, H. (2024). Pengembangan desa wisata dieng kulon dalam kajian dimensi community based tourism. *Journal of Research on Business and Tourism, 4*(1), 62-69.

Naipinit, A., Sakolnakorn, T. P. N., & Kroeksakul, P. (2014). Sufficiency economy for social and environmental sustainability: A case study of four villages in rural Thailand. *Asian Social Science, 10*(2), 102.

Noe, R. A. (2008). *Employee training and development* (4th ed). McGrawHill/

Nurdayani, A., Sakina, R., & Uyun, A. S. (2024). The use of communicative language teaching (CLT) approach in teaching speaking skill: A descriptive qualitative study at the 7th grade of Binar Ilmu Boarding School. *Biormatika: Jurnal ilmiah fakultas keguruan dan ilmu pendidikan, 10*(1), 43-58.

Nurjannah, N., Gustine, G. G., & Muslim, A. B. (2023). Preparing bilingual nindigging up EFL teacher's instructional strategies to create sustainable communicative language teaching (CLT) environment. *Al-Madrasah: Jurnal Ilmiah Pendidikan Madrasah Ibtidaiyah, 7*(1), 1-21.

Phoeun, M., & Sengsri, S. (2021). The effect of a flipped classroom with communicative language teaching approach on undergraduate students' English speaking ability. *International Journal of Instruction, 14*(3), 1025-1042.

Phrakhrusatugitgosol, T. (2021). Sufficiency economy philosophy: From the Buddhist notion to survival in COVID-19 pandemic crisis. *Turkish Journal of Computer and Mathematics Education, 12*(8), 2434–2441.

Phramaha Wattana, K., Lampong, K., Chainarong, K.-n., & Kannikar, K.-n. (2020). *Sufficiency economy philosophy towards poverty eradication in Thailand.* N.P.

Piboonrungroj, P., & Disney, S. M. (2009). Tourism supply chains: a conceptual framework. *Tourism III: Issues in PhD Research,* 132, 132-149.

Poedjiastutie, D., & Oliver, R. (2017). Exploring student's learning needs: Expectation and challenges. *English Language Teaching, 10*(1), 124-133.

Prasongko, A. (2023). English for specific purpose (ESP) teaching design based on accounting students needs analysis. *Education And Linguistics Knowledge Journal, 5*(2), 162-173.

Prayukvong, W., Puntasen, A., John Foster, M., & Moopauak, K. (2024). The sufficiency economy philosophy as an approach to social innovation: case studies of local governments in Thailand. *Innovation: The European Journal of Social Science Research, 37*(1), 118-135.

Quang, T. D., Nguyen, Q. X. T., Nguyen, H. V., Dang, V. Q., & Tang, N. T. (2023). Toward sustainable community-based tourism development: Perspectives from local people in Nhon Ly coastal community, Binh Dinh province, Vietnam. *PLoS One, 18*(10) , e0287522.

Rahmawati, M. N., Ahmadi, A., & Daryono, R. W. (2024). Exploring the influence of implementing an independent curriculum and learning quality on learning effectiveness: Does the mediation of school infrastructure matter? *Jurnal Tarbiyah, 31*(1), 174-185.

Richards, J. C. (2006). *Communicative language teaching today.* Cambridge University Press.

Rinsri, V. (2019). Public Relations Media Affecting Health Tourism Behavior of the Elderly in Nakhon Sawan Province. *Ph. D. in Social Sciences Journal, 8*(3), 67-81.

Robinson, P. (1991). *ESP today.* Prentice Hall International ltd.

Rocca, L. H. D., & Zielinski, S. (2022). Community-based tourism, social capital, and governance of post-conflict rural tourism destinations: the case of Minca, Sierra Nevada de Santa Marta, Colombia. *Tourism management perspectives,* 43, 100985.

Rogers, C. R. (1976). *Freedom to leam*. Charles E. Merrill Publishing Co.

Rus, D. (2020). Creative methodologies in teaching English for engineering students. *Procedia manufacturing,* 46, 337-343.

Sangthong, M., Koolrojanapat, S., & Vanpetch, W. (2020). Tourism supply chain management model for sustainable tourism development: Tourism supply chain management model for sustainable tourism development. *Mahachula Academic Journal, 7*(2), 17-35. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/JMA/article/view/193946

Sapkota, K. P., Palamanit, A., Techato, K., Gyawali, S., Ghimire, H. P., & Khatiwada, B. (2024). The role of local community in enhancing sustainable community based tourism. *Journal of Electrical Systems, 20*(7s), 558-571.

Saptiany, S. G., & Prabowo, B. A. (2024). Speaking proficiency among English specific purpose students: A literature review on assessment and pedagogical approaches. *Literacy: International Scientific Journals of Social, Education, Humanities, 3*(1), 36-48.

Setokoe, T. J., & Ramukumba, T. (2020). Challenges of community participation in community-based tourism in rural areas. *WIT Transactions on Ecology and the Environment,* 248, 13–22. https://doi.org/10.2495/ST200021

Sitoresmi, W. E., Herlini, H., & Asma, N. (2023). The analysis of content texts in the textbook: Communicative english in context published by grafindo: Tinjauan isi teks dalam buku teks: Communicative english in context yang diterbitkan oleh grafindo. *Jurnal Basis, 10*(2), 146-154.

Smoak, R. (2003). What is English for specific purposes. *Paper presented at the English Teaching Forum.*

Soomro, N. W., & Mirza, Q. (2023). Using Dialogic Pedagogy with Young Learners in English as a Second Language (ESL) Classroom. *Journal of Development and Social Sciences, 4*(2), 1015-1025.

Stillman, J., Anderson, L., & Struthers, K. (2014). Returning to reciprocity: Using dialogue journals to teach and learn. *Language Arts, 91*(3), 146-160.

Stone, M. T., & Stone, L. S. (2020). Challenges of community-based tourism in Botswana: A review of literature. *Transactions of the Royal Society of South Africa, 75*(2), 181-193.

Strevens, P. (1988). ESP after twenty years: A re-appraisal. In M. Tickoo (Ed.), *ESP State of Art* (pp. 1-13). SEAMEO Regional Centre.

Suharyanto, S. (2024). Teachers' strategies in ESP learning program in Indonesia: A comparative study. *JELITA, 5*(1), 51-64.

Tanantpapat, T., Kuama, A., Vadhanasindhu, P., & Srimai, S. (2019). Community sufficiency economy readiness for sustainable agriculture and tourism development. *PSAKU International Journal of Interdisciplinary Research*, 8.

Thongpoon, S., Ahmad, N. H., & Mahmud, I. (2017). Sustainable approach towards Thai SMEs: the effects of country philosophy of sufficiency economy and government support. In *Handbook of Research on Small and Medium Enterprises in Developing Countries* (pp. 1-22): IGI Global.

Thamrongwongvisut (Theerasak Phuangpool). (2021). Roles of Buddhist monks in moral development following sufficiency economy philosophy. *Psychology and Education Journal, 58*(1), 3742–46.

Tippong, D., Suttipun, M., Keawwilai, A., Rattanachan, S., Meerungruang, S., Limphanudom, W., & Jomthanachai, S. (2020). relationships between sufficiency economy philosophy and business performance using balanced scorecard: A case study of logistics business in southern Thailand. *ABAC Journal, 40*(4), 98-113.

TNN Thailand. (2024, April 2). *ไทยรั้งท้ายความสามารถภาษาอังกฤษ อันดับ 106 ของโลก จาก 116 ประเทศ.* https://www.tnnthailand.com/news/infographic/190198/

Toro, V., Camacho-Minuche, G., Pinza-Tapia, E., & Paredes, F. (2019). The Use of the Communicative Language Teaching Approach to Improve Students' Oral Skills. *English Language Teaching, 12*(1), 110-118.

Ulu Ş an, A. R. (2017). English for Specific Purposes: A Supplementary to Richard and Rodger's Approaches and Methods in Language Teaching. *Ba Ş kent University Journal of Education, 4*(1), 50-60.

Usmonova, G., Alieva, D., & León, C. J. (2022). Yurt invited: Combining tourists and stakeholders perceptions of sustainable community-based tourism in central Asia. *Sustainability, 14*(13), 7540.

Warinda, P., & Van der Merwe, C. D. (2023). Tourism and recreation in protected areas: An exploration of community based tourism and local participation in Zimbabwe. *Studia Periegetica, 43*(3), 65-86.

Widdowson, H. G. (1983). *Learning purpose and language use.* Oxford University Press.

Wiraharja, I. P. G. S., Putri, D. A. D. P., & Adyatma, I. W. C. (2023). Improving English communication for specific purposes using role-play and learning by doing techniques for the staff at the Samaya Resort Seminyak, Badung. *Postgraduated Community Service Journal, 4*(1), 11-16.

Witchayakawin, P., Abdul Aziz, Y., Mahomed, A. S. B. B., & Abdullah, N. H. B. (2024). Mediating role of community participation and benefit on factors influencing community-based tourism (CBT) development. *Asia Pacific Journal of Tourism Research, 29*(2), 161-176.

Yanfang, H. (2017). The nonverbal language in cross-cultural communication and its application in international business negotiation. *Cross-Cultural Communication, 13*(5), 34-37.

Yoelao, D., Mohan, K. P., & Sombatwattana, P. (2019). A qualitative construction of sufficiency living wage in Thailand based on the sufficiency economy philosophy. *International Perspectives in Psychology, 8*(4), 227-239.

Yulientinah, D. S., Juwita, R., & Resdiana, W. (2020). Identifikasi analisis kebutuhan pembelajaran bahasa inggris (non program studi bahasa inggris) pada mata kuliah bahasa inggris khusus/english for specific purposes (esp) Di Program Studi D4 Akuntansi Keuangan Politeknik Pos Indonesia. *Competitive, 15*(1), 1-11.

Zhang, B. (2019) Artificial intelligence is entering the post-deep learning era. *Chinese Journal of Intelligent Science and Technology,* 4-6.

Zhang, H., Jin, S.-J., & Du, S.-Z. (2020). Developing a curriculum model of English teaching for master's degree nursing education in a Chinese medicine university. *International Journal of Nursing Sciences, 7*(1), 99-104.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

บันทึกข้อความขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ที่ อว. ๐๖๑๒.๑๔.๐๑/ว.๓๔๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถ.ช้างเผือก อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์ ดร.ณัฐวุฒิ วิทา

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน การทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน" โดยมี อาจารย์ ดร.ณัด บุญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจและให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ โชติกเดชาณรงค์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐๙๗-๒๖๓-๙๑๘๑

ที่ อว. ๐๖๑๒.๑๔.๐๑/ว.๓๔๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถ.ช้างเผือก อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์ ดร.กฤต พันธุ์ปัญญา

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน การทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน" โดยมี อาจารย์ ดร.ณัด บุญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจและให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ โชติกเดชาณรงค์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐๙๗-๒๖๓-๙๑๘๑

ที่ อว. ๐๖๑๒.๑๔.๐๑/ว.๗๔๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถ.ช้างเผือก อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์รัฐทิตยา หิรัญยหาด

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน การทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน" โดยมี อาจารย์ ดร.ณนัต บุญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจและให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ โชติกเดชาณรงค์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐๙๗-๒๖๓-๙๑๘๑

ที่ อว. ๐๖๑๒.๑๔.๐๑/ว.๗๔๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถ.ช้างเผือก อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาคร เรือนไกล

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน การทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน" โดยมี อาจารย์ ดร.ณัด บุญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจและให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ โชติกเดชาณรงค์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐๙๗-๒๖๓-๙๑๘๑

ที่ อว. ๐๖๑๒.๑๔.๐๑/ว.๗๔๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถ.ช้างเผือก อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุชิต ตุ้มณีจินดา

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน การทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน" โดยมี อาจารย์ ดร.ณัด บุญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจและให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ โชติกเดชาณรงค์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐๙๗-๒๖๓-๙๑๘๑

ที่ อว. ๐๖๑๒.๑๔.๐๑/ว.๓๔๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถ.ช้างเผือก อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน รองศาสตราจารย์ถิรวัฒน์ ตันทนิส

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน การทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน" โดยมี อาจารย์ ดร.ณัด บุญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจและให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ โชติกเดชาณรงค์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐๙๗-๒๖๓-๙๑๘๑

ที่ อว. ๐๖๑๒.๑๔.๐๑/ว.๓๔๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถ.ช้างเผือก อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปณตนนท์ เถียรประภากุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน การทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน" โดยมี อาจารย์ ดร.ณัด บุญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจและให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ โชติกเดชาณรงค์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐๙๗-๒๖๓-๙๑๘๑

ที่ อว. ๐๖๑๒.๑๔.๐๑/ว.๓๔๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถ.ช้างเผือก อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์ ดร.อินทิรา มุงเมือง

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน การทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน" โดยมี อาจารย์ ดร.ณัด บุญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจและให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ โชติกเดชาณรงค์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐๙๗-๒๖๓-๙๑๘๑

ที่ อว. ๐๖๑๒.๑๔.๐๑/ว.๓๔๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
๒๐๒ ถ.ช้างเผือก อ.เมือง
จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิรายุ มีบุศย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้อนุมัติให้ นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน การทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน" โดยมี อาจารย์ ดร.ณัด บุญชัย เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย เห็นว่าท่านเป็นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนักศึกษาได้ประสานกับท่านแล้ว บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจและให้ความเห็นเกี่ยวกับเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ โชติกเดชาณรงค์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. ๐๙๗-๒๖๓-๙๑๘๑

ภาคผนวก ข

แบบตรวจสอบคุณภาพ

1. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามเพื่อการวิจัย ประเด็นสอบถามความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
2. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย ประเด็นทดสอบเนื้อหาพื้นฐาน
3. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย ประเด็นร้านของที่ระลึก
4. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย ประเด็นอาหารและเครื่องดื่ม
5. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย ประเด็นผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน
6. แบบตรวจสอบคุณภาพของคู่มือเพื่อการวิจัย
7. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

1. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามเพื่อการวิจัย ประเด็นสอบถามความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัย นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

1. การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามครั้งนี้ เป็นการตรวจสอบความชัดเจนของการใช้ภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งผู้วิจัยจะนำผลการตรวจสอบที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of Item Objective Congruence: IOC) ต่อไป

2. การจัดทำแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนี้ดำเนินงานตามขั้นตอนของการวิจัยในระยะที่ 1 เพื่อศึกษาความสามารถและความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

3. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 6 ส่วน ประกอบด้วย
ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)
ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล
ส่วนที่ 3 ข้อมูลความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการ
ส่วนที่ 4 ข้อมูลความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการ
ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

แบบตรวจสอบคุณภาพ
ของแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

2. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย ประเด็นทดสอบเนื้อหาพื้นฐาน

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัย นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

1. การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบครั้งนี้ เป็นการตรวจสอบความชัดเจนของการใช้ภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งผู้วิจัยจะนำผลการตรวจสอบที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of Item Objective Congruence: IOC) ต่อไป

2. การจัดทำแบบทดสอบเพื่อการวิจัยครั้งนี้ดำเนินงานตามขั้นตอนของการวิจัยในระยะที่ 3 เพื่อประเมินผลด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

3. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย
   ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)
   ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล
   ส่วนที่ 3 แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

4. ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบตรวจสอบชุดนี้ ว่ามีความความชัดเจนของการใช้ภาษา และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือไม่ อย่างไร โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

+1	เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นถูกต้องและมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
0	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นถูกต้องและมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
-1	เมื่อแน่ใจว่า ข้อความนั้นไม่ถูกต้องและไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ
เพื่อการวิจัย ประเด็นทดสอบเนื้อหาพื้นฐาน

3. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย ประเด็นร้านของที่ระลึก

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัย นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

1. การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบครั้งนี้ เป็นการตรวจสอบความชัดเจนของการใช้ภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งผู้วิจัยจะนำผลการตรวจสอบที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of Item Objective Congruence: IOC) ต่อไป

2. การจัดทำแบบทดสอบเพื่อการวิจัยครั้งนี้ดำเนินงานตามขั้นตอนของการวิจัยในระยะที่ 3 เพื่อประเมินผลด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

3. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย
   ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)
   ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล
   ส่วนที่ 3 แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

4. ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบตรวจสอบชุดนี้ ว่ามีความความชัดเจนของการใช้ภาษา และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือไม่ อย่างไร โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

+1	เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นถูกต้องและมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
0	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นถูกต้องและมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
-1	เมื่อแน่ใจว่า ข้อความนั้นไม่ถูกต้องและไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

CHIANG MAI RAJABHAT

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ
เพื่อการวิจัย ประเด็นร้านของที่ระลึก

4. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย ประเด็นอาหารและเครื่องดื่ม

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัย นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

1. การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบครั้งนี้ เป็นการตรวจสอบความชัดเจนของการใช้ภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งผู้วิจัยจะนำผลการตรวจสอบที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of Item Objective Congruence: IOC) ต่อไป

2. การจัดทำแบบทดสอบเพื่อการวิจัยครั้งนี้ดำเนินงานตามขั้นตอนของการวิจัยในระยะที่ 3 เพื่อประเมินผลด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

3. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย
   ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)
   ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล
   ส่วนที่ 3 แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

4. ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบตรวจสอบชุดนี้ ว่ามีความความชัดเจนของการใช้ภาษา และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือไม่ อย่างไร โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

+1	เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นถูกต้องและมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
0	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นถูกต้องและมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
-1	เมื่อแน่ใจว่า ข้อความนั้นไม่ถูกต้องและไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ
เพื่อการวิจัย ประเด็นอาหารและเครื่องดื่ม

5. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย ประเด็นผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัย นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

1. การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบครั้งนี้ เป็นการตรวจสอบความชัดเจนของการใช้ภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งผู้วิจัยจะนำผลการตรวจสอบที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of Item Objective Congruence: IOC) ต่อไป

2. การจัดทำแบบทดสอบเพื่อการวิจัยครั้งนี้ดำเนินงานตามขั้นตอนของการวิจัยในระยะที่ 3 เพื่อประเมินผลด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

3. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย
   ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)
   ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล
   ส่วนที่ 3 แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

4. ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบตรวจสอบชุดนี้ ว่ามีความความชัดเจนของการใช้ภาษา และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือไม่ อย่างไร โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

+1	เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นถูกต้องและมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
0	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นถูกต้องและมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
-1	เมื่อแน่ใจว่า ข้อความนั้นไม่ถูกต้องและไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

KAIRUA

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย
ประเด็นผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน

6. แบบตรวจสอบคุณภาพของคู่มือเพื่อการวิจัย

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบตรวจสอบคุณภาพของคู่มือเพื่อการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัย นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

1. การตรวจสอบคุณภาพของคู่มือครั้งนี้ เป็นการตรวจสอบความชัดเจนของการใช้ภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งผู้วิจัยจะนำผลการตรวจสอบที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of Item Objective Congruence: IOC) ต่อไป

2. การจัดทำแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนี้ดำเนินงานตามขั้นตอนของการวิจัยในระยะที่ 2 เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

3. แบบตรวจสอบคุณภาพของคู่มือเพื่อการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนหลัก ประกอบด้วย
   ส่วนที่ 1 เนื้อหาพื้นฐาน (English Fundamental Content)
   ส่วนที่ 2 เนื้อหาเฉพาะ (English for Specific Content) โดยมีประเด็น ดังนี้
   - ประเด็นร้านของที่ระลึก (Souvenir Shop)
   - ประเด็นอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverages)
   - ประเด็นผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน (Local Products)

4. ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบตรวจสอบชุดนี้ ว่ามีความความชัดเจนของการใช้ภาษา และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือไม่ อย่างไร

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบเพื่อการวิจัย
ประเด็นผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน

7. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินเพื่อการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้วิจัย นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

1. การตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินครั้งนี้ เป็นการตรวจสอบความชัดเจนของการใช้ภาษาและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งผู้วิจัยจะนำผลการตรวจสอบที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of Item Objective Congruence: IOC) ต่อไป

2. การจัดทำแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนี้ดำเนินงานตามขั้นตอนของการวิจัยในระยะที่ 4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

3. แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 6 ส่วน ประกอบด้วย
ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)
ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล
ส่วนที่ 3 ข้อมูลความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ
ส่วนที่ 4 ข้อมูลการประเมินความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ
ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

แบบตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามและแบบทดสอบ

1. แบบสอบถามความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

2. แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (แบบทดสอบเนื้อหาพื้นฐาน)

3. แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ ร้านของที่ระลึก)

4. แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ อาหารและเครื่องดื่ม)

5. แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน)

1. แบบสอบถามความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

แบบประเมินชุดที่.....

แบบสอบถามความสามารถของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

แบบสอบถาม

เรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

คำชี้แจง :

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถและความต้องการของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การตอบแบบสอบถามครั้งนี้จะไม่มีผลใด ๆ ต่อท่าน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดกรอกแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับความเห็นหรือความเป็นจริง เพื่อความถูกต้องและประโยชน์ของงานวิจัยนี้ด้วย ผู้วิจัยถือว่าคำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยแบบสอบแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)
ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล
ส่วนที่ 3 ข้อมูลความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการ
ส่วนที่ 4 ข้อมูลความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการ
ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

แบบสอบถามความสามารถของผู้ประกอบการ
ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว
ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า
ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน
จังหวัดแม่ฮ่องสอน

2. แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (แบบทดสอบเนื้อหาพื้นฐาน)

แบบทดสอบชุดที่.....

แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

แบบทดสอบเนื้อหาพื้นฐาน
(English Fundamental Content)

เรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

คำชี้แจง :

แบบทดสอบนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การตอบแบบทดสอบครั้งนี้จะไม่มีผลใด ๆ ต่อท่าน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดตอบแบบทดสอบทุกข้อ เพื่อความถูกต้องและประโยชน์ของงานวิจัยนี้ด้วย ผู้วิจัยถือว่าคำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยแบบทดสอบแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)
ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล
ส่วนที่ 3 แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (แบบทดสอบเนื้อหาพื้นฐาน)

3. แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ ร้านของที่ระลึก)

แบบทดสอบชุดที่.....

แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ
(English for Specific Content)
ร้านของที่ระลึก (Souvenir Shop)

เรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

<u>คำชี้แจง</u> :

แบบทดสอบนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การตอบแบบทดสอบครั้งนี้จะไม่มีผลใด ๆ ต่อท่าน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดตอบแบบทดสอบทุกข้อ เพื่อความถูกต้องและประโยชน์ของงานวิจัยนี้ด้วย ผู้วิจัยถือว่าคำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยแบบทดสอบแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล

ส่วนที่ 3 แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ ร้านของที่ระลึก)

4. แบบแบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ อาหารและเครื่องดื่ม)

แบบทดสอบชุดที่.....

แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ
(English for Specific Content)
อาหารและเครื่องดื่ม (Food and Beverages)

เรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

คำชี้แจง :

แบบทดสอบนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การตอบแบบทดสอบครั้งนี้จะไม่มีผลใด ๆ ต่อท่าน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดตอบแบบทดสอบทุกข้อ เพื่อความถูกต้องและประโยชน์ของงานวิจัยนี้ด้วย ผู้วิจัยถือว่าคำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยแบบทดสอบแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)
ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล
ส่วนที่ 3 แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

แบบแบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ อาหารและเครื่องดื่ม)

5. แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน (แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน)

แบบทดสอบชุดที่.....

แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ
(English for Specific Content)
ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน (Local Products)

เรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

คำชี้แจง :

แบบทดสอบนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การตอบแบบทดสอบครั้งนี้จะไม่มีผลใด ๆ ต่อท่าน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดตอบแบบทดสอบทุกข้อ เพื่อความถูกต้องและประโยชน์ของงานวิจัยนี้ด้วย ผู้วิจัยถือว่าคำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยแบบทดสอบแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล

ส่วนที่ 3 แบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง
อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน
(แบบทดสอบเนื้อหาเฉพาะ ผู้ประกอบอาชีพร้านค้าชุมชน)

ภาคผนวก ง

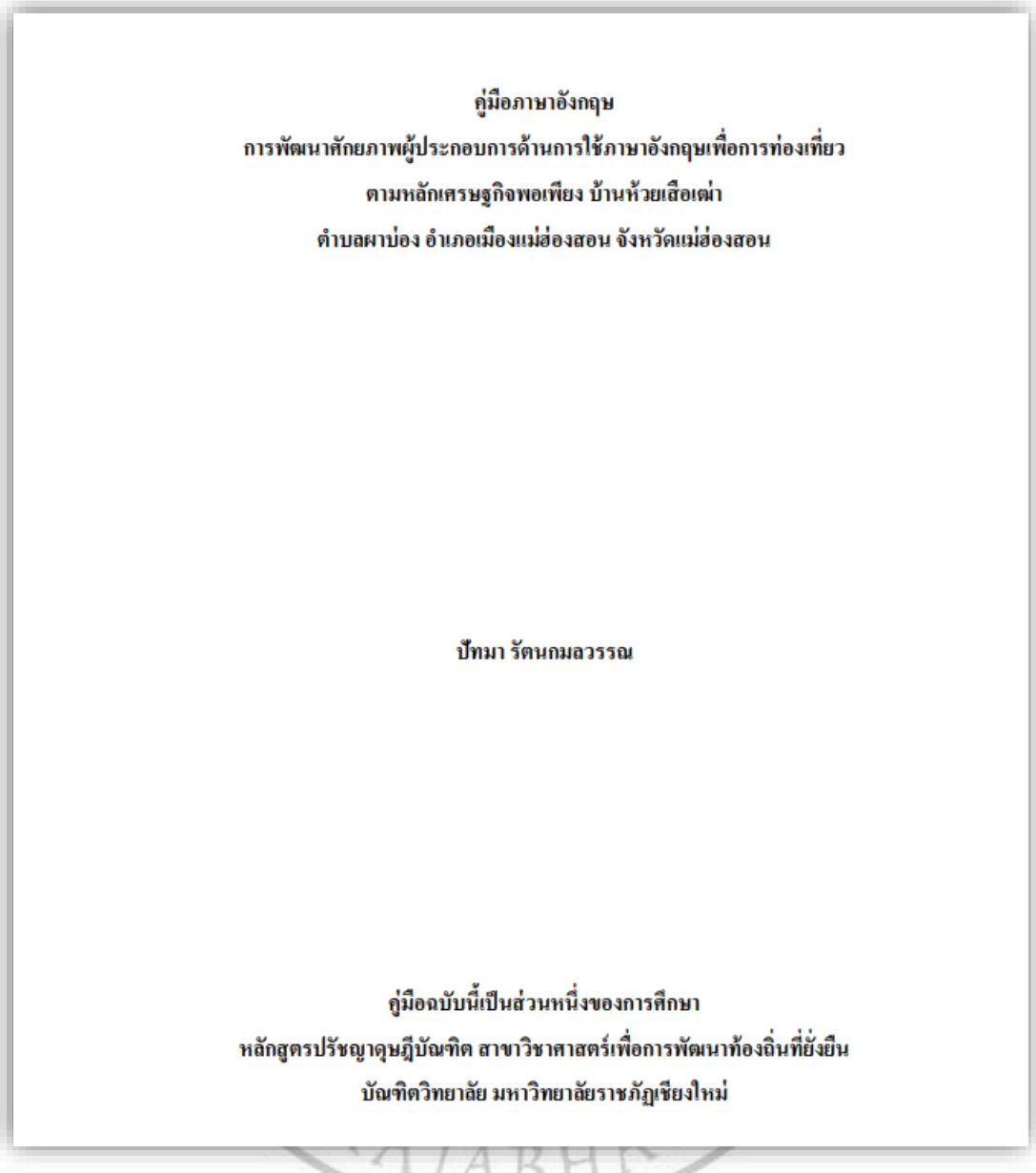
คู่มือและแบบประเมินความพึงพอใจ

1. คู่มือภาษาอังกฤษ การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

2. แบบแบบประเมินความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

CHIANG MAI RAJABHAT UNIVERSITY

1. คู่มือภาษาอังกฤษ การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

คู่มือภาษาอังกฤษ
การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า
ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ปัทมา รัตนกมลวรรณ

คู่มือฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

คู่มือภาษาอังกฤษ การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ
ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า
ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน
จังหวัดแม่ฮ่องสอน

2. แบบแบบประเมินความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

แบบประเมินชุดที่.....

แบบประเมินความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศาสตร์เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ยั่งยืน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

แบบประเมินความพึงพอใจ

เรื่อง การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

คำชี้แจง :

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง บ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การตอบแบบสอบถามครั้งนี้จะไม่มีผลใด ๆ ต่อท่าน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดกรอกแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับความเห็นหรือความเป็นจริง เพื่อความถูกต้องและประโยชน์ของงานวิจัยนี้ด้วย ผู้วิจัยถือว่าคำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยแบบสอบแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล รวมทั้งหนังสือยินยอมให้ข้อมูลการวิจัย (Consent from)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล

ส่วนที่ 3 ข้อมูลความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลการประเมินความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

แบบประเมินความพึงพอใจการใช้คู่มือการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงบ้านห้วยเสือเฒ่า ตำบลผาบ่อง อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล นางสาวปัทมา รัตนกมลวรรณ

วัน เดือน ปีเกิด 7 กรกฎาคม 2524

ที่อยู่ปัจจุบัน 149 หมู่ 5 บ้านใหม่ ตำบลป่างหมู อำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน
จังหวัดแม่ฮ่องสอน 58000

อีเมล์แอดเดรส patthamahome@gmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2547 - 2550	หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก
พ.ศ. 2545 - 2547	หลักสูตรประกาศนียบัตร (วิชาชีพครู) โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก
พ.ศ. 2542 - 2545	หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก

ประสบการณ์การทำงาน

พ.ศ. 2550 – ปัจจุบัน	พนักงานมหาวิทยาลัยสายวิชาการ วิทยาลัยแม่ฮ่องสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ วิทยาเขตแม่ฮ่องสอน

พ.ศ. 2549 - 2550	อาจารย์พิเศษ
	มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่
พ.ศ. 2546 - 2548	ครูผู้สอน
	โรงเรียนพิจิตรอินเตอร์
	จังหวัดพิจิตร

